

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REBECCA F. KENNEY

DARK
RULERS
BOOK 1

The background of the cover features a man and a woman in a gothic-style setting. The man, on the left, has dark hair and is wearing a dark, patterned suit. He is holding the woman's hand. The woman, on the right, has long, wavy brown hair and is wearing a white, off-the-shoulder ball gown with intricate lace detailing. She is looking off to the side with a serious expression. The setting appears to be a grand, dimly lit hall with high ceilings and large windows. Two chandeliers hang from the ceiling, casting a soft glow. The overall color palette is dark, with deep blues and blacks, accented by the white of the woman's dress and the gold of the crown and jewelry.

BRIDE to the FIEND PRINCE

BRIDE to the FIEND PRINCE

REBECCA F. KENNEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, yaşayan ya da ölü, tesadüfî.

Telif Hakkı© 2021 yazan Rebecca F. Kenney

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz

(inceleme amaçları dışında), yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin alınmalıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

İlk Baskı: Eylül 2021, Rebecca F. Kenney

OYUN LİSTESİ

"Hate Me," Eurielle "Scars,"

Boy Epic

"Armor," Landon Austin Closer
to You," SVRCINA "Can They
Hear Us," Dua Lipa "Wonder,"

Shawn Mendes

"Lies in the Dark," Tove Lo "Fearless,"

Taylor Swift

"Don't Stop Holding Me," UNSECRETKey CrashersIvory Layne, , "No
Good," UNSECRET, Ruelle

"I'll Be Your Hero," Tommee ProfittStanaj ,

"Pick Me Up," Sam Feldt, Sam Fischer

"Reign," Tommee Profitt, Anna Graceman "Ever
Ever After," J2

Babam her zaman aşk için evlenmeme izin vereceğine söz verirdi. Büyüme yıllarım boyunca bunu tekrar tekrar söyledi. "Senin için başka hiçbir şey yapamasam bile, Amarylla, bunu yapacağım. Kocanı seçmene izin vereceğim."

Ona neden inandığımı bilmiyorum. Daha önce de bana verdiği milyonlarca sözü tutmamıştı; onun için düzenlediğim çay partilerine gelmemek, yatmadan önce öpücüğümü atlamak ya da doğum günü kutlamam yerine bir toplantıya katılmak gibi küçük sözler. Ne de o bir kraldı. Küçük bir kıza zaman ayırması beklenemeyecek kadar meşgul bir adam.

Kalbimde parça parça duran tüm o kırık dökük sözlerle birlikte, son ve en korkunç ihanet sürpriz olmamalıydı. Ama sürpriz oldu, çünkü yıllarca bana tek bir söz vermişti: evliliğimin benim seçimim olacağına dair. Onu bu konuda sınamak niyetindeydim. Atımı tımar eden kaslı seyise aşık olmak için çok çabalamıştım, böylece babamın kalbimin seçimini yapabileceğimi söylediğinde gerçekten bunu kast edip etmediğini öğrenebilecektim. Ama seyis çok sıkıcıydı. Onunla konuşmaya çalıştığımda, sadece boş bir gülümsemeyle bakıyor ve tek kelimelik cevaplar veriyordu; bu yüzden babamın sözünü test etmekten vazgeçtim.

Ama yine de buna inandım.

Babam o meşum akşam benimle yemek yedi. Onunla yemek yemek çok nadir ve harika bir olaydı ve ben de bundan çok memnundum.

sorguladım. Bana uzattığı süslü yabancı çayı yudumladım ve kızarmış domuz eti, domates, mantar ve yeşillik tabaklarımızın arasından ona gülümsedim. Küçük şeylerden, yeni atlardan ve doğu kanadındaki yenilemelerden konuştuk, ta ki ben çayımı yarılایana ve garip bir şekilde uykulu ve kopuk hissedene kadar. Belki de düşündüğümden daha yorgundum. Belki de erkenden yatmalıyım. Babama göz kırptım ve fincanı bırakırken elim ağır çekimde hareket ediyor gibiydi.

Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Bu gece Terelaus Prensi ile evleneceksin."

"Terelaus Prensi," dedim zorlukla, uzaktan. "Şeytan dedikleri kişi mi? Şeytan mı?" Gülmeye çalıştım, çünkü şaka yaptığını düşünmüştüm. Kahkaha dudaklarımın arasından süzüldü ve oda gözümün önünden geçerken elimi gözlerime bastırdım.

"Her şey . Eşyalarınız toplanıyor ve hizmetçileriniz sizi hazırlamak için burada." Elini kaldırarak arkamdaki birine işaret etti.

Sözlerinin anlamı zihnimdeki bulanıklığın içinden süzüldü. Net düşünmeye, olanları anlamaya çalışıyordum. Bakışlarım yarısı boşalmış çay bardağına kaydı. "Sen-bana ilaç verdin..."

"Başka seçeneğim yoktu." Babamın yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Kuzeyde Terelaus ve batıda İsta üzere iki krallıkla çok uzun süredir savaş halindeyiz. Terelon güçleri tek başımıza karşı koyamayacağımız kadar büyük ve korkunç hale geldi. İnsanlar ölüyor, Amarylla-askerlerimiz ve sınır köylerimizdeki vatandaşlar. Terelaus'a karşı müttefikimiz olmaları için İsta ile bir anlaşma yapmaya çalıştım ama etmediler. Hayatımı kurtarmak için Terelaus'a boyun eğmekten, teslim olmaktan başka çarem yoktu. Büyük bir sadakat jesti yaparsam, gözetim altında yönetmeye devam etmeme izin verecekler. Tek yol bu Amarylla, anlamıyor musun? Bu fedakârlıkla binlerce hayatı kurtarmış olacaksın."

Sesi gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi geliyordu, ancak ilaç beynimi körelttiği için emin olamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, ne dediğini zar zor anlayabiliyordum. Tek bildiğim, sert ellerin kollarımı kavrayıp beni ayağa kaldırdığı ve kurşuni bedenimi saray koridorları boyunca odama doğru sürüklediği idi. Beyaz satenden boncuklu bir elbise giydirilip süngerlenirken ve saçlarım yapılırken başım sallanıyor, göz kapaklarım düşüyordu. Dilim ve dudaklarım kalınlaşmış ve şişmişti; konuşmaya çalışsam da kelimeler anlaşılmaz mırıltılar halinde çıkıyordu.

Biri odamın kapısını iterek açtı. "Terelonyalı büyücü onu almak için burada."

Ayağa kaldırıldım ve odamdan alelacele babamın taht odasına götürüldüm. Babam, madalya ve zincirlerle süslü şık bir üniforma giymiş, kaskatı kesilmişti. Ondan bana miras kalan çillerin altında, normalden daha solgun görünüyordu.

Yanında sarayımızın birkaç üyesi ve dört yabancı vardı; iki Terelonyalı muhafız, Terelonyalı büyükelçi ve kiremitli zemine yayılan koyu renk cüppeler içindeki maskeli bir figür. Kafamı toparlamaya çalışarak gözlerimi kırtım. Çayın etkisi geçiyor gibiydi.

"Hayır." Kelimeyi dikkatlice şekillendirdim ve zorla söyledim. Bedenim beni tutan ellere karşı direndi ama direniş zayıf ve etkisizdi.

"Seni ziyarete gelebileceğimi söylediler." Babamın sesi affedilmek için bir yalvarış gibiydi.

Döndüm, gözleriyle buluştum ve nefret ve ihanet dolu bir kelime daha söyledim. "Yapma."

Babam yine de öne çıkıp beni kucakladı ve bunu yaparken kulağıma fısıldadı: "Büyülerinin kaynağını ortaya çıkarmaya çalış."

Akan gözlerini silmek için büyük bir gösteri yaparken, çekilirken ona ters baktım.

Büyülerinin kaynağını ortaya çıkarmaya çalışın. Muhafızlarım beni Terelonyalı askerlere teslim ederken, sandıklarımı ve çantalarımı etrafımıza yığarken bu sözler başım dönmüş bir halde kafamın içinde uğulduyordu. Maskeli büyücü küçük grubumuzun etrafında bir daire çizerek yürüdü, ellerinden yeşil ışık fışkırıyor, parlayan zümrüt çizgilerden kubbemsi bir ağ oluşturuyordu. Sonra büyücü bizimle birlikte kubbenin içine girdi ve iki kolunu birden kaldırdı.

Çılgılık çılgılığa, hızla esen bir rüzgâr etrafımda, içimde dolaşıyor, kemiklerimi ve derimi parçalıyordu; çılgılık atmak istiyordum ama havam yoktu. Varlığımın derinliklerinde hissettiğim bir sarsıntıyla tekrar bir araya geldim, tekrar bütünleştim, ama derim hala yolculuk büyüsünün artçı etkileriyle çatırdıyordu.

Bir dakikadan kısa bir içinde havada dönerek bir yerden bir yere taşınmıştık. Yeşil çizgilerden oluşan ağ, şimdi üzerinde durduğum parlak siyah fayans gölünün içinde eriyerek geri çekildi.

Ve kazara ya da büyücünün kötü niyetiyle, hiçbir sandığım ya da çantam yanımda getirilmemişti. Üzerimdeki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan sürgün edilmişim.

Siyah sütunlar yukarı doğru yükseliyordu, o kadar uzundu ki tavanı zar zor seçebiliyordum. Bu siyah sütunlar, Terelaus'un Lanetli Sarayı'ndaki tek ışıık olan parlayan kehribar kristalleriyle süslenmişti.

Bu mağara gibi yer benim yeni evim olacaktı. Ve birkaç dakika içinde, Şeytan Prens ile evlenecektim.

Babamın bana verdiği ilacın etkisi geçiyordu. Lanetli Saray'ın uçsuz bucaksız karanlık koridorlarında yürürken sadece biraz sallanıyordum. Denesem muhtemelen koşabilirdim. Ama nereye gidebilirdim ki? Artık evimle aramda koca ormanlar ve sıradağlar uzanıyordu. Terelonyalı büyücüler nadiren, büyük ihtiyaç ya da önem arz eden zamanlarda büyüyle seyahat ederdi. İki yanımı saran asık suratlı muhafızlara ya da önümde sinsice ilerleyen büyücüye göz dağı verebilsem bile, beni evime götürmeye istekli birini bulmam pek olası değildi.

Örgülü kemiklerden oluşan bir kemerin altından geçtik ve taht odasına girdik. Uzun çift sıra siyah sütunların arasında, bükülmüş bir metal ve taş yığını ve koyu renkli parıldayan kristallerin karşısında, Terelaus'un çorak topraklarında ortaya çıkarılan korkunç bir antik yaratığın iskeletinden kesilip derlenmiş bir taht olan Ghist'in Koltuğu duruyordu. Taht, önündeki yükseltilmiş kürsüde duran iki figür kadar yasaklayıcı görünüyordu. Biri oniks taşından ağır bir taç takıyor, uzun gri saçları pürüzsüz siyah bir maskeyi çevreliyordu. Bu Terelaus'un kralı, Dehşet Lordu'nun ta kendisi olmalıydı. Biraz daha uzun olan diğer figür bir kukuleta takıyordu ve maskesi şeytani bir bakış taşıyordu. Şüphesiz ki Şeytan Prens.

Maske takmayan üçüncü bir figür yaklaştı. Bir yüz daha gördüğüm için rahatlamış bir şekilde gülümsedim, üstelik bir kadındı; ama karanlık yüz hatları ağırbaşlıydı ve

Bana sempati duymadan baktı. Kralın tacından iki kat daha uzun olan başlığı soluk taşlarla süslenmişti.

"Ghast'ın Koltuğuna yaklaşın," diye .

Kaşlarımı kaldırdım. Uyuşturucunun etkisinin dağılmasıyla dilim her zamanki gibi kıvraktı. "Siz insanlar neden her şeye böyle acıklı unvanlar veriyorsunuz? Ghast'ın Koltuğu, Lanetli Saray, Zebani Prensi, Dehşet Lordu." Hafif bir kahkaha attım. Mizah genellikle başım sıkıştığında yedek planım, gergin olduğumda konfor alanımdı. Ama etrafımdaki insanlar tepki vermedi -Şeytan Prens'in siyah eldivenli parmaklarının hafifçe kıpırdaması dışında. Sanki o pis ellerini üzerime sürmek için sabırsızlanıyordu.

Tüm esprilerim uçup gitti. "Ben bu evliliği kabul etmedim," dedim. "Rızam yok."

Kralın maskesinin altından alçak ve hırıltılı bir ses çıktı. "Baban rızasını verdi. Seninkine ihtiyacımız yok."

"O bana sahip değil. Bunu yapamaz. Gitmeme izin vermelisiniz, bunu akşam yemeğinde öğrendim-" Gardiyanların elleri kollarımın üst kısmına dolandı ve ben de onlara karşı sarsılarak anında dövüş moduna geçtim. Babam bana ilaç vermekle akıllılık etmişti. Aldığım her dövüş kursunda en yüksek notları almıştım.

Bacağımla dışa doğru savrulurken muhafızların tutuşunu denge için kullandım ve ayağımı sağ taraftaki muhafızın diz kapağına çarptım. İnledi ve eğildi; tutuşu gevşeyince kolumu kurtardım ve elimin yanıyla boğazına hızlı bir darbe indirdim. Dönerek soldaki muhafızı savurdum ve vücudunu arkamızdaki üçüncü muhafıza çarptım. Onlar kendilerini düzeltmeye çalışırken, dördüncü muhafızla yüzleştim, bir darbe taklidi yaptım, blok girişiminin altından kaçtım ve kasığına sağlam bir tekme indirdim.

Lanetli saten etekler beni ağırlaştırdığı için tüm bunlar normalden daha fazla nefes ve çaba gerektiriyordu. Elbiseyi kaldırdım ve koşmaya başladım ama ince yeşil kamçılardan oluşan bir ağ uzuvlarımın etrafını sardı. Tenime değdikleri anda taş kesildim, olduğum yerde donup kaldım. Büyücü beni oltaya takılmış bir balık gibi kürsüye doğru sürüklerken bedenim yavaşça kendi etrafında döndü.

Uzuvlarım bana itaat etmedi ama ağzım özgürdü. En ahlaksız ve iğrenç küfürleri, bildiğim her kötü kelimeyi ve oracıkta icat ettiğim bazılarını savurdum. Belki de korkunç davranırsam beni prensleriyle evlenmeye uygun bulmazlar ve eve gönderirlerdi.

Öyle bir şansım yoktu. Büyücü ağzıma başka bir büyü kordonu fırlattı ve dudaklarımın arasına yerleşerek dilimin üzerinde yanarak vızıldadı. Vücudumun etrafındaki yeşil ışık çizgileri sıkılaştı, acı verici ve sıcaktı. Ses çıkarmamaya çalıştım ama kararlılığıma rağmen gözlerimde yaşlar birikti ve zayıflığım yüzünden kendimden nefret ederek onlara doğru baktım.

Bunu takip eden törenin yarısı Ortak Dilde, yarısı da Terelonian atalarının lehçesindeydi. Görünüşe göre kocama saygı ve itaat sözü veriyordum. Zevk ya da üreme amacıyla bedenimi asla esirgemeyeceğime, başka bir erkeğe asla bakmayacağıma, onun izni olmadan yanından ayrılmayacağıma, her türlü saçmalığı kabul ediyordum. Tekrar kelimeler oluşturmaya, itiraz etmeye çalıştım ama çenelerimin arasındaki yakıcı büyü kordonu kalınlaştı ve dilimi öyle bir kavurdu ki acıdan inledim.

"Andreas." Ses Şeytan Prens'in maskesinden geliyordu. Bu kelimeyle birlikte büyücünün büyü hattı tekrar inceldi ve hafifçe soğudu. Bu hoş bir merhametti ama içimdeki kısa süreli minnet duygusunu bastırdım. Şeytan Prens benim isteğim dışında benimle evleniyordu. Gerçekten nazik ve iyi bir nişanlı, bağlarımın çözülmesini ve konuşmama izin verilmesini talep ederdi.

Yeminleri onaylama sırası bana geldiğinde, onları okuyan kadın yarım saniyeliğine durakladı ve büyücü büyüsünü kullanarak boynumu baş salları gibi bükte. "Onay verildi," diye mırıldandı kadın ve Zalim Prens'e doğru ilerledi. O da başını sertçe sallayarak onayladı. "Kabul edildi," diye tekrarladı kadın ve son sözlerle geçti: "Artık metanet ve sihirle, iksir ve buzla, acı ve zevk için, ruh ruha ve kan kana bağlısınız."

Kral bir adım öne çıktı, omuzlarının sert açılarında sabırsızlık vardı. "Onu yatak odasına götürün."

"Emredersiniz Dehşet Lordu." Büyücü beni büyülü yeşil tasmamdan tutup sürükleyerek koridora yöneldi.

Taht odasından çıkarken kralın oğluna şöyle dediğini duydum: "Bu gece onun itaat etmesini sağlamalısın. Onu sakinleştirecek bir şeye ihtiyacınız olursa doktoru çağırın."

Panik sinirlerimi alt üst etti kendi zavallı çaresizliğimi hissettikçe yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü. Sihirden nasıl da nefret ediyordum! Çok adaletsizdi. Bu avantaj onların tarafında olmasaydı, beni bu kadar kolay kontrol altına alamazlardı.

Büyülerinin kaynağını ortaya çıkarmaya çalışın. Babamın gizli sözleri zihnimi tırmalıyordu. Planladığı şey hakkında beni neden uyarmamıştı?

Bana daha fazla bilgi, daha fazla zaman, daha fazla düşünce vermedi mi?

-

İşin korkunç yanı yeterince umursamıyordu. Değerli halkı uğruna benden vazgeçmeye hazırdı - beni Terelaus' sattı ve yeni kocamı ve babasını gözetlemem için bana son dakikada yarım yamalak bir talimat verdi.

Babama iyilik yapmış olmayacağım. Ve bu gece Şeytan Prens'in beni "itaat" etmem için dozlamasına izin verirsem lanetlenirim.

Büyücü beni süslü bir şekilde oyulmuş bir çift abanoz kapının arasına itti. Sonra arkama bir tekme attı ve yüzüstü yere yığıldım, kollarım hala büyü iplerle bağlı olduğu için düşüşümü engelleyemedim.

"Brintzian pisliği," diye hırladı. "Sefil fahişe. Varisin soyunu taşımaya layık değilsin. Bu gece Zalim Prens'e zarar vermeye kalkışırsan, senden bazı değerli küçük parçalar koparacağımı bil. Bir daha asla eskisi gibi olamazsın."

Kapı çarptı ve bedenimin etrafındaki büyü çizgiler kayboldu.

Izgarada parıldayan kısık bir ateş odanın tek ışığını veriyordu ve turuncu parıltısı fazla uzağa ulaşmıyordu, çünkü Şeytan Prens'in yatak odası muazzamdı. O kadar yoğun bir gölgeyle kaplıydı ki boyutlarını ancak tahmin edebiliyordum. Alevlerin tıslaması ve patlaması beni rahatlattı; koyu renk perdeler, zengin çiçek kokuları ve oturduğumda elimin içine batacağı kadar pelüş bir halıyla dolu bir odada tanıdık bir ses.

Zebani Prens'in bana gelmesi uzun sürmeyecekti. Bunu yapmakta isteksiz olsa bile, babası onu evlilik için acele ettirecek bir tipe benziyordu. Görünüşe göre Terelaus bir veliaht için yanıp tutuşuyordu ama nedenini bilemiyordum. Kral yeterince sağlıklı görünüyordu ve prensin korkunç bir savaşı olduğu söyleniyordu. Ne durumda olduklarını söylemek zordu.

maskelerle. Belki de yaklaşmakta olan korkunç bir hastalığı saklıyorlardı. Zebani Prens'in hastalıklı bedeniyle aynı yatağı paylaştığımı düşünerek ürperdim, vücudumda gezinen uyuz elleri düşündüm-

Hayır. Hayır, bu .

Ayağa fırladım ve odada silah olarak kullanabileceğim bir şey aramaya başladım. Şömine aletleri bariz bir seçimdi ama gizlemesi de zordu. Bu çabada tek dostum gizlilik olacaktı.

Sonunda, en alt çekmecedeymiş, muhtemelen odadaki en parlak ve en neşeli şey olan küçük, mücevherli bir hançer buldum. Prens'in bazı iç çamaşırları -yumuşak siyah bir şort ve bir çift kırmızı ipekli don- tarafından yarı yarıya gizlenmişti. Onları kenara ittim ve hançeri çıkardım, verdiği his ve işçiliği hoşuma gitti. Biraz hafif ve zayıftı belki, belli ki dekoratif bir parça olarak tasarlanmıştı ama başparmağıma dayadığımda bıçağı yeterince keskindi. İşimi güzelce görecekti.

Şeytan Prens'in yatağı odanın ölçeğiyle uyumluydu; mürekkep ve kan rengine perdelerle örtölü, yüksek, bükülmüş içleri korkunç, perili bir şatoydu. Çarşafın üzerinde tül gibi siyah bir gecelik uzanıyordu. Saçma gelinliğimle yatağa giremezdim ve o ipek gölgeyi giyemeden ölebilirdim. Elbisemi ve ayakkabılarımı çıkarıp korse ve dantel pantolonumla çarşafın arasına girdim.

Saldırı için en iyi yer olarak yatağı seçmiştim. Şeytan Prens içeri girdiğinde muhtemelen tetikte olacak, tam bir hücumu ya da kapının arkasından gelecek sinsiyi savuşturmaya hazır olacaktı. Yatağa uzanmak ona teslim olduğum, boyun eğmeye hazır olduğum izlenimini verecekti. Kendini beğenmiş bir şekilde bana yaklaşacak, ödölünü almaya hazırlanacak ve sonra ben ona bir sürpriz yapacaktım.

Çarşafı üzerime çekerek ve hançeri yeniden kavrayarak, kalbim çılgınca çarparken kıpırdamadan yattım.

Ne zaman gelecekti? Ne

zaman mı?

Lanet olası prens. O zavallı kıcıyı hemen buraya getirmeli.

Ya hiç gelmezse? Ya bütün gece beklemek zorunda kalsaydım? Ya uyuyakalırsam ve hançeri düşürürsem ve-

Kapı yavaşça ve kademeli olarak açıldı. Evet, Şeytan Prens . Taht odasında muhafızlarına yaptığım saldırı ona benim

hafife alınacak biri değildi. Gözlerimi sadece küçük bir aralıkla açık bırakıp kirpiklerimin arasından baktım. Yatak perdelerini çekmemiştim, bu yüzden kapının yanındaki loş, uzak figürünü .

"Her şey ," dedi birine, muhtemelen korumalarına. "O yatağında. Dışarıda bekleyin ve sizi çağırma ihtimalime karşı dinleyin."

Birisi boğuk bir itirazda bulundu ama prens tekrarladı: "Sorun ."

Kapıyı kapattı ve bir iç çekti. Kapüşonlu pelerinini çıkarıp bir sandalyenin üzerine atarken kumaşlar yer değiştirdi. Çizmeler birbiri ardına halıya vurdu. Sonra Şeytan Prens yatağa doğru yürüdü, gömleğinin bağcıklarını çözdü. Gözlerimin kapanmasına izin verdim. Parmaklarım hançerin kabzasının etrafında gerildi ama vücudumu gevşemeye, yumuşak, esnek ve tehditkâr görünmemeye zorladım. Yüzümü sanki uyuyormuşum gibi pürüzsüz tuttum ve eşit bir şekilde nefes aldım.

Uzun bir an boyunca ne ses ne de hareket vardı. Sadece sessizlik, komodinin üzerindeki şarap rengi çiçeklerin koyu kokusu ve kendi sahte nefes alışımın hafif huffı vardı.

Şeytan Prens orada öylece durmuş bana bakıyordu. Çarşafı sadece yarıya kadar çekmiştim, bu yüzden muhtemelen göğüslerimin cömert görüntüsünün tadını çıkarıyordu. Korsemin kupları varlıklarımın sadece üçte ikisini saklıyor, büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu.

Son bakışlarını at, diye içimden homurdandım. Ölmek üzeresin.

Sıcak parmaklar omzuma dokundu.

Elimi boğazına götürdüm, mengineyle kavradım, haykırmak için kullanabileceği havayı boğdum ve dik bir hamleyle onu yatağa yatırdım. O kadar yumuşak ve ani olmuştu ki, hançerimin ucu şah damarına dayanmadan önce bağırmaya fırsatı olmamıştı.

Üstesinden gelmek şaşırtıcı derecede kolay olmuştu; beklediğimden daha hafif, daha az kaslıydı. Herkesin sandığı gibi güçlü bir savaşçı değil miydi?

Yüzünü göremiyordum. Hâlâ o alaycı maskeyi takıyordu. Kıpırtısız ve sessiz bir şekilde yatıyordu, nefesi daralmış boğazından hırıltıyla çıksa da en ufak bir kavga belirtisi yoktu.

"Bana bir daha dokunmayacaksın," diye tısladım. "Asla, anlıyor musun?"

Şeytan Prens, maskesinin rendelenmiş ağızlığının arkasından, boğazımı sıkarak konuşmaya çabaladı. "Sadece seninle konuşabilmek için seni uyandıracaktım."

Sadece dilimi yakan büyücüyü azarladığı için elimi biraz gevşettim. "Yalancı. Baban ilişkiyi tamamlamanı istiyor. Gerekirse bana ilaç vermeni söyledi."

"Öyle bir niyetim yoktu Prens." Artık boğulmuyordu, sesi genç, hafif ve erkeksi bir şekilde kanımı hızlandırdı. Birdenbire ona yaslandığının, göğüslerimin korsemnin sınırlarından biraz fazla dışarı taşıdığının farkına vardım.

"Maskeni çıkar," dedim.

"Bunu yapamam."

"Neden? Yüzün beni çılgın attıracak kadar şekilsiz mi?

Bahse girerim sandığınızdan daha cesur ve merhametliyimdir."

"Bundan şüphem yok. Ama maskeyi şimdi çıkaramam. Belki yarın."

Hançeri etine daha sıkı bastırdım. "Şimdi, yoksa ölürsün."

"O zaman beni öldürecek misin? Düğün gecemizde, kanımı mı dökeceksin?" Sözlerinde alaycı, acı bir bükülme vardı. "Hiç

Bu evliliğin benim fikrim ya da isteğim olmadığı aklınızdan geçiyor mu? Belki ben de gafil avlandım ve bu evliliğe razı olmak zorunda kaldım?"

"Baban Dehşet Lordu'nun yanında durup rıza gösterdiğinde yeterince istekli görünüyordun," diye tükürdüm.

"Sadece kelimeler," diye cevap verdi. "Kalbimi ya da arzumu yansıtmıyorlardı."

"Bunu sadece yaşamak istediğin için söylüyorsun."

Derin bir iç çekti. "Neye istersen ona inan. Ve istediğin üzerimde otur. Artık yaşadığım şok göre varlığına alışmaya başlıyorum." Kalçalarını altımda hafifçe kaydırды ve hareket ettikçe sert etinin yuvarlandığını hissettim.

Sıkıcı seyisle arsızca şeyler yapmışım, bu yüzden prensin pantolonundaki o sertliğin şeklini ve hissini tanıdım - dürüst olmak gerekirse, seyisin parçası oldukça küçüktü, ancak elimi etrafına kapatacak kadar. Bu, en iyi şekilde *daha fazlası* gibi hissettirdi ve neye benzeyeceğini, nasıl hissettireceğini merak ettiğim için nefret ettim-

"Sapık," dedim kibirle, sanki anda kendi bedenim ısınmıyormuş gibi. Daha yakına eğildim, hançeri kaydırдыm, böylece bıçağın kenarı onun ses kutusuna dayanacaktı. Yutkundu, boğazı parmaklarımın altında esnedi.

"Ah evet, biraz daha eğil-aynen ," dedi. "Ne harika bir manzara."

Aşağıya, göğsümün korseden dışarı taşıdığı yere baktım. "Lanet olsun. Bu, her şeyi yukarı itecek kadar çok şey içermemeliydi." Doğrudum, bir elimle korseyi ayarladım, bıçağı ona doğru tuttum, ucu bu kez kalbinin üzerinde geziniyordu. Gömleğinin bağı çözülmüştü, geniş bir V şeklinde açılmıştı ve ince, soluk göğsü ortaya çıkmıştı. Zayıf bir göğüs, ama güçlü bir göğüs değil, bir savaşçının vücudunda olması gerektiği gibi ağır kaslı ve yontulmuş değil.

Prens memnuniyetle, "Korsenizi beğendim," dedi. "Ama başka bir iç çamaşırına ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa, almanı sağlarım."

"Ne karşılığında?"

"Sana dokunmamam gerektiğini açıkça belirtmiş olsan da, bana istediğin zaman ve istediğin yerde dokunmakta özgürsün gibi görünüyor. Belki de başka bir düzenleme bulabiliriz. Bakalım, babam evliliğimizi tamamladığımızı bilmek istiyor. Onu ikna etmeme yardım etsen nasıl olur?"

Onun alaycı maskeli yüzüne bakıyorum. "Dehşet Lordu'na yalan söylemek mi?"

"Onun tek oğlunu öldürmek üzereydin. Küçük bir yalan çok daha makul görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"I-"

"Gel, , kocana yardım et."

Anında hançerin ucunu derisine sapladım; ucunu, birkaç damla kan akmasına yetecek kadar. "Bana bir daha asla *karım* deme."

"Ah," dedi. "Halkın içinde yapmak zorunda kalabilirim."

"Seninle insan içine çıkmayı kabul edeceğimi sana düşündüren nedir? Seni öldüreceğim ve cesedini babanın bulması için bırakacağım. Sonra da kaçıp eve gideceğim."

"Nasıl? Lanetli Saray'ın labirentinde yolunu nasıl bulacaksın? Muhafızlardan, büyücülerden ve büyülü koğuşlardan nasıl kaçacaksın? Vahşi doğayı nasıl geçecek, dağları nasıl aşacak ve nehirleri nasıl döveceksiniz? Bağışlayın beni Prenses ama yetenekli bir savaşçı olmanıza rağmen, yabancı topraklarda uzun yürüyüşler yapacak birine benzemiyorsunuz."

Her sorusuyla birlikte yükselen belirsizliği yutmaya çalıştım. "O zaman seni rehine olarak tutacağım ve birini bana eve kadar eşlik etmesi için zorlayacağım."

Başını iki yana salladı. "Saray arazisinden çıktığınız anda sizi tekrar yakalarlar. Halkımın onuru yoktur ve sizinle yaptıkları hiçbir anlamaya bağlı kalmazlar. Ayrıca, büyücülerimiz beni senin elinden kolayca ."

"Kanını döktükten sonra vücuduna geri koyabilirler mi?" Ben de karşılık verdim.

Çarşafına karşı omuz silkti. "Olabilir. Büyümüz hakkında ne kadar bilgin var?"

Babamın sözleri yine beynimde yankılandı. *Büyülerinin kaynağını ortaya çıkarmaya çalış.*

"Çok şey biliyorum," dedim cesurca.

Prens kıkırdadı, sesi maskesi kadar şeytaniydi. "Çok küstah, vahşi ve öfkeli. Hiç de beklediğim gibi değilsin."

"Peki ne bekliyordun?"

"Babamın üç muhafızını öldürebilecek biri değil."

"Dört." Üzerinden kaydım, yatakta bağdaş kurarak oturdum. Ama bıçaklı elimi dizimde hazır tutuyordum.

"Dört," diye kabul etti. "Ve umduğumdan çok daha güzelsin. Önemli değil," diye hızla ekledi, "çünkü sana dokunmayacağım."

Sen. Orada olacak olmak hiçbir şey arasında Biz hariç, I Umut,
a Karşılıklı anlaşma. Bir anlaşma, bir kraliyetten diğerine."
"Dinliyorum," dedim. "Ne istiyorsun?"

Hançerim artık boğazında olmadığından, Zebani Prens ayağa kalktı. Parmağıyla göğsünde derisini deldiğim yere dokundu. "Beni bıçakladın."

"Sadece birazcık. Bebek gibi davranma."

Tekrar kıkırdadı ve kendimi tutmadan önce neredeyse gülümsedim. *Şeytan Prens*, diye kendime sertçe hatırlattım. *Kötü adam. Düşman.*

"İstediğim şey oldukça basit," dedi. "Babam bir varis yaratmaya çalıştığımız konusunda güvence istiyor. Bu yüzden onu yakınlaştığımızı ikna etmem için bana yardım etmelisin."

"Bir varis için bu çaresizlik niye? Erken bir mezara mı gidiyorsun? Biraz solgun ve zayıf görünüyorsun."

Uzun parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirdi. "Acıyor Prenses, gerçekten acıyor."

Omuz silktim. "Ben sadece gördüklerimi söylüyorum."

"Acımasız dürüstlüğünüz bana umut veriyor," dedi kuru bir sesle. "Babamın soyumuzun geleceğini güvence altına almak için neden bu kadar çaresiz olduğunu size söyleyemem. Görüyorsunuz, size henüz güvenmiyorum. Biliyorum, biliyorum, bu çok garip. Kadınlar bana hançer salladığında genellikle en karanlık sırlarımı ortaya dökerim ama seninleyken-" başını salladı- "bir kocanın karısına duyması gereken güveni duyamıyorum. Belki tekrar üstüme çıkarsan-"

"Yardıma olacağını düşünüyorsan seni başka bir yerinden kesebilirim." Hançeri kasıklarına doğru salladım ve o da kalçalarını hızla başka yöne çevirdi.

"Beni hadım etmek ters etki yaratır, sizi temin ederim," dedi. "Güzel. O halde, sana hizmet eden itaatkâr karınmışım gibi davranmamı istiyorsun. her gece onun vücuduna tam erişimin olacak, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Peki karşılığında ben ne alacağım?"

"Öldürülmeyeceksin." Başını yana eğdi ve o alaycı maskesi birdenbire korkunç derecede uğursuz göründü. Her an muhafızlarına bağırabilir ve ona suikast düzenlemeye çalıştığını söyleyebilirdi. Zaptedilir, cezalandırılır, belki hapsedilir ya da yatağa bağlanırdım, böylece benimle istediğini yapabilirdi. En kötü ihtimalle, Dehşet Lordu benim değerimden daha fazla sorun yarattığıma, oğlunun doldurması için başka bir rahim bulabileceğine karar verecek ve beni öldürecekti. Babam zaten her şeyini teslim etmişti; beni kurtarmak ya da intikamımı almak için hiçbir şey yapamazdı.

"İş ciddiye bindi, değil mi?" dedi Şeytan Prens, yataktan kalkıp pantolonunu sıyırarak. Koyu renk saçlarla dağılmış solgun bacaklarına baktım. Gömleğini de çıkardı ve bakışlarım anında sol tarafındaki düğümlenmiş, sarmal yara dokusuna takıldı. Yara izleri sol göğüs kafesinin hemen altından başlıyor ve kalça kemiğine kadar uzanıyordu. Döndüğünde, yara izlerinin sırtını sararak neredeyse omurgasını geçtiğini gördüm.

"Sana benimkini gösterdim," dedi sessizce. "Seninkini göstermek ister misin? Ya da belki o kadar korkunç yara izleriniz yoktur? Bu bir yarışma değil, biliyorsunuz Prens. Paylaşmaktan çekinmeyin."

"Birkaç tane var," dedim. "Eğitimden. Seninki ?"

Yatağın ayak ucuna gitti ve perdeleri çekerek sönmekte olan ateşten gelen ışığın çoğunu engelledi. Karanlıkta maskesi her zamankinden daha korkutucu görünüyordu. "Bir canavardan. Şimdi Prens, anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirme zamanı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babamın çiftleştirmeyi düşünmesini sağlamalıyız. Bunu yapmak için de bazı sesler çıkarmalıyız ki dışarıdaki muhafızlar şahit olabilsin."

"Sesler mi? Sen içime girerken benim merhamet çılgınlıkları atmam gibi mi?" "Şeytanın kemikleri, hayır! Neyin var senin?"

Omuz silktim. "Evlilik yatağına zorlanan bir kadın için en olası sesler bunlar gibi görünüyor."

"Hayır, zevk sesleri çıkarmalısın."

"Sana bir saatten kısa bir sürede aşık olmamı sağlayacak kadar çekici olduğun için mi? Bu biraz zorlama görünmüyor mu?"

"Kadınlar bana daha kısa sürede aşık oldu. Erkekler de öyle. Ben bir *prens*im. Bu da beni doğuştan cazip kılıyor."

Çenem düştü. "Erkekler de mi?"

"Erkeklerle de birlikte olsaydım bu sizi rahatsız eder miydi?"

"Hayır, sanırım hayır - eğer sadece onları tercih etmiyorsanız ve bu anlaşmayı bu yüzden istemiyorsanız."

"Erkekleri tercih etseydim, daha önce göğüslerinize bakmazdım. Hayır Prenses, benim eğilimim kadınlardan yana. Ve varsayalım ki siz, savunmasız bir dişi olarak, güzelliğime ve cazibeme yenik düştünüz -" zayıf, yaralı vücudunu işaret etti- "ve şimdiye kadar yaşadığınız en iyi zevkin sancılarına yakalandınız." Kendi cazibesinden bahsederken ses tonunda acı bir sertlik vardı. Bu kendini küçümseme beni biraz yumuşatabilirdi, ancak çılgınca hangi sesleri çıkarmam gerektiğini düşünmekle meşguldüm. Onun dediği gibi "zevkten dört köşe" bir kadını daha önce hiç duymamıştım ve ben de böyle bir zevki hiç tatmamıştım. Seyisle birlikte olduğumda, ben daha hafifçe heyecanlanmaya fırsat bulamadan hızla doruğa ulaşmıştı ve çıkardığı kaba homurtular taklit etmek istediğim bir şey değildi. Kendim de hazzın doruğuna ulaşmaya çalışmıştım ama yarıda kesilmeden ya da uykuya dalmadan önce doğru ritmi bulmuş gibi görünmüyordum. Bu yüzden ağzım hafifçe açık, boş gözlerle Şeytan Prens'e bakakalmıştım.

"Hangi sesleri çıkaracağını bilmiyor musun?" diye sordu. "Bakire misin sen?" Şaşırmış görünüyordu. "Ama sen yirmili yaşlarındasın, değil mi? Bakire olamazsın-"

"Hayır, bakire değilim," dedim. "Ama sesimin nasıl çıkacağını bilmiyorum, çünkü daha önce hiç-" Yanaklarımın kızarmasından nefret ederek sözümü kestim.

"Sevgilileriniz sizi memnun etmeye çalışmadı mı?" Sesi daha yumuşak, neredeyse acır gibiydi.

"Sevgililerimi seninle tartışmayacağım," dedim kibirli bir şekilde. "Neden önce sen ses çıkarmıyorsun, ben de senin yaptığını yapacağım."

"Pekâlâ." Yatağa geri tırmandı. "Beni takip et"

Şeytan Prens yastıkların arasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Yüzü hâlâ gizliydi, bu yüzden başını geriye attığında bakışlarım boğazının belirgin tendonlarına, aralarındaki adem elması yumrusuna ve altındaki köprücük kemiklerine takıldı. Her ne kadar zayıf olsa da, yapısı etkileyici olmasa da, bu keskin kemiklerin açılarında ve soluk teninde belli belirsiz görünmesinde savunmasız ve çekici bir şey vardı.

Ondan yüksek sesli bir inilti yükseldi ve ben de hayranlık dolu hayallerimden irkilerek sıçradım. "Tanrım! Yaralandın mı?"

"Sus, aptal," diye tısladı bana ve tekrar inledi, daha yüksek sesle, bu sefer bir düşmanın yatağında otururken düşünmemem gereken yerlere küçük uyarılma karıncalanmaları gönderen gırtlaktan bir erkek törpüsüyle. "Oh, merhametli yaratıcı, Prenses, çok iyi hissediyorsun!"

Kan yanaklarıma doğru kükredi. Elbette bu, üzerinde anlaştığımız oyunun bir parçasıydı. Ve şimdi benim de sesler çıkarmam gerekiyordu. Çıkardığı sesler acıya benziyordu -eğer antrenman yapıyormuşum, arkadaşım ve dövüş partnerim Ashar tarafından dövülüyormuşum gibi davranırsam- "Oh," diye inledim, "Oh, oh, ow-"

Şeytan Prens bir eliyle ağzımı kapattı. "Daha az ow, daha çok ." Bir dizi keskin, soluk soluğa çığlık attı ve kalbim

midemde sıçradı.

Bileğini elimle kavradım, güçlü parmaklarımın çemberinde kemiklerinin ne kadar kırılğan hissettiğinin farkındaydım. "Sana bana dokunmamamı söylemiştim." Kavrayışımı hafifçe sıktım ve sahte vecd inlemeleri gerçek bir acı notasına dönüştü. "İşte," diye fısıldadı. "Farkı duyuyor musun? Haydi, şimdi ben-" nefes alıp vermeye ve inlemeye devam etti, ben de elimden geldiğince onu taklit ettim. Üzerinde sadece şortu olan maskeli bir yabancıyla çarşafların üzerinde oturup sevişme seslerini taklit etmek inanılmaz derecede tuhaftı. Sonunda uzun bir memnuniyet iniltisi çıkardı, ben de zayıf bir iniltiyle onu ve işimiz bitti.

"Bu hiç inandırıcı değildi," dedi Zebani Prens yarı fısıltıyla, yastıkların üzerine yerleşip çarşafı üzerine çekerek.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Sesiniz hiç de zevk alan bir adam gibi gelmiyordu." "Hayır *Prenses*, ben mükemmel bir aktördüm. Bir ödülü hak ediyorum. Sen, Öte yandan, sesi kışından şişlenmiş hasta bir keçi gibiydi." "*Seni* taklit ediyordum!"

"Ama kadınlar genellikle çok daha tiz seslidir, bilirsiniz, bazen ciyaklar, miyavlar ya da çığlık atarlar-"

"Pek olası değil," demeyi başardım.

"Sesiniz biraz sarsılmış gibi, *Prenses*."

"Sadece *senin* adına çok utandığım için, kendini böyle aptal durumuna düşürdüğün için." Hançerimi ona doğru tutarak uzandım. "Bir centilmen olup şuradaki kanepede uyumalısın."

"Kanepede mi uyuyacağım? Kendi odamda mı? Hem de yeni evliyken?" diye alay etti. "Hiç şansın yok. Ve kanepeyi de almayacaksın. Bu sarayda biraz olsun özgür olmak istiyorsan, benim hoş ve itaatkâr karım gibi davranacaksın. Doğum günü hançerimi de şimdi geri alacağım."

"Doğum günü hançeri mi?" Elimdeki küçük mücevherli silaha baktım.

"Annemin ölmeden önce verdiği bir hediye. Ver onu bana."

Dehşet midemi bulandırdı. "Bu silahı bırakırsam gecenin bir vakti üzerime saldırebilirsin. Halkının onursuz olduğunu ve anlaşmalarına sadık kalmadığını bana kendin söyledin. Anlaşmamıza sadık kalacağına ve bana dokunmayacağına nasıl güvenebilirim?"

"Oh, *Prenses*, size dokunmakla en ufak bir ilgim yok. Korsenizin bol ikramları bir an için gözümü kamaştırmış olabilir, ama şimdi hislerimin kontrolünü tekrar ele geçirdim ve itiraf ki, hiç çekici değilsiniz.

benim için hiç önemli değil. Ben genellikle zarif, narin kadınları tercih ederim, benden daha güçlü olan dolgun kadınları değil."

Neden sözleri bana bir kırbaç darbesi gibi geliyordu? "Senin büyük bir savaşçı olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdim, başımı yastığa koydum, hâlâ hançerin kabzasını tutuyordum. "Ama belli ki değilsin."

"Oh, öyleyim-ya da ."

Ses tonu, maskenin arkasından çözemediğim duygularla katmanlıydı. Yüzünü umutsuzca merak ediyordum ve gözlerini de görmek istiyordum - karanlık göz deliklerinin derinliklerinde bir parıltıdan fazlasını yakalayamamıştım. Uyuyana kadar bekleyecek ve sonra maskesini çıkaracaktım.

Gözlerimi kapatarak uykuya dalıyormuş gibi yaptım ve nefes alış verişinin uyuşuk bir ritme oturmasını bekledim. Kendimi uykuya teslim etmemek çok zordu.

-Bir gelinliğe bürünmeden ve görücü usulü bir evlilik için sihirli bir şekilde düşman bir krallığa nakledilmeden önce bile uzun bir gün olmuştu. Ama burada, Lanetli Saray'ın derinliklerinde, Terelaus'un Şeytani Prensi'nin yatağında uyuyamazdım. Bu çok aptalca olurdu. Tetikte, uyanık ve tetikte olmalıyım.

Sonunda prens rüyalara dalmış gibiydi ve hançeri bir kenara bırakarak doğruldu. Karanlıkta maskenin kenarlarını seçebiliyordum. Zekice ona uzandım.

"Eğer onu çıkarırsan," dedi Zebani Prens, "seni çekici bulsam da bulmasam da gerçekte seninle yatacağım."

Sinirlerim alarma geçti ve geri çekildim, neredeyse yatağın yuvarlanıyordum. Şeytan Prens kıkırdadı. "Sadece bir şakaydı. Belki de. Git uyu, karıcığım."

"Bana karın deme," diye hırladım. "Sen benim istediğim koca değilsin. *Ben* Oreyan Tepeleri gibi karın kasları ve biraz *renkli* bir cildi olan büyük, pırıl pırıl savaşçıları tercih ederim, senin bu ölü balık göbeği beyazını değil. Sen ancak bir iskeletten fazlasısın, sadece birkaç kırılğan kemik biraz soluk deri."

Hızlı bir nefes aldı ama yumuşak bir sesle, "Farkındayım," diye cevap verdi.

"Ve bana sorununun ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Seninle daha yeni tanıştım. Ve her geçen saniye senden daha çok hoşlanıyorum." "Bu his kesinlikle karşılıklı," diye tersledim.

"Uyu hadi." "Önce sen."

Sonunda kimin önce uyuduğundan emin değildim, sadece uyandığımda Zebani Prens hastalıklı bir şafağın soluk ışığında bana bakıyordu, elinde mücevherli hançeri tutuyordu ve maske takmıyordu.

Şeytan Prens'in parlak siyah saçları yüksek, soluk alnından geriye doğru savruluyordu. İnce, koyu renk kaşları, rengini tam olarak kestiremediğim derin gözlerinin üzerinde yükseliyordu. Düzgün bir burnu ve her an derisini kesecekmiş gibi görünen elmacık kemikleri vardı. Keskin çene çizgisi hafif yarık bir çeneye doğru iniyordu. Ama dikkatimi çeken ağzıydı -tatlı tanrılar, ağzı-güzelce dolgun, esnek ve öpülebilirdi. Bir erkekte hiç bu kadar güzel bir ağız görmemiştim.

"Günaydın, benim küçük tatlı karım," dedi o güzel dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek.

Az giyimli halimin ve bir zamanlar düğün gecesini saçım olan karmakarışık saçlarımın bilincinde olarak ayağa fırladım.

"Kalkmana gerek yok," dedi. "Bu akşamki galaya kadar sana ihtiyaç duyulmayacak, bu galada tüm krallık evliliğimizi uygun bir şekilde kutlayacak. Evliliğimiz gizlice onaylanmış ve tamamlanmış olabilir ama şimdi babam bunun herkes tarafından bilinmesini istiyor. Ve bir varis yaratma gibi çok önemli bir görev üzerinde çalışmaya devam etmemiz için de aynı derecede istekli olacaktır."

"Yani kraliyet somunu için fırından başka bir şey değilim," diye mırıldandım, bacaklarımı yataktan dışarı sallayarak. Ayağa kalkıp doğrulurken, derimin her hücresi Şeytan Prens'e ne kadar yakın olduğumun farkındalığıyla karıncalandı. Bu benim iç alarmımdı, kişisel tehdit göstergem devreye giriyordu. Hiçbir şey

Daha fazla. Hâlâ sadece şort giymesine ve ince vücudunun sade, sert bir güzelliğe sahip olmasına rağmen kesinlikle yasadışı ya da karıncalı bir şey yoktu-
Amarylla, kendimi azarladım. *Kapa çeneni*.

"Kendini nesneleştirilmiş mi hissediyorsun?" Prens homurdandı. "Ben sadece hamurun mayasıyım. Bu babamın somunu, görüyorsunuz. Ürettiğimiz her çocuğu alacak ve-" Kendi sözünü kesti. "Ama endişelenmene gerek yok. Yakın zamanda tohumlarımı o küçük sıcak rahmine enjekte etmeyeceğim. *Asla*, eğer bu konuda söz hakkım varsa. Hizmetçiler birazdan bize kahvaltı getirmek için gelecekler ve ben de hilemiz konusunda hâlâ hemfikir olduğumuzdan emin olmak istedim. Benimle çiftleşmiş gibi davranacaksın, ben de karşılığında istediğin her şeye sahip olmanı sağlayacağım -kıyafetler, kitaplar, güzel elbiseler, mücevherler-"

Beynim hala "ateşli küçük rahim" ifadesinin etrafında dönüyor ve bundan rahatsız olup olmadığını veya tahrik olup olmadığını merak ediyordu - ama isteyebileceğim şeyleri sıralamaya başladığında, sertleştim. "Bir antrenman alanı ve egzersiz için bazı ekipmanlara ne dersin?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Egzersiz mi yapmak istiyorsun?"

"Hoşuma gidiyor. Beni sakinleştiriyor. Yeterince enerji yakmadığım zaman biraz vahşileşiyorum."

"Dün gecedен daha mı vahşi?" "Çok daha fazla."

". Ne ayarlanabileceğine bakacağım."

Arkasındaki kapı açıldı ve yanağımdan öpmek için hızla eğildi

-Odaya girecek olanlara bir gösteri. Koyu, keskin ve egzotik bir şey kokuyordu, acı bir tadı vardı; meyan kökü, biber ve mür. Ama dudakları tenime karşı taç yaprağı yumuşaklığındaydı.

"Çok tatmin edici bir gece," dedi hizmetkârların duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Dönüp kapıya doğru yürümeden önce ona sahte bir reverans yapmayı başardım, "Jai! Dex! Elbiselerim!"

Hizmetçilerden ikisi onunla birlikte aceleyle süitin banyo ve giyinme bölümü olduğunu tahmin ettiğim yere girdiler. Çekinerek takip ettim, çünkü mesanem ağrıyordu. Şeytan Prens kıyafetlerle dolu uzun bir odada duruyordu ve ben tualete giderken yanından geçerken şortunu indirdi ve çok sıkı ve güzel şekilli bir arka tarafa gözüm takıldı.

Banyo alanı sadece prensin kullanımı için tasarlandığından mahremiyet açısından pek bir şey sunmuyordu. Çabucak kullandım, yıkandım ve lavabonun yanındaki küçük bir sehpanın üzerinde bazı kozmetik ve kişisel eşyalarımı buldum. Lanetli Saray'da akan su olmasına şaşırmadım - çoğu kraliyet

ailelerin yeni teknolojilere erişimi vardı. Babam her zaman her Brintzian evine akan su getirmeye yemin etmişti ama savaş çabaları kasamızı ve işgücümüzü kuruttuğu için vizyonu şekillenememişti. Tutamadığı bir başka söz daha.

Belki şimdi, evliliğim sayesinde savaş sona erdiğinde, halkımız su tesisatlarını geliştirebilirdi. Tabii Terelaus bizi dayanılmaz bir şekilde vergilendirmezse -ki muhtemelen öyle yapacaklardı. Dehşet Lordu, bir ulusa hükmedip mallarından pay istemeyecek bir tipe benzemiyordu.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra bir hizmetçi beni prensin devasa dolabının arka bölümüne götürdü; burada metal bir rafa birkaç elbise asılmıştı. Kaşlarımı kaldırdım. "Pantolonlar nerede? Gömlekler?"

"Affedersiniz?" Hizmetçi şaşkın görünüyordu.

"Eğitim kıyafetlerine, rahat kıyafetlere alışkınım. Pantolon, tozluk, tunik, bluz?"

"Lanetli Saray'da tüm kraliyet kadınları güzel elbiseler giyer," dedi hizmetçi uysalca. "Bunlar hoşunuza gitmedi mi?"

"Hepsi iyi." Parmaklarımı kumaşların üzerinde gezdirdim; koyu renkli, ağır kadifeler ve brokarlar... Beyaz bir elbise hariç hepsi, omuzları açık, tatlı yakalı ve yüzeyi gümüşü kıvrımlarla süslü bir elbise.

"Bu akşamki kutlama için, Majesteleri," dedi hizmetçi. "Bu arada ne giymek istersiniz?"

Bakışlarım raflarda Şeytan Prens'in sayısız pantolon, gömlek ve bulunduğu sağ tarafa kaydı. Hizmetçiye gülümsedim. "Ben kendim giyinirim," dedim ona.

İtiraz etmeden gitti. Dolaptan çıktığımda üzerimde prensin salon pantolonlarından bir çift vardı - muhtemelen onun üzerinde bol duruyordu ama benim kalçalarımı ve arkamı güzelce sarıyordu - ve ipek işlemeli bir gömlek giymiştim. Belimin altına düşen saçlarımı taramış ve uzun bir örgü haline getirmiştım.

Şeytan Prens, süitinin penceresi olan tek bölümü olan kahvaltı köşesinde oturuyordu. Yüksek yakalı, saten şeritli ve kabarık kollu siyah brokar kumaştan dramatik bir kıyafet giymişti. Beni gördüğünde ağzından bir parça yumurta kalçasına düştü. Bir hizmetçi öne atıldı, yumruyu ve bir bezle pantolonunu sildi.

"Karım." Prens boğazını temizledi. "Ne giyiyorsun?"

"Bana Amarylla diyebilirsin, biliyorsun," dedim, Şeytan Prens'in karşısında kibarca otururken.

"Ekselansları ne yemek ister?" diye kekeledi hizmetkârlardan biri. "Jambon, yumurta, milföy, meyveli tart, badem şekeri, şekerli ve çilekli kremalı buğdayımız var-"

"Yumurta ve meyveli tart lütfen." Onlar bana servis yaparken ben de kumaş peçetemi kucağıma yaymak ve masa örtüsündeki bir kırıksıklığı düzeltmekle meşguldüm, gözlerim Şeytan Prens'in gözlerinden başka bir yere bakmıyordu.

"Amarylla," dedi.

Kalbim yerinden fırladı. "Ne?"

"Sana Amarylla diyebileceğimi söylemiştin. Test . Hoşuma . Kulağa zehir gibi geliyor."

"Bu nergis zambağı ve evet, adımlı güzel ve zehirli bir çiçekten aldım. Adın ne senin?"

"Bilmiyor musun?"

"Buradaki herkes size 'Ekselansları' diyor ve düşmanlarınız için siz 'Şeytan Prens'siniz. Ama ben sizin-" neredeyse kelimeyi ağzıma ama zorladım-"karınızım ve size nasıl hitap edeceğimi bilmeliyim."

"Ah." Başını salladı. "Sevişirken çılgık atacak bir şeyin olsun istiyorsun."

Sözleri üzerine tılandım ve az önce yuttuğum jambon parçası boğazıma takıldı. Tekrar için çabaladım ama sıkışmıştı. Çılgınca göğsüme vuruyor, nefes alamıyor ya da konuşamıyordum.

"Prenses?" dedi bir hizmetkâr tereddütle. "değil misiniz?"

Zalim Prens sandalyesinden fırladı ve beni kendi sandalyemden çekip çıkardı. Siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyor, kalınlaşıyor ve dönüyordu. Sırtımı göğsüne yasladı, yumruğunu kaburgalarımın altına sıkıştırdı ve diğer elini üzerine kapattı. Hızlı bir sarsıntıyla sıktı ve inatçı jambon parçası yerinden çıkarak masa örtüsünün üzerine uçtu. Nefesim kesildi, kutsanmış havayı içime çektim.

İki eliyle karnıma bastırarak beni bir anlığına kendine doğru çekti. "Sanırım az önce hayatını kurtardım."

Lanet olsun. O yaptı. Tam da ona başka bir şey borçlu olmak istemediğim bir anda... "Teşekkür ederim," diye homurdandım.

Ellerinden biri kalçama, da kıç yanağıma kaydı ve salon pantolonunun yumuşak kumaşının arasından kavradı. "Kıyafetlerim sana çok yakışıyor," dedi.

Yıllarca aldığım eğitimden doğan saf içgüdülerimle hareket ettim. Elim bileğine yapıştı, ileri doğru salladım ve büküm. Bir saniye içinde, çıplak ayağımı boynuna bastırarak onu yere yatırdım.

Bir yaylı tüfek sesi ve bir muhafızın tehditkâr sesi. "Prensi hemen serbest bırakın."

"Hayır, hayır," diye soluk soluğa kaldı prens. "Sorun değil. Bana o hareketi göstereceğine söz verdi - gerçekten, sorun yok."

Geri çekildim, bileğini bıraktım ve kalkmasına izin verdim. Daha dikkatli olmalıydım. Muhafızlar beni anında vurmadığı için şanslıydım. Ve az çok mutlu yeni evliler olarak kimliğimizi neredeyse açığa çıkarıyordum.

"Özür dilerim," diye kıkırdar gibi yaptım ve masadaki yerime geçmeden önce kaşları çatık gardiyana reverans yaptım.

"Sorun değil Prenses," dedi Zebani Prens soğukkanlılıkla. "Hayat kurtarma kısmına gelince, bana ne kadar minnettar olduğunuzu daha sonra gösterebilirsiniz. Bu sabah toplantılarım var." Odadan çıkmadan önce ağzına bir lokma daha tıktırdı. Bana kasvetli bir şekilde kusursuz görünmesine rağmen, birkaç hizmetçi süiti toplamak için geride kaldı.

Gün dayanılmaz derecede sıkıcı geçti. Kimse beni herhangi bir eğitim veya egzersiz odasına götürmedi ve hizmetlilerden biri hariç hepsi ayrıldı. Adının Sil olduğunu söyleyen kalan hizmetçi sarayla ilgili sorularımı yanıtladı

ve krallığı tek heceli kelimelerle ya da "Her zaman olduğu gibi" veya "Ekselansları böyle düşünürse" veya "Dehşet Lordu'nun iradesi bizim rehberimizdir" gibi belirsiz, can sıkıcı ifadelerle tanımlıyordu. En sevdiği cümle "Ne komik bir soru" gibi görünüyordu, ardından kıkırdıyor ve hiçbir bilgi vermiyordu. Öğleden sonra onu boğmak istedim.

Sonunda Şeytan Prens, solgun yüz hatları öfkeyle gerilmiş ve gözleri alev alev yanarken hışımla süitine geri döndü. Hizmetçiyi sertçe kovdu ve bana hiç bakmadan tuvalete doğru yürüdü.

Birkaç dakika boyunca dışarı çıkmayınca, açık kemere yaklaştım ve dinledim.

Mutlak sessizlik. Ne yapıyor olabilirdi?

Dikkatlice içeri baktım.

Pençe ayaklı büyük küvetin yanındaki siyah mermer basamakta oturuyordu, yüzü ellerinin arasındaydı ve saçları darmadağınktı. Kalbimde bir merhamet titreşimi dalgalandı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum ve o da şiddetle başladı.

"Evet, bir şeyler oldu," diye tersledi. "Dün *evlendim* ve şimdi kendi odalarımda bile bir an bile huzur ve mahremiyetim yok! Ve babam seni kendi süitine taşıyor çünkü seni hamile bırakmak için her fırsatı değerlendirmemi istiyor. Şu anda yapmam gereken şey de bu. Bir toplantıdan atıldım, gidip karımı tekrar becermem söylendi. Aşağılayıcı. Savaş tanrılığından damızlık atlığa indirildim."

"Yani sen bir savaşçıydın."

"Sana söylediğim gibi."

"Ve seni bu hale getiren bir şey oldu."

"Evet, böyle zayıf," diye tısladı. "Hasarlı. Değersiz. Ve sen umursamıyorsun - olduğun kadar sağlıklı ve güçlüsün - halkımın düşmanı, açgözlülüğe batmış bir ulusun kızı - sana bakmaya dayanamıyorum. Çık dışarı. Uzak benden. Git!"

Emirlerini o kadar kesin bir şekilde, gözlerinde o kadar vahşilikle verdi ki oradan ayrıldım. Ona itaat ediyormuş gibi görünen herhangi bir şey yapmaktan nefret ediyordum ama varlığım belli ki onu rahatsız eden yaraya tuz basıyordu.

Gidip ateşin yanına oturdum ve "Kuzey Sıradağlarının Gelenekleri ve Fetihleri" adlı ilginç sayılabilecek bir kitabın bir bölümünü okudum. Terelaus'un kendisi hakkında fazla bilgi yoktu ama komşu uluslar ve Dehşet Lordu'nun egemenliği altına nasıl girdikleri hakkında epeyce bilgi vardı.

Sonunda Şeytan Prens banyodan çıktı ve kendini benimkinin yanındaki büyük sandalyeye attı. Uzun, ince, siyah giysili bacaklarını uzattı. Buna karşılık botları komik derecede büyük görünüyordu. "Biraz daha ses çıkarsak iyi olur." Sanki hiçbir şey olmamış gibi, bana bağırıp çağırmamış gibi konuşuyordu.

Bir tokatla kitabımı kapattım. "Tamam o zaman. İnle bakalım. Ama bu sefer sesimden şikayet etme."

Şeytan Prens kapıya doğru baktı. "Herkes içeri girebilir. Kendimizi ikna edici bir şekilde konumlandırmalıyız - işte, sen gel ve kucağıma otur -"

"Kesinlikle hayır."

"O zaman sen kanepeye uzan, ben de sana bineyim."

"Hayır."

"Peki, tamam. O zaman sen sandalyenin arkasına tutun, eğil, ben de-"

"Tanrılar, durur musunuz?" Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım.

"Oturacağım

O zaman kucağına."

"Hayır, aslında bu işe yaramaz, pantolon giyiyorsun. İşte bu yüzden etek giymelisin; altında ne yaptığını ya da yapmadığını saklamak çok kolay. Eğer üzerinde bir elbise olsaydı, üzerime oturup onu ikimizin üzerine serebilirdin ve içeri giren herhangi biri, hacimli kumaşın altında en yasadışı şeylerin gerçekleştiğinden şüphelenirdi, oysa gerçekte hiçbir şey olmazdı."

"Pantolonu ," dedim, yüzüm kızarmıştı. "Bu gömlek geri kalanını saklayacak kadar uzun."

Başıyla onayladı, ben de pantolonumu çözdüm ve çıkardım. Onun önünde çıplak ayakla durmak tuhaf hissettiriyordu; kucağına oturup yüzümü ona döndüğümde daha da tuhaf hissetmeye başladım. Uzun ipek gömlek kalçalarımı ve arkamı örtüyordu.

Hala iç çamaşırlarımı giyiyordum. İçeri giren herkes çiftleştığımızı düşünebilirdi, oysa ben ince bir yumuşak kumaş tabakası ve onun siyah pantolonunun daha kalın kumaşıyla böyle bir kongreden korunuyordum.

Dizlerim ve inciklerim sandalyenin kadifemsi minderine bastırdı. Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum. Ve Şeytan Prens'in güzel ağzına çok yakındım. Bu mesafeden, sinsi bir bakış bana gözlerinin koyu kahverengi, neredeyse siyah olduğunu söyledi.

Elleri kalçalarımın doğru kayıyor, havada duruyor ama tam olarak dokunmuyordu. "Biri içeri girerse, biraz aşağı yukarı hareket etmeye başla," diye sessizce talimat verdi. "Sanki sen-"

"Anladım," diye tersledim, yüzümü onunkinden yana çevirerek.

Tam o anda bir adam yatak odasının kapısını açtı ve içeri eğildi. Hiçbir şey söylemedi, sadece bize baktı. Hemen kalçalarımı oynattım, Fiend Prince'in vücuduna doğru hareket ettim ve hafifçe inledim. Kapıdaki adam memnun bir ifadeyle başını salladı ve geri çekildi.

Prese fısıldamak için eğildim. "Kesinlikle seni kontrol ediyordu."

"Neye benziyordu?"

Adamı kısaca tarif ettim ve prens başını salladı. "Babamın en sevdiği hafiyelerden biri." Elleri belime yerleşti, ipek gömleğimin içinde sıcacıktı. "Hâlâ dinliyor olma ihtimaline karşı birkaç ses daha çıkarmalıyız."

". " Boğazımı temizledim ve yarım ağızla inledim.

Prens gülümsedi ve leğen kemiği aniden yukarı doğru kalkarak merkezime sürtündü. "Oh," diye nefes nefese kaldım.

"İşte," dedi. "Çok daha ikna edici." Belimdeki ellerini aşağı doğru bastırdı ve boğazının derinliklerinde mırıldanarak kalçalarını tekrar yere vurdu. Dudaklarımı ısırdım, benden kaçmak isteyen sese karşı savaştım, çünkü sürtünme *iyi* hissettiriyordu. Ona karşı çılgınca kıvrınmamak için tek yapabildiğim buydu.

"Bırak çıksın," diye fısıldadı. "Aç ağzını."

Bir sonraki hareketinde dudaklarımın aralanmasına izin verdim ve küçük bir çığlık attım, acı dolu bir inleme ile ürkmüş bir soluk arasında bir ses, ama ikisi de değildi. Şeytani Prens gözlerinde kötücül bir memnuniyetle bana baktı. "Küçük yaramaz bir , değil mi?" dedi usulca.

Kızarmış ve kafam karışmış bir halde, içimde garip bir sıvı sıcaklığı alevlenerek kucağımdan fırladım ve sendeleyerek ondan uzaklaştım. Şimdi uzun uzun düşünme sırası bendeydi.

biraz mahremiyet için. Atılmış pantolonumu kaptım ve dolaba doğru yürüdüm, kendimi bir dizi kuyruklu ceketin arkasındaki karanlığa gömdüm.

Pantolonu çektim ama nemli iç çamaşıma dokunmadan önce değil. Dokunmaya devam etmek istedim ama prensin sesi dolabın içine süzüldü, asılı kumaş katmanları tarafından biraz boğuklaştırılmıştı. "Prenses, sizi utandırdım mı? Niyetim bu değildi." Ama sesi gerçek bir özür olamayacak kadar kendinden memnun geliyordu.

"Şimdi çalışma odama gidiyorum," dedi. "Hizmetçiler bu geceki kutlama için sizi giydirmek üzere yakında dönecekler. Dans etmemiz, yememiz, içmemiz ve çekici olmamız beklenecek. Umarım bunu başarabilirsiniz. Eğer tatmin edici bir şekilde davranırsan, gelinim olarak, yarın eğitim ve egzersiz alanını almanı sağlayacağım."

Ayak sesleri azaldı ve ben yere doğru büzüldüm, parmaklarımı Dudaklar.

Neden onun kucağına oturmayı kabul etmişim? Neden belimi tutmasına izin vermişim?

Neden kendimi kaptırmıştım ki? Bu adam nazik değildi. O bir katildi, babamın yüzlerce askerini bizzat katletmiş, savaşta sertleşmiş bir savaşçıydı. Söylentilere göre savaşa kırmızı mücevherlerle süslü siyah bir zırhla giderdi; öldürdüğü insanların kanını ve ruhunu içen, kızıl bir bıçakla parlayan devasa bir kılıç kullanırdı. Savaş alanında büyük kırbaçlar ve yanan büyü okları fırlattığı söylenirdi.

Sihir.

Onun büyü kullandığını hiç görmemiştim, hem de hiç. Ve babası beni sakinleştirmesini önerdiğinde, büyülü kısıtlama yöntemlerinden hiç bahsetmemişti. Zebani Prens büyü yapabilseydi, beni kendi iradesine boyun eğdirmek için kullanabilirdi.

Diğer topraklarda büyülü insanlar ara sıra ortaya çıkıyordu ama Terelaus'ta büyü kullananlar fazlasıyla vardı. Askerlerinin çoğu küçük büyüler kullanıyordu; ışık patlamaları, ateş cıvataları, çatırdayan enerji ağları, bu tür şeyler. Diğerleri, beni buraya getiren büyücü gibi, çok daha büyük büyü yeteneklerine sahipti, daha nadir ve daha rafine.

Belki de Zebani Prens'in hastalığı, onu "değersiz" kılan her neyse, büyüsünü kaybetmesiyle ilgiliydi. Ve eğer gücünü nasıl kaybettiğini , belki de Terelaus'taki her büyücüden ve büyücüden büyüyü nasıl çekebileceğimi bulabilirim.

Eğer bunu çözebilirsem, belki eve gidebilirim.

Birkaç saat sonra, bir hizmetli kasırgası etrafımda bir süre döndükten sonra, omuzlarımı ve göğüs dekolterimi sergileyen gümüşü girdaplı beyaz elbisemle ortaya çıktım. Süngerlenmiş, boyanmış, mücevherlerle süslenmiş ve bir ödül gibi parlayana kadar süslenmişim. Uzun saçlarım Terelonyalı gelinler için bir gelenek olan kabarık bölümlere ayrılmış ve bağlanmıştı.

Zebani Prens ve ben, elleri kılıçlarının kabzalarında olan ve bana huşu ile şüphe arasında gidip gelen ifadelerle bakan birkaç muhafız tarafından kuşatılmış bir şekilde, sessizce onun odasından birlikte çıktık. Dövüş yeteneklerimle ilgili haberler Lanetli Saray'da yayılmış olmalıydı. Bu düşünce karşısında memnuniyetle sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Yürürken rotayı hafızama kazımaya çalıştım. Bu yerin düzenini ne kadar çabuk öğrenirsem o kadar iyiydi. Zebani Prens Lanetli Saray'a "labirent" demişti ve nedenini çok geçmeden anladım. Elli farklı koridordan, dar geçitlerden ve kayadan yontulmuş kıvrımlı merdivenlerden geçmiş olmalıydık. Yirminci dönemeçten sonra, sağları ve solları takip etmeye çalışmaktan vazgeçtim.

Şeytan Prens bana doğru eğildi. "Hoşnutsuz görünüyorsun, canım. Biraz daha uysal bir ifade takınmaya çalış. Unutma, dayanıklılığım ve cinsel hünerlerim seni çok şaşırttı ve şimdi gelinim olmaktan tamamen memnunsun."

"Elbette," dedim vahŖi bir gülümsemeyle. "Ben mutlu mahkumların en mutlusuyum."

Bana uyarıcı bir bakıŖ fırlattı. "İŖte buradayız. Neyin tehlikede olduğunu unutma."

Antrenman alanım. Sadece benim için, daha da glenebileceğim, buradan çıkmak için savaŖacak kadar güçlü olabileceğim bir egzersiz alanı. Ancak ne kadar savaŖırsam savaŖayım bu toprakların büyü kullanıcılarını geemezdim. Kaçmak için onlar hakkında daha fazla Ŗey bilmem gerekiyordu, bu da güvenlerini kazanmam, herkesi gardını dŖrmem, onları burayı sevdiğime ve kaçmaya alıŖmayacaėıma ikna etmem gerektiği anlamına geliyordu. En alt düzeydeki hizmetkrdan DehŖet Lordu'nun kendisine kadar hepsinin bana güvenmesine ihtiyaım vardı.

Ŗeytan Prens'e en iyi gülümsememi gösterdim; babamla köyleri gezerken ya da bayramlarda geçit törenine katılırken kullandığım gülümsemeyi. Güzel, pratik bir gülümseme, yüzümü aydınlatan ve her zelliğimi en iyi Ŗekilde gösteren bir gülümseme.

Zalim Prens'in gözleri büyüdü ve dudakları biraz aralandı. Bir muhafız mırıldandığında hâlâ bana bakıyordu: "Majesteleri? Hazır mısınız?"

"Ne? Oh... evet." Prens ceketini düzeltti. "Devam edin."

Muhafız baŖıyla onayladı ve önümüzdeki kapılara vurdu. Kapıların arkasından bir mjdecinin sesini duydum: "Tanrıların SavaŖısı, İmparatorlukların Kurucusu, Terelaus'un Ŗeytani Prensi ve gelini Brintzia Prensese Amarylla'yı takdim ediyorum."

Kapılar muhtemelen sihirle açıldı, kimsenin kapılara dokunmadığını görebiliyordum. Elimi Prens'in uzattığı koluna koydum ve ilerideki odaya szldk; koyu renk giysiler giymiŖ yabancılarla dolu bir odaya. Ara sıra rastlanan mücevher tonlarında pelerin, aksesuar ya da baŖlıklar dıŖında kalabalığın çoğu siyah giymiŖti.

"Siyah sizin ulusal renginiz mi?" Prens'e fısıldadım.

"yle görünüyor," diye cevap verdi, müstehcen bir sırıtıŖla, sanki yaramaz sırlar fısıldıyormuŖuz gibi. Bir an için, birbirimize gerçekten aŖık olsaydık bana ne gibi Ŗeytani Ŗeyler fısıldayabileceğini merak ettim. Ŗimdi ona, güzel yüz hatlarına ve kusursuz tenine baktığımda, dün gece maskesini çıkarmakta bu kadar isteksiz davranmasına neyin sebep olduğunu hayal bile edemiyordum. Büyülü bir nedeni ya da onu belirli zamanlarda etkileyen döngüsel bir veba olabilir ? Böyle bir Ŗeyi hiç duymamıŖtım ama yine de Terelaus ve halkı hakkında, mevcut sınırlarına dokunan her ulusu fethetmeye duydukları bariz özlemin ötesinde pek bir Ŗey bilinmiyordu.

İkimiz de yanından geçtiğimiz asık suratlı saray mensuplarına gülümseyip el salladık. Çoğu daralmış gözlerle beni izledi - hoşnutsuz, meraklı ya da şüpheli -Ya da belki üçü birden. Kalabalığın içinde kendi oğullarının ya da kızlarının Şeytan Prens'in gözüne girip bir kraliyet mensubu olmasını uman soylu aileler olduğundan hiç şüphem yoktu. Ve işte ben, düşman bir krallığın kızı olarak, Terelaus'un ödüllü damızlığının damızlık kısrağı olarak o imrenilen yeri alıyordum.

Ben sadece uygun bir gelin, doğru zamanda ortaya çıkan siyasi bir satranç taşı mıydım? Yoksa Dehşet Lordu'nun kendi sınırlarının ötesinden bir gelin seçmesinin başka bir nedeni mi vardı?

Çok fazla soru vardı ve yeni kocamın yanında süzülürken hepsi parlak gözlerimin ve sakarın gülümsememin arkasında dönüp duruyordu.

Odanın başındaki kürsünün üzerinde duran büyük ziyafet masasına yaklaştık. Dehşet Lordu orada oturuyordu, yarım bir maske takmıştı ve maskesinin altından sert, sakallı bir çene ile ince dudakları görünüyordu.

Zalim Prens ve ben önünde eğildik ve reverans yaptık, sonra masanın etrafında ilerledik ve sağ tarafındaki yerlerimizi aldık. Neyse ki hemen yanına oturmak zorunda değildik; sandalyelerimiz masanın daha uzağına yerleştirilmişti ve Dehşet Lordu ile aramızda geniş bir mesafe bırakılmıştı. Bu mesafe için son derece minnettardım. Dehşet Lordu varlığıyla beni korkutuyordu ve ben kendimi küçük ve bastırılmış hissetmekten hiç hoşlanmıyordum.

Diğer konuklar da odanın çeşitli masalarındaki yerlerini aldılar ve kısık bir uğultu başladı. Soyluların benim ve Şeytan Prens hakkında neler söyleyebileceğini ancak hayal edebiliyordum. Midem kasıldı, bağırsaklarım sinirden spazm geçirdi. Hizmetçiler ilk yemek olarak ince kremalı bir çorba getirdiğinde, zar zor . Yanında gelen küçük kuru krakerlerden birkaç aldım, ve tuzun tadını çıkardım.

"Herkes gülümsemeye devam et," diye mırıldandı Prens. "Hoş görünmenin sizin için korkunç bir angarya olduğunu biliyorum ama daha fazla çaba göstermelisiniz. Dürüst olmak gerekirse, oldukça hasta görünüyorsunuz."

"*Kendimi oldukça hasta hissediyorum*," fısıldadım.

"Sinirler." O kadar dostça başını salladı ki ona bir tokat atıp arkadaş olmadığımızı hatırlatmak istedim. "Bazen bir savaştan önce olur."

"Yani insanları katletmeye ve topraklarını çalmaya gitmeden önce gergin mi oluyorsun?" Tatlı tatlı söyledim. "Seni zavallı sevgilim."

Bana kötü kötü baktı, ama cevap vermedi, çünkü hizmetkârlar bir sonraki yemeği getiriyorlardı - yeşillik yatakları üzerinde yumuşak pembe et dilimleri. Hizmetkârlar tekrar geri çekildikten sonra çatalını bir parça ete sapladı ve alttan alta, "Hayatım çok daha basit ve barbarca, Prensese," dedi.

Yemeklerin geri kalanını seçtim. Lezzetli görünseler de fazla yiyemeyecek kadar endişeliydim. Kendimi gergin hissediyordum, bir yaylı tüfeğin teli gibi gerilmiştim. Odanın diğer ucundaki bir grup müzisyen çalmaya başladığında, hızlı bir rahatlama nefesi verdim ve Prens'in elini tuttum. "Hadi dans edelim."

Gözlerini dikti. "Dans etmek mi istiyorsun?"

Benimle mi?" "İhtiyacımız olacağını söylemiştin."

"Evet, ama akşamın ilerleyen saatlerine kadar değil."

"Benim ülkemde dansı her zaman kraliyet ailesi açar."

"Peki." Zalim Prens, Dehşet Lordu'nun koltuğunun arkasında, duvarın yanında duran haberciye işaret etti. Adam yaklaştığında Prens, "Lütfen Prens'in anavatanının geleneklerine uygun olarak, Prens ve benim ilk dansa başlayacağımızı duyurun" dedi.

Müjdecî keskin bir hareketle müzisyenleri durdurdu. Sonra boğazını temizledi ve bildiriye okudu, bu sırada Şeytan Prens beni masanın etrafından dolaştırdı, kürsüden indirdi ve odanın ortasına götürdü.

Neden dans etmenin beni daha iyi hissettireceğini düşündüm ki? Şimdi gerçekten ilgi odağıydım, tüm gözlerin üzerine çevrildiği bir tuhaflıktım. Parmaklarım Prens'in elinde titriyordu.

"Şimdiden cesaretini mi kaybediyorsun, karıcığım?" Bana öyle küstah bir gülümseme takındı ki kemiklerime çelik gibi işledi.

"Sadece iyi bir dansçı olup olmadığını merak ediyordum," dedim havalı bir şekilde. "Seni utandırmak üzereyim."

"Öyle mi?"

"Ben dövüşte iyiyim," dedim ona. "Dans da ritim ve ayak hareketleriyle ilgilidir." Müzik etrafımızda dönerek, kanımla birleşerek ve kemiklerimde şarkı söyleyerek alanı doldurdu. Terelonyalılar renk konusunda eksik olsalar da, baştan çıkarıcı bir ritme sahip iyi bir müziğe sahiplerdi.

Zebani Prens'in etrafında yavaşça döndüm, sonra sağ elimi onunkiyle birleştirdim. Parmakları, sıcak ve esnek bir şekilde, parmaklarımın arasındaki hassas çentiklere doğru kaydılar. Sol avucu belimi buldu ve dans etmeye başladık, önce temkinli bir şekilde, basit adımlarla - ve sonra, o kolayca ayak uydurdukça, daha karmaşık adımlarla, parlak siyah zemin üzerinde bir desen örerek. Göl gibi pürüzsüz yüzeyinde yansımamızı gördüm; hayalet beyazı bir elbise giymiş, iskelet gibi siyah giysili bir hayaletle dans eden bir figür. Daha vahşi dans ettik, daha hızlı döndük - prens beni kendine doğru çekti, sırtım göğsüne dönüktü, elleri bileklerimi kavıyordu. Kavrayışını kolayca kırdım ve dönerek uzaklaştım, ancak peşimden hızlı adımlarla gelirken yeniden yakalandım.

Dansa başka çiftler de katıldı, ama ben onları fark etmedim bile, çünkü Şeytan Prens'le olan dans savaşıma odaklanmıştım. Benim her karmaşık o mükemmel bir şekilde uyuyordu. Koyu renk gözleri benimle alay ediyor, bana meydan okuyordu; ince bacakları ve kıvrak vücudu benim her salınışımı ve dönüşümü, her kavisi ve kaymayı taklit ediyordu. Sırf onu izlemek, melodiye ve benim kaprislerime ne kadar iyi uyum sağlayabildiğini görmek için kendimi daha müstehcen hareketler denerken buldum.

Ama hızlı hızlı nefes alıyordu ve yanaklarında telaşlı bir kızarıklık vardı. Ağzının yapısı kararlılığın ötesinde bir şey söylüyordu; acı çektiğini ima . Onu fiziksel sınırlarının ötesine itiyordum ve o bunu söyleyemeyecek kadar gururluydu.

Yaklaştım, göğüslerim ince ceketinin önünü sıyrırıyordu. Yine onun eşsiz kokusunu kokladım; meyan kökü ve mür, baharatlar ve karanlık.

"Yoruldu mu, tatlı kocacığım?" Mırıldandım. "Sana biraz daha yumuşak davranayım mı?"

"Hayır," diye hırladı.

"Emin misin?" Dönerek uzaklaştım ama beni beklemediğim bir güçle geri çekti.

"Bedenen daha güçlü olabilirsin, şimdilik," diye tısladı. "Ama ben daha güçlü bir iradeye sahibim."

"Pek olası değil. Ve bence, güçlü bir irade olsun ya da olmasın, fiziksel sınırlarına yaklaşıyorsun. Hem de sadece bir danstan sonra. Çok yazık. Daha önce dayanıklılığın hakkında ne diyordun?"

Bana öfkeyle baktı. "Sesini alçalt."

"Ama sevgili kocacığım, Terelaus'taki herkesin senin inanılmaz dayanıklılığını, olağanüstü uzunluğunu ve beni, şanslı karını ne kadar derinden tatmin ettiğini bilmesini istiyorum."

Birkaç dansçının yan bakışlarından, başımın üzerinde olduğum anlaşılıyordu. Evliliğimden memnunmuş gibi görünürken aynı zamanda prensi utandırmak olan ortak amacıma ulaşmıştım. Ona melek gibi bir gülümseme armağan ettim ve şarkı biterken kollarına atıldım. Beni biraz fazla sıkı kucakladı ve ağzını kulağıma dayayarak, "Kazandığını sanıyorsun, küçük karıcığım. Odama dönene kadar bekle. Bu gece bana karşı yaptığın küstahlığın cezasını iyice çekeceksin."

Ses tonunda karanlık bir şeyler vardı ve kollarında titredim - kısmen endişeden, kısmen de garip bir beklentiden. Bana nasıl bir ceza vermek niyetinde olabilirdi? Bana gerçekten zarar verecek ya da işkence edecek miydi? Belki de beni kırbaçlatacaktı? Bunun için fazla kibar görünüyordu ama o Zebani Prens'ti, acımasız bir savaşçı ve sayısız asker, erkek ve kadının katiliydi. Belki de asi karısına bedensel zarar vermekten çekinmiyordu. Ona karşı koyabilecek kadar güçlü olduğumu bildiğinden, muhtemelen bir büyücüden ya da muhafızlarından bu işi yapmalarını isteyecekti.

Bir sonraki şarkı başladı, bu sefer yavaş, boğucu bir melodi, bir sevgilinin kollarında sessizce sallanmak içindi. Zebani Prens beni kendine yaklaştırdı, bedenimi bedenine bastırdı ve sanki beni gerçekten önemsiyormuş gibi sıcak bir şekilde gülümsedi. Ama gözlerinde kınından çıkarılmış hançerlerin parladığını görebiliyordum.

Dansın sonunda Şeytan Prens'in nefesi kesilmişti ama bunu saklamak için büyük çaba sarf ediyordu. Babasına veda etmek için beni salonun önüne kadar sürükledi ve ardından müjdecî ani çıkışımızı aceleyle duyurdu. Şeytan Prens ve ben balo salonunu terk ederken, Dehşet Lordu' gür sesinin yeni evliler ve onların dürtüleri hakkında bir şeyler söylediğini duydum ve sözlerini bir titreme korusu takip etti. Yanaklarım kızardı ama bir an sonra utancımı unuttum çünkü Şeytan Prens umutsuzca kolumu kavıyor ve ağırlığının çoğunu bana veriyordu.

Muhafızlarına içinde bulunduğu zor durumu anlatıp ona yardım etmelerini istemeyi düşündüm; ama ona baktığımda o kadar kararlı, o kadar yoğun ve acı verici bir gururla bakıyordu ki, bu gurura ihanet edemezdim. Bunun yerine yer değiştirdim, kolumu vücuduna doladım ve ona ihtiyacı olan desteği verdim.

Odasına vardığımızda kapıdaki muhafızları ve hizmetkârları sertçe kovdu ve ben de kıkırdayarak diğer kolumu ona doladım. "Kendimiz soyunabiliriz," dedim şuh bir göz kırpışla ve hızla geri çekildiler.

Kapı kapanır kapanmaz, Şeytan Prens nefes nefese bana doğru sarktı. Bu sesi tanıyordum; zevk değil, acı ve bitkinlik.

"Bu tarafa gel, seni sıska aptal." Onu yatağa doğru ittim. "Bu kadar zayıfken nasıl hâlâ bu kadar ağırsın? Sanırım boyundan dolayı.

O kadar uzunsun ki, Tanrım, bu işi çok daha zorlaştırıyor. Neden kısa boylu bir prensle evlenemedim ki?"

"Yıldızlar aşkına, kapa ," diye inledi.

"Sanırım 'Yardımın için teşekkür ederim, benim güzel ve güçlü karım' demek istiyorsun. Lütfen ilk fırsatta seni özgür bırakma ve evine gönderme onurunu bana bahşet. Demek istediğin buydu, değil mi?" Onu yatağa attım, giysileri ve her şeyiyle, orada yatıyordu, nefes nefese, yanakları hala eforla kızarmıştı. Koyu renk saçları alnındaki ter tabakasına yapışmıştı.

"Bu kadar çok dans etmemeliydin." Nemli saçlarını yüzünden kazımak için içimden gelen dürtüyle savaştım. "Ama fena olmayan bir partnerdin."

"Geçilebilir mi?" diye hırıldadı. "Bütün bunları *fena* sayılmamak için mi çektim?"

Ona sırtımı döndüm. "Düğmelerimi çöz, eğer bu küçük görev için gücün varsa. Aksi takdirde hizmetçileri geri çağırmak zorunda kalacağım ve seni bu halde görecekler."

İnledi ama düğmeleri teker teker çözdüğünü hissettim. Açılan her düğmeyle elbisem daha da ve sırtım odanın serin havasına daha fazla maruz kaldı. "Siz Terelonyalılar biraz serin seviyorsunuz, değil mi?" Titredim.

"Ateşi harlayabilir, bir kütük ekleyebilirsin," diye önerdi, başka bir düğmeyi çözerek. Bu kez parmak uçları tenimi sıyırdı.

"Her kış krallığınızı ısıtmak için çok fazla odun gerekiyor olmalı," dedim. "Nasıl idare ediyorsunuz?"

"Ormanlarımız özenle korunuyor ve muhafaza ediliyor," dedi. "Aksi takdirde elimizde hiç kalmazdı. Yakacak odunu karneye bağlıyoruz." Son düğmeyi de çözdü. Bu düğme omurgamın dibine yakındı ve parmakları tekrar tenime değdiğinde bir başka ürpertiye bastıramadım.

Yataktan hızla kaydım ve onunla yüzleştim. "Yani siz istediğiniz kadar odun yakarken halkınız acı mı çekiyor? Odunları bittiğinde ne yapıyorlar?"

Bana baktı, siyah saçları dağılmıştı, yanakları kızarmıştı ve o çok güzel ağzının üzerinde acıdan parlayan gözleri vardı. "Vücut ısısı."

"Ah." Durakladım, birden elbiseyi omuzlarımdan kaydırmak üzere olduğumun ve içime bir şey giymediğimi unuttuğumun farkına vardım. Elbisenin kendisi, korse olmadan da giyebileceğim kadar sağlandı.

Prese "Gözlerini kapat," dedim.

"Ve kendimi şu anda hayatımdaki tek zevk kaynağından mahrum mu bırakayım? Mümkmn değıl."

Bunu alaycı, meydan okuyan bir ifade olarak söylemişti ama içimde bir şeylere dokundu ve ona daha çok acımama neden oldu. Bu düşmüş prens, bir zamanlar her neyse, perişan görünüyordu -duygusal olarak olduğı kadar fiziksel olarak da çökmüştü. Göz ardı edilmenin, hayal kırıklığına uğramanın, bir meta muamelesi görmenin nasıl bir his olduğunu ilk elden biliyordum. Savaşta bir ulusa karşı kraliyet sorumluluğunun zorluğunu biliyordum - belki babam ya da bu prens kadar keskin değıldi ama yine de.

Ona sırtımı döndüm ve elbiseyi omuzlarımdan sıyırarak yarı çıplak, sadece elbisenin çemberleri ve kombinezonlarıyla ayakta durdum. Kalan katları dikkatlice açtım ve dantel iç çamaşırlarıma kadar soyundum. Sonra dolaba gittim ve gecelik olarak kullanmak üzere onun tuniklerinden birini getirdim.

Geri döndüğümde, Zebani Prens çıplak bacaklarıma takdirle baktı. "Eğer seni mahvedecek gücüm olsaydı--"

"Yapmazsın, bunu ikimiz de biliyoruz," dedim ona. "Bana saldırmak isteseydin bunu çoktan yapardın. Ulusları istila etmiş olsan da, cazibesi ne kadar büyük olursa olsun, kadınları bu şekilde istila etmenin senin doğanda olmadığından şüpheleniyorum." Yatağın kenarına tünedim ve önce ceketini, sonra gömleğini çözmeye başladım.

"Beni soyuyor musunuz, Prensese?" Sesi her zamanki kabadayılığının en zayıf yankısını taşıyordu.

"Soyunmana yardım edebilirim ya da bu kıyafetlerle uyuyup her şeyi mahvedebilirsin.

Seçim sizin."

Homurdanarak kendini oturur pozisyona getirdi ve giysilerini çıkarmama yardım etti, ancak bu çaba onu daha da terletti ve bu sefer kızarmak yerine ölümcül derecede solgunlaştı. Üst giysilerini çıkardıktan sonra, pantolonunun düğmelerini çözerken onu yere yatırdım.

Parmaklarım her bir düğmeyi yuvasından çıkarırken çenesi gergindi, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. gereğinden fazla dokunmamaya özen göstermeme rağmen, pantolonu üzerinden çekip çıkardığımda tahrik olduğı açıkça görölüyordu. Şortunun kıvrımlarına bakılırsa, o bölgeyle daha önceki temasımdan şüphelendiğim gibi, oldukça etkileyici bir şekilde yapılmıştı.

"Çok kızardınız Prensese," dedi. "Ama daha önce bir erkeğın organlarını gördünüz ve içinizde bir tane vardı, değıl mi? Bakire olmadığınızı iddia ediyorsunuz, ancak bir kadının zevk alırken nasıl ses çıkardığını bilmediğinizi de iddia ediyorsunuz. Bir gizem,

Gerçekten de." Nefes nefese kalarak sözünü kesti ve gözlerini kapatarak çarşafı üzerine çekti.

Ben de mesafemi korumaya dikkat ederek yatağa tırmandım. Odanın karanlığında itiraf etmek daha kolay, neredeyse gerekli görünüyordu.

"O kadar da gizemli değil," dedim sessizce. "Yanımdaki çocuk hemen işe koyuldu, çabucak bitirdi ve daha fazlası için hiç vakit kaybetmedi."

"Prensesini memnun etmek için hiç zaman ayırmadı mı?" Zebani Prens'in sesi inanmaz gibiydi. "Ne değersiz bir hödük."

Biraz kıkırdadım. "Şey. Yakışıklıydı. Bunun deneyimin de iyi olacağı anlamına geldiğini düşünmüştüm. Belli ki yanlış bilgilendirilmişim."

Şeytan Prens yan dönerek bana baktı. "Daha iyi bilgilendirilmek ister misiniz?"

Prens'in sorusu soğuk sessizlikte cevapsız bir şekilde asılı kaldı.

Çarşafı ve battaniyeyi çeneme yaklaştırdım. Oda karanlıktı ama Prens'e gizlice baktığımda, şöminenin uzaktan gelen ışığında kaş kemiğini, yanağının eğimini ve burnunun çizgisini seçebiliyordum. Gözleri parlıyordu, her zamanki düzgün yerlerinden ayrılmış saç tutamları tarafından yarı gizlenmişti. Cilalı ve şık giyindiğinde yanında olmak daha güvenliydi. Bu çıplak göğüslü, dağınık hali, zayıflamış haline rağmen çok daha tehlikeliydi.

"Ne öneriyorsun?" Başardım.

"Bir sohbet," diye mırıldandı. "Daha fazlası için enerjim yok." Bir sohbetin zararı olmazdı, değil mi? Vücudumun nasıl çalışması gerektiğini merak ediyordum, pek çok insanın peşinden koşmaktan zevk aldığı o yüksek zevke için ne yapmam gerektiğini bilmek istiyordum. Bunu açıklayacak bir annem yoktu ve evdeki hizmetçilerime sorduğumda, sadece kıs kıs güldüler ve bunu bana söylemenin onlara düşmeyeceğini söylediler. Eğitim partnerim Ashari'yi de sorgulamıştım ama o bana böyle şeylerle ilgilenmediğini söylemişti. bunları tartışmamayı tercih ederim.

İşte merakımı gidermeye istekli, tecrübeli biri vardı. Ve o benim kocam olduğu için, konuşma

Uygunsuz. Gerçekten istediğim bir şey olduğunda "uygunluk" hiçbir zaman engel olmadı.

"Böyle bir konuşmaya nasıl başlayacağız?" diye sordum.

"Öncelikle, kendinizi hiç keşfedip keşfetmediğinizi sormama izin verin. Alt bölgelerinizi, özel alanlarınızı."

Çarşafı yüzüme çektim. "Mmph." "Sizi duyamıyorum, Prenses."

"Evet, yaptım," dedim isteksizce. "Yeterince iyi hissettirdi, ama hissettirmesi gerektiğini düşündüğüm kadar iyi değil. Her zaman dikkatim dağıldı ya da fazla zevk alamadan uyuyakaldım."

İnce ve kısık bir sesle güldü. "O zaman yanlış yapıyorsun sanırım. Ya da belki bakacak bir şeye ihtiyacın vardır. Bazı insanlar görsel uyarımdan hoşlananların sadece erkekler olduğunu sanıyor ama bu doğru değil. Kadınların da şehvetli bir görüntüyü aynı derecede içtenlikle takdir ettiklerini gördüm. Ve şimdi bir sorunla karşı karşıyayız, çünkü söylediğiniz gibi, vücudumu çekici bulmuyorsunuz. Yani beni görmenin size hiçbir faydası olmayacak."

Yüzümü göremediğine sevinerek dudağımı çiğnedim. Muhtemelen bir fırın kadar kızarmıştım. "Seni hiç de çekici bulmuyorum."

"Gerçekten mi? O zaman-" Tekrar sırt döndü ve çarşafı üzerinden attı. Solgun gövdesi terden belli belirsiz parlıyordu ve her ne kadar kas sahip olmasa da göğsünün yağsız kesimi, kaburgalarının hatları ve karnının içbükey düzlemi kanımı ısıttı. Yara izlerinin kıvrımlı haritası bile ilgimi çekiyordu. Kalça kemikleri keskin bir şekilde çıkıntı yapıyordu ve karnının eğimi davetkâr bir şekilde şortunun bandına doğru sivriliyordu. Altındaki yumruya bakılırsa, daha önce olduğu kadar dik durmuyordu.

"Gördüğün her şeyi beğendin mi?" diye sordu. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Hissediyorum-" Kalp atışlarım damarlarımda sertçe çarpıyor, uyluklarımın arasındaki boşlukta nabız gibi atıyordu.

"Bunları nasıl olur?" Başparmaklarını bel kemerinin içine sokarak şortunu biraz daha aşağı indirdi. "O zaman ne olacak?"

Karnımın alt kısmında karıncalanan bir ısı, hazır olmadığım sıcak bir his dalgası kabardı.

"Yapma," diye fısıldadım. "Bunu yapamam." Elimini gözlerimin üzerine bastırdım.

"İstedğin her şeyi yapabilirsin," dedi. "Eğer uyumak istiyorsan, öyle olsun. Kendime dokunmamı izlemek istiyorsan, bunu da yapabiliriz."

"Seni izle-" Yutkundum. Birdenbire, çaresizce izlemek, ne yapacağını görmek *istedim*. Ama yüzüne baktığımda gözlerinin kapandığını, koyu kirpiklerinin yanaklarına doğru süzüldüğünü gördüm. "İyi değilsin. Dinlenmelisin."

"Mm," yanıt olarak söylediği tek şeydi. "Sanırım uyuyacağım. Bana istediğin kadar bakmakta ."

Ve baktım. Nefesi yavaşladıktan sonra bile ona baktım. Köprücük kemiklerinin keskin hatlarını, ağzının uykudaki savunmasız yumuşaklığını sevdiğime karar verdim. Çenesinin düzgün köşesini ve koyu renk saçlarının yıpranmış ipeksi parçalar halinde şakağında kıvrılmasını sevdim. Meme uçlarının sıkı tomurcuklarını, ellerinin ince kemiklerini ve karnının her hafif nefeste emilip kalkmasını sevdim.

Onu şimdi kolayca öldürebilirdim. Bir bıçağın ucunu o solgun boğazına sokup kırmızı kanı serbest bırakabilir ya da yüzüne bir yastık bastırabilirdim. Bana karşı koyacak gücü olmazdı.

Çılgınca kalbimde intikam ateşini, onu öldürme arzusunu aradım. Ama bulamadım. Dansımızla bu an arasında bir zamanda onu tamamen söndürmüştü.

Daha çocuk denecek yaştaki bu adam nasıl oldu da halkımdan bu kadar çok kişiyi öldürdü? Neden babamın askerlerini katletmiş ve sınır köylerimizi yakıp yıkan akıncı gruplarının başında at sürmüştü? İki insanı -savaşçı ve dansçı- bir araya getiremiyordum. Gerçi kendim de bir savaşçı ve dansçı olarak, onun iki kimliği aynı anda taşınması belki de beni şaşırtmamalıydı.

Tenimde bir ürperti dolaştı ve yakında ısınacağımı umarak kendi üzerime kıvrıldım. Şeytan Prens açıkta yatıyordu, soğuk havada tüyleri diken diken olmuştu. Bir süre sonra çarşafı ve battaniyeleri onun üzerine de çektim ve bunu yaparken teninin hafif sıcaklığını hissettim, hassas bir cazibe.

Vücudumu yavaşça ona yaklaştırdım. Ve tekrar yaklaştırdım. Ve kolum onun koluna değene kadar biraz daha yaklaştım. Sadece bu temas bile içimi ısıttı ve o kıpırdamayınca rahatlayarak iç çektim. Düşüncelerim yavaşça koyu, ipeksi bir sıcaklığa dönüştü; ısı, pürüzsüz bir ten ve lezzetli bir rahatlık.

Tekrar kendime geldiğimde, sanki her zamankinden daha fazla uzvum varmış gibi hissettim. Belimde bir ağırlık, kalçamın arasında sağlam bir uyluk.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Şeytan Prens'in burnu, kirpikleri ve elmacık kemikleri benimkinden bir parmak mesafedeydi. Gözleri kapalıydı.

Bir panik seğirmesi bedenimi sarstı ve kaşlarını çatarak mırıldandı, beni kendine daha sıkı çekti.

Donup kaldım, irkildim. Bundan nasıl kurtulacaktım? Omzunun arkasındaki duvarda, yatak perdesinin çok ötesinde bir saat asılıydı ve gözlerimi kısarsam üzerindeki işaretleri okuyabilirdim. Neredeyse sabah olmuştu, hizmetçiler birazdan kahvaltıyla gelirlerdi. İç içe geçmiş konumumuz mutlu bir çift olduğumuzu kesinlikle doğrulayacaktı. Belki de bir süre böyle kalmalıydım. Saçları alnımda ipeksi bir nefes gibi süzülürken ve eli arkamı kavrayıp hafifçe sıkarken o kadar da kötü değildi-

Bekle bir dakika.

Parmaklarından kurtulmaya çalışarak kıpırdandım. "Seni piç kurusu. Uyanmışsın."

Şeytan Prens kış yanağımı biraz daha sert sıktı. "Ne biliyorsun... Uyandım."

"Piç kurusu," diye tekrar tısladım, kendimi kurtarmak için çabalıyordum.

Benden uzaklaşmaya başladı ve kalçası benimkinin arasına kayd, bazı özel yerlerimi istemeden de olsa sertçe okşadı. Küçük bir ses çıkardım ve bakışlarını yakaladığımda gözlerim alarmla parladı. İkimiz de donup kaldık, birbirimize kenetlendik, gergin ve hareketsizdik. Yutkund, ağzıma bakarken kirpikleri dalgalandı. "Nefesiniz berbat, Prenses."

"Seninki de öyle, şeytan." Dudaklarımı birbirine kenetledim.

"Gidip bununla ve diğer ihtiyaçlarımızla ilgilenmeliyiz."

"Sadece bir banyo var."

"Öyleyse paylaşacağız."

"Hiç şansın yok," dedim. "Önce ben gideceğim."

"Çabuk ol o zaman, yoksa şömineye işlemek zorunda kalabilirim." "Beni iğrendiriyorsun."

"Söylesene, seni iğrendiren insanlarla bütün gece kucaklaşırs mısın?"

"Aşağılık canavar," diye tıslayarak kendimi ondan uzaklaştırdım. "Kaç tane masum erkek ve kadını öldürdün?"

Derme çatma geceliğimin bir omzumdan sarktığını umursamadan yataktan fırladım. Yatağın etrafından dolaşıp

banyoda, Şeytan Prens ayağa kalktı.

"Savaş acımasız bir öğretmendir Prens," dedi sessizce. "En iyi savaşçılara bile ölüm getirir."

" zaman neden durmuyorsunuz? Neden krallığınızın etrafındaki tüm toprakları fethetmeye devam ediyorsunuz? Neden sahip olduklarınızla yetinmiyorsunuz?"

"Terelaus'taki kaynaklarımız ciddi şekilde tükenmiş durumda."

Kapı aralığında durakladım, irkildim. "Yakacak odun sıkıntısından bahsetmiştin."

."

"Her şeyde bir kıtlık var. Biz yıpranmış bir ,
İskelet. Doğduğumdan beri babamın yürüttüğü savaşlar gücümüzü tüketti, bizi yakıtı azalan bir savaş makinesine dönüştürdü. Neden babamın savaşlarında savaşıyorum?" Yataktan kalktı, uzun ve zayıftı, çaresizliğin gölgesiydi. "Onları bitirmek için savaşıyorum Prens. Bir fetihle daha ihtiyacımız olana sahip olacağımızı, onun tatmin olacağını ve barışa kavuşup topraklarımızı yenilemeye odaklanabileceğimizi umuyorum. Ama o asla tatmin olmuyor. Ne fetihlerimizden, ne kendi gücünden, ne de benden."

Şömineye doğru yürüdü ve bir avucunu şömineye dayadı. "İşinize devam edin Prens."

Banyoya gittim ve ihtiyaçlarımı olabildiğince çabuk giderdim. Çok daha tatlı bir nefesle tekrar dışarı çıktığımda, o sırasını aldı, ben ise pelüş sandalyelerden birine oturdum ve söylediklerini düşündüm.

Yeniden ortaya çıktı, üzerinde hâlâ sadece şort vardı ve ona yanıma gelmesini işaret ettim.

"Halkınız hangi kaynaklardan ?" diye sordum.

"Her şeyi." Yakındaki bir sandalyeye çöktü. "On dört yaşından büyük neredeyse tüm erkek ve kadınları askere aldık, bu yüzden aile kuracak kimse kalmadı. Doğum oranları neredeyse sıfıra düştü - bu hızla gidersek gelecek neslimiz olmayacak. İş gücümüz çok azaldı ve çiftlikleri işletecek kimsemiz yok. Gördüğünüz gibi büyüme sezonumuz kısa ve bundan tam olarak yararlanmadığımızda yiyecek . Şu anda halkımı hayatta tutan tek , fethettiğimiz komşu krallıklardan topladığımız yiyecek ve mal vergisi. Ama onlar da bizi sonsuza dek destekleyemeyecek."

"Hiçbir fikrim yoktu," dedim belli belirsiz. "Terelaus çok güçlü, çok kuvvetli görünüyor."

Brintzia'daki halkım krallığınızın yenilmez, karşı konulmaz olduğunu düşünüyor."

"Hepsi dikkatle tasarlanmış, dehşet uyandırmak için hazırlanmış bir kabuk. Etkileyici bir kabuk ama çatlaması an meselesi," diye yanıtladı.

"Ve babam hala daha fazla fethetmek ve daha fazla hükmetmek istiyor ve hala-"

Birden sözünü kesti, gözlerini benden kaçırdı.

"Neyi aramaya devam ediyor?"

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme. Bunu iyi yapamıyorsun."

"Bu iyi bir şey, değil mi? Ben dürüst biriyim." Parlak bir şekilde gülümsedi.

"Bu işten sıyrılamazsın. Babanızın aradığı bu kaynak nedir? Ülkemde olup olmadığını size söyleyebilirim. Dehşet Lordu'na biraz zaman kazandırabilir."

"Bu kolayca cevaplanabilecek bir soru değil." İçini çekti. "Ve aradığı şey bir sır, sıkı sıkıya korunan. Sana söyleyemem, çünkü sen bizden biri değilsin."

"Bunun için yıldızlara şükürler olsun." Gözlerimi kıstım ve ateşi körüklemek için ayağa kalkarken onu izledim.

Önemli bir şeye yaklaştım; bunu hissedebiliyordum. Dehşet Lordu'nun aradığı bu şey, bir imparatorluk kurmak, Terelaus'un etrafındaki herkesi fethetmek gösterdiği çılgınca çabaların sebebiydi. Bu şey ne olabilirdi? Altın mı? Mücevher mi? Değerli bir maden mi?

Belki de büyüyle ilgilidir. Ama hayır, bu mantıklı değildi. Terelaus'ta bol miktarda büyü varken, çevredeki krallıklarda ya çok az büyü vardı ya da hiç yoktu.

Şeytan Prens'e açıklama yaptırmalıydim. Babasının ne istediğini söylemesi için onu zorlamalı ya da ikna etmeliydim. Onu dövebilirdim ama kapının hemen dışında nöbetçiler ve her an içeri girebilecek hizmetkârlar varken bunu başarmak zor olurdu. Ayrıca, iğrenç bir hıyar olsa bile Prens'i incitecek irade gücüne sahip olduğumdan emin değildim.

Bir keresinde, aylar önce, babamın sarayındaki bir aşçının, kocasına 'özel iyilikler' yaparak onu kendisine bir şeyler almaya nasıl ikna ettiğini anlattığını duymuştum. Konuşmanın tamamını duymamıştım ama ağzını kocamın erkeklik organına dayadığını bilecek kadarını duymuştum - seyis için asla yapmadığım bir şeydi bu.

Prens'in sırrını öğrenmek için bu kadar çaresiz miydim ki onun için böyle bir şey yapayım? Şu anki konumumda takas edebileceğim çok az şey vardı. Ve Prens'in kendisinden daha güçlü kadınlardan hoşlanmadığını iddia etmesine rağmen, ilgime tepki vereceğinden emindim. Dün gece pantolonunun düğmelerini açtığımda heyecanlanmıştı ve bu sabah da kıcımlı okşamıştı.

"Eğer bana babanın ne aradığını söylersen," dedim, "karşılığında senin için bir şey yaparım."

"Hm?" dedi dalgınca. "Ne yapacaksın? Bana ele geçirilmiş bir yılan balığı gibi dans etmeyi mi öğreteceksin? Ölümcül düşmanlarımla nasıl sarılacağımı mı? Korse nasıl bağlanır?"

"Hayır," diye hırladım. Kuru dudaklarımı yalayarak, kalbim çarparak ayağa kalktım ve arkasından yürüdüm. Elimi belinden kasıklarına doğru kaydırdım ve hafifçe okşadım. "Bunu ağzıma sokmana izin vereceğim."

Zalim Prens sert bir nefes çekti ve elimi kasıklarından çekerek yüzünde tam bir tiksinti ifadesiyle dönüp bana baktı. "Zevk için bilgi alışverişi yapmayacağım," dedi. "Kimseye cinsel ilgi için para ödemem, hele sana hiç ödemem. Sen benim karımsın, fahişe değil. Kendine biraz daha saygı duymalısın."

Ve tabii ki hizmetçiler kahvaltı tepsileriyle içeri girmek için tam o anı seçtiler. "Sen benim karımsın, fahişe değilsin" dediğini duyduklarından oldukça emindim.

Şeytan Prens bembeyaz kesildi ve dişlerini sıktı. Ne söyleyeceğini, saraydaki diğer herkese sunduğumuz maskaralıkla uyumlu olması için kulak misafiri oldukları şeyi nasıl düzelteceğini bilmediğini söyleyebilirdim.

"Kendime olan saygım sizin zevkinizle kıyaslandığında hiçbir şey ifade etmiyor, Karanlığın Şanlı Prensi," dedim çabucak. "Benden bunu istemek istemezsiniz ve bu kaba ret aslında sizin nezaketiniz, saygınlığımı korumaya çalışıyorsunuz - ama sizin söz konusu olduğunuz yerde benim saygınlığım yok.

Hiç istemiyorum." Ona , bedenimi onunkiyile aynı hizaya getirdim ve yüzümü yukarı kaldırdım. "Bunu senin için yapmama izin ver." Gözbebekleri büyüdü ve göğsü benimkine doğru kalktı. "Belki kahvaltıdan sonra, sevgilim," dedi, kelimelerin taşınabileceği kadar yüksek sesle. "Gördün mü? hizmetkârlar burada. Onların huzurunda tutkularımızı dizginlemeliyiz."

"Gidebiliriz, Majesteleri," dedi hizmetkârlardan biri. Kadının yanakları kıpkırmızıydı. Diğer hizmetçi, bir erkek, tepsisini aceleyle yere bıraktı ve kovulmadan odadan aceleyle çıktı.

Prens , "Yarım saat sonra gelin," diye seslendi.

Kapı kapandığında benden uzaklaştı, gözleri hayranlık ve başka bir şeyle, daha ateşli bir şeyle kararmıştı. "Seni zeki cadaloz."

Gülümsedim. "Hızlı düşünmek benim uzmanlık alanım."

"Bir kraliçede takdire şayan bir nitelik. Dövüş yetenekleriniz, mizahınız, gücünüz, zekanız, güzelliğiniz gibi-" Durdu, dudaklarını büzdü.

Çırpınan aptal kalbime ve yanaklarıma taze bir kan dalgası gönderdiği için lanet olsun. "Ne kadar güzel bir iltifat listesi," dedim. "Kimsenin dinlemediğini unuttun mu?"

"Dinliyorsunuz," diye cevap verdi. "Ve sanırım birkaç iltifata ihtiyacın var. Belli ki baban sana yeterince değer vermemiş. Böyle bir hazineyi babama asla göndermemeliydi. Dehşet Lordu kimseye saygı duymaz ve seni bana damızlık olarak verdi, gerçekte ne kadar değerli olduğunu bilmeden."

Yanaklarım daha da alevlendi. "Peki benim değerim ne kadar?" Fokurdadım. "Şeytan Prens benim için ne kadar öder? İki krallık fidye mi? Üç mü?"

"Hiç niyetim yokken suç buluyorsunuz," dedi yumuşak bir sesle. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, her şeyi öderim, ama hiçbir şey ödemem."

Parmakları boynumun eğiminde gezindi ve başparmağı kulak mememin altındaki hassas deriyi . Eli enseme doğru kayarak onu kavradı. Onun kadar güçlü olmayan bir adam bile bu kavrayışla omurgamı kolayca kırabileceği için vücudumda ihtiyat alevlendi; oysa bu bir kavrayış değil, sıcak ve nazik bir okşamaydı. Başımı hiç düşünmeden arkaya yatırdım ve onunki aşağı inerken ağzımı yukarı kaldırdım.

Süitinin kapısı açıldı ve beni Lanetli Saray'a getiren büyücü içeri süzüldü. Özenle işlenmiş mor cüppeler giymişti ve maskesiz yüzünde çivili demir bir güzrün yumuşaklığı vardı. İki muhafız ona eşlik ediyordu. "Majesteleri, kahvaltınızı yapar yapmaz Dehşet Lordu sizi çağırıyor. Purnyal'da bir ayaklanma var ve bastırmak için yardımınıza ihtiyaç var."

Bir ayaklanma mı? Ve bunu bastırmak için Prens'e mi ihtiyaç vardı? Ama dün gece titriyordu, terliyordu, bir kuzu kadar zayıftı. Nasıl olur da ondan

Savaşmak için mi? Dehşet Lordu'nun, bildiğim kadarıyla zayıf olan oğlunu savaş alanına göndermesi mantıklı değildi.

Büyücüye ters ters baktım. "Prens iyi değil. O-"

"Ben gayet iyiyim," diye araya girdi Prens. "Hemen Dehşet Lordu'nun yanına gideceğim. Karımın eğlenmesi için özel bir oda hazırladım; ben yokken, ne zaman isterse oraya götürülmesini sağlayın. Ve ona istediği her şeyi verin."

Benden uzaklaştı, kahvaltı tepsisinden bir sosisli ekmek kaptı ve giyinmek için dolaba girdi. Bir sandalyeye çöktüm ve tatlı bir ekmekle biraz domuz pastırması aldım, ikisini de kemirirken büyücüye toplayabildiğim tüm kötü niyetle baktım. Artık bana sihirle dokunamazdı, hele ki Şeytan Prens'in gözüne bu kadar girmişken.

Birkaç dakika sonra Prens bana şöyle bir bakıp odadan çıktı ve büyücü de onu takip etti. İki muhafız kaldı, muhtemelen yeni odamı ziyaret etmeye hazır olduğumda bana eşlik edeceklerdi.

Yemeğimi bitirir bitirmez saçlarımı ördüm, Prens'in bol ve rahat kıyafetlerinden giydim ve muhafızlarla birlikte Lanetli Saray'ın labirenti andıran geçitlerinden geçerek bir çift parlak kırmızı kapıya kadar onları takip ettim. Muhafızlar kenara çekilmiş, sırtları duvara dönük, girişi çevreliyorlardı. "Oda, Ekselansları," dedi içlerinden biri.

Kolu ittim ve içeri girdim, kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Oda önümde uzanıyordu; kilometrelerce uzunlukta minderler, deri kaplı askı torbaları, kirişler, çubuklar -egzersiz ve antrenmanla ilgili isteyebileceğim ya da hayal edebileceğim her şey. Bir duvarda, alıştırma için köretilmiş kılıçlar, asalar ve bıçaklar içeren bir askı vardı. Karşı duvar boyunca, uzak ucunda bir hedef olan açık bir yol vardı - atış için bir menzil. Alıştırma yayları ve okları yakınlara yerleştirilmişti.

Suçluluk duygusuyla birlikte bir minnettarlık duygusu da ruhuma sızdı; çünkü bu mekânı çok sevmeme ve burayı planlayan kişinin bariz özen ve düşünceleri karşısında dehşete düşmeme rağmen, isteklerimin Terelaus halkından değerli zaman ve kaynakları aldığını fark ettim.

Gerçek insanlar neye benziyordu? Kraliyet yemeğinde tanık olduğum sıkıcı asilzadeler ya da Lanetli Saray'ın koridorlarını arşınlayan muhafızlar değil, Dehşet Lordu için savaşmaya ve ölmeye zorlanan, sevdikleri savaştayken ülkeyi ayakta tutmak için canlarını dişlerine takarak çalışan *insanlar*. Bu insanlar neye benziyordu?

Bir avukatları var mıydı? Öyle görünmüyordu. Zebani Prens çaresizlik ve sahte bir kayıtsızlık arasında gidip geliyor gibiydi. Görevlerini zar zor da olsa yerine getiriyordu ve gerçek bir değişim için bastırarak enerjiden yoksun görünüyordu.

Dahası, babasından korkuyor gibiydi. "Dehşet Lordu" olarak adlandırılan, durmaksızın savaşan ve kendi oğlunu ya bir ödöl boksörü ya da kraliyet damızlığı olarak gören bir babadan kim korkmazdı ki?

Eğitim mankenlerine vururken, girişlerin üzerinden atlarken ve minderler boyunca sıçrayıp takla atarken bu sorular üzerinde düşündüm. Bir süre sonra tek başıma antrenman yapmaktan yoruldum ve muhafızlardan birini yanıma çektim. Veliht Prensle dövüşmek konusunda kararsız görünüyordu ama onu teşvik ettim ve ciddi bir şekilde dövüşmeye başlayana kadar sırayla dövdüm. Onu sağlam bir şekilde yendikten sonra, diğer muhafızla dövüştüm.

Nasıl oldu, emin değildim ama üçüncü bir muhafız ikincinin yerini aldı ve çok geçmeden Lanetli Saray muhafızlarından oluşan bir grup odanın kenarlarında toplandı. Terden sıırıslam olmuştum, saç örgüm her çalım ve savuşturmada dalgalanıyordu, ayaklarım yere sağlam basıyordu ve elimdeki sağlam asa karşıma çıkan her muhafızı alt ediyordu. Bu sırada muhafızlar sırayla beni ve arkadaşlarını alkışlıyor, bahisler açıyor ve şakalar yapıyorlardı.

Muhafızların neşeli bağırışları ve dikenli alayları sessizliğe büründüğünde yedinci muhafızımdaydım, kolları kalçalarım kadar olan şişman bir kadın. Bir çınlama ve gümbürtü ile hepsi diz çöktü ve Dehşet Lordu'nun maskeli figürü odaya girdi.

Dövuştüğüm kadın tökezleyerek geri çekildi ve beceriksizce diz çökerek kaskını toplayıp tekrar kafasına geçirdi.

Bileğimle alnımı sildim ve sonunda diz çökmeden önce diğerlerinden birkaç saniye daha uzun süre Dehşet Lordu'na bakarak dik durdum. Küçük bir meydan okuma, şu anda riske atmaya cesaret ettiğim tek şeydi.

Dehşet Lordu etrafımda yarım daire çizerek yürüdü. Taktığı maske ve kukuleta yüzünden bana gerçekten bakıp bakmadığını anlayamıyordum.

"Veliaht Prenses," dedi gür sesiyle. "Bir savaşçının yeteneklerine sahipsiniz."

"Evet Dehşet Lordu," diye cevap verdim.

"Söylesene, karnına hiç darbe aldın mı?" Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Hayır, Dehşet Lordu."

"Güzel. Oğlumun varisini taşıyacak olan rahmin zarar görmesini hiç istemem." Eli tuttuğum asanın üzerine kapandı ve onu çekip aldı. "Bugünden hiç kimse Veliaht Prenses'le tartışmayacak," dedi. "O dövüşmek için burada değil."

Parmaklarım ve dudaklarım titriyordu ama dişlerimi sıktım ve kelimeleri aralarına sıkıştırdım. "Neden buradayım, Majesteleri?"

"Ne?"

"Oğlunuzun varisini taşımaya eşit derecede layık başka *rahimlerin* de vardır, hatta daha da layık. Bunu bir ayrıcalık sayacak kendi halkınızdan kadınlar. Neden ben?"

"Nedenlerimi mi
sorguluyorsun?" "Evet
Dehşet Lordu.
Sorguluyorum."

Metal eldivenli elini çenemin altına sardı ve çenemi öyle sıkı kavradı ki neredeyse acıdan inleyecektim. "Buradasın çünkü krallığının tahtıma sarsılmaz bir sadakatle bağlı olmasını istiyorum. Çünkü babanın, torunlarının Lanetli Saray'da benim hâkimiyetim altında ve benim merhametimle yaşadığını bilmesini istiyorum. Çünkü tüm ulusların benden korkmasını, istediğim zaman oğullarını ve kızlarını alacağımı bilmelerini istiyorum. Çünkü canım, güç bende. Senin bedeninin ve imparatorluğumdaki diğer herkesin bedeni benim. Oğlumun zihnini kurnazlıklarıyla yumuşatmış olabilirsin, onu yavru bir sevgiyle kandırmış olabilirsin ama beni asla alt edemeyeceksin. Benden korkacak ve herkesin yaptığı gibi benim irademe boyun eğeceksin."

Dehşet Lordu geri adım attı. "Veliaht Prensesi kırbaçlama odasına götürün. Mürekkep balığını kullanın, on kırbaç."

Bir an için kimse kıpırdamadı, ta ki ölümcül bir ses tonuyla, "*Şimdi*. Ve kanının bir kısmını bir bezle sil, böylece babasına gönderebilirim. Duvarlarımda içindeki küstah prenseslere ne olduğunu bilmeli."

İki muhafız bana temkinli bir şekilde yaklaştı, belli ki direniş bekliyorlardı - ama ben savaşmaktan yorgun düşmüştüm, Dehşet Lordu'nun açıklamasının şokuyla güçsüz düşmüştüm. Mücadele etmedim. Daha fazla karşı gelmenin cezayı daha da kötüleştireceğinden korkuyordum.

Ama mırıldanmadan edemedim: "Sağlığım için endişelendiğini sanıyordum."

Dehşet Lordu odadan çıkarken durakladı. "Senin sadece belli parçalarına ihtiyacımız var, canım," dedi. "Bunu hatırlasan iyi edersin."

O gittikten sonra muhafızlar beni sarayın koridorlarından geçirip üç kat aşağıya, taş zemininde koyu kahverengi lekeler, yani eski kan lekeleri olan uzun bir odaya götürdüler. İri yapılı bir kadın çılgık atan bir adamın üzerinde çalışıyor, bir çift gaga burunlu maşayla adamın tırnaklarını tek tek söküyordu.

Sol tarafımdaki muhafız boğazını temizledi ve konuştu. "Size Veliaht Prenses Haneia'yı getirdik. Dehşet Lordu'nun emriyle. Kalamarla on kırbaç."

İri yarı kadın bana doğru yaklaştı ve eğildi. Bir tomar bitkisel ve güçlü kokulu bir şey çiğniyordu ve dişleri bunun suyundan dolayı kahverengi benekliydi. "Veliaht Prens, ha? Seni burada daha erken görmeyi bekliyordum, aşkım. Evlilik yatağının zevklerine karşı direndiğin için seni zorunda kalacağımı sanıyordum." Bir kahkaha attı. "Ama görünüşe göre evlilik yatağını yeterince seviyorsun, ha? İyi bir tane var, değil mi? Seni nasıl gaza getireceğini ve nasıl kolayca sokacağını biliyor mu?"

Muhafız tekrar boğazını temizledi. "Şeytan Prens hakkında konuşurken dikkatli ol."

"Pekâlâ, pekâlâ. Kıçını sıkma. Onu soyun ve şuraya kilitleyin." Odadaki en az korkutucu görünen istasyonlardan biri olan, kelepçe takılı bir direği işaret etti.

Daha önce hiç işkence odasına girmemiştim. Babamın birkaç tane olduğunu biliyordum - bazen casuslardan ve hainlerden bilgi alması gerekiyordu; ama nadiren böyle bir işkence emri verirdi ve beni asla o yerlerden birine adım atmaya zorlamamıştı.

Şimdi kırbaçlanacaktım - ki *ben* hayatımda antrenman sahası dışında fiziksel olarak hiç cezalandırılmamıştım. Ve bir dövüş sırasında morarmak ya da hırpalanmak, beni bekleyen acıdan farklıydı.

Sol tarafımdaki muhafız gömleğimin eteklerini ellerinin arasına aldı. Miğferinin deliklerinden gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim Prens," diye fısıldadı.

"Şeytan Prens'in buna izin vermeyeceğini biliyorsun," fısıldadım.

"Başka seçeneği olmazdı." Sesi ancak bir nefesten ibaretti. "Hiçbirimizin yok."

İçimde bir isyan kıvılcımı alevlendi. "Ama belki hepiniz biliyorsunuzdur. Birlikte."

Gömleğimi çıkarmadan önce elleri bir an durdu. İçimde hafif bir korse vardı, onun da bağcıklarını çözdü ve dikkatlice, saygılı bir şekilde çıkardı. Diz çökmemi işaret etti, böylece ellerimi kırbaçlama direğinden sarkan kelepçelere kilitleyebileceklerdi.

"Adın ne?" Bileklerimin etrafındaki bantları kapatırken sordum.

"Sonra Şeytan Prens'ten beni öldürmesini isteyebilesin diye mi?"

"Hayır. Böylece seni iyiliğin için hatırlayabilirim."

"Betta."

"Betta," diye tekrarladım. "Ben Amarylla."

Miğferini onaylarcasına eğdi ve diğer muhafızla birlikte geri çekildi.

İri kadın bana doğru yaklaştı, avucunun içinde kırbaç iplerinden bir saçak vardı. Tüm teller kalın bir sapa bağlıydı.

"Pekâlâ o zaman, küçük prenses," dedi kadın. "Seni Mürekkep Balığı tanıştırayım." Onu yüzümün önünde sallandırdı. "Şeytan kamışından, jilet gibi keskin kristal parçalarıyla örülmüş on altı sevimli küçük örgü. İnsanı çok iyi gıdıklıyor."

Kıkırdadı ve ben diz çökmüş, yarı çıplak, omurgam eğilmiş ve tenim dehşet dolu bir beklentiyle titrerken arkamda dolaştı.

İlk darbede dudağımı kanayana kadar ısırdım. Derimde hiç bu kadar yaygın bir acı patlaması hissetmemiştim.

Üçüncü darbeden sonra çığlık atmamaya çalışmaktan vazgeçtim ve yüksek sesle çığlık attım.

", " dedi kırbaçlı kadın ve müstehcen bir zevkle hafifçe inledi. "Tatlı, tatlı sesler. Genç sesler her zaman en saf seslerdir. Hadi aşkım, bana bir tane daha ver."

"Lanet olsun sana-" Sonra kırbaç sırtımı vahşice tırmalarken tekrar çığlık attım.

Kırbaççı kadın beni döverken boğazından alçak sesle mırıldanmaya başladı. Beş.

Bağırdım, acı dolu bir öfkeyle kelepçeleri sıktım. Elime geçen ilk fırsatta o korkunç kadını öldürecektim-

Altı.

Titriyordum, göğüslerim gevşek bir şekilde titriyor, karnım çılgın nefeslerimle içbükey bir şekilde emiliyordu. Uzun örgüm her darbede sallanıyor ve sarsılıyordu.

Yedi.

Şeytan Prens döndüğünde, ona babası hakkında ne düşündüğümü söyleyecektim-

Sekiz.

Midem bulandı, acı arttıkça bulantım da artıyordu. Safrayı geri yuttum ve kendimi destekledim-

Dokuz.

Kollarımdan asıldım, gevşek bir şekilde sarktım, gözyaşlarımın bulanıklığından zar zor görebiliyordum.

On.

Acı, yakıcı, her şeyi tüketen.

Elleri bileklerimi buldu, prangaları çözdü. Ayağa kalkmama yardım ederek beni bir çeşit beze sardılar ve ben tekrar çığlık attım, bezin çiğ yaralarımaya temasıyla titredim.

"Göğsüne dayasın," diye mırıldandı muhafız Betta. Kumaş sırtımdan ayrıldı ve iki muhafız beni neredeyse merdivenlerden yukarı taşıyarak Şeytan Prens'in süitine geri götürürken onu göğsüme tuttum. Başım dönerek Prens'in yatağının üzerine yüzüstü yığıldım.

Betta, "Onu iyileştirmesi için büyücülerden birini çağır," diye emretti.

"Dehşet Lordu'ndan böyle bir emir almadık," diye cevap verdi diğer muhafız.

"Eğer iyileşmezse, bunlar iz bırakacak ve Zalim Prens'in hoşuna gitmeyecek," diye tersledi Betta. "Onun gazabına katlanmak istiyor musun? Ben istemiyorum."

"Bunu soracağım." Ayak sesleri uzaklaştı ve Betta birkaç hizmetkârı benimle ilgilenmeleri için yönlendirdi. Ben acıdan ciyaklarken beni tekrar ayağa kaldırdılar ve beni soyup vücudumdaki teri ve kanı sildiler. Üzerimde tek bir giysi olmadan yatağıma geri yatırıldım ve yaralarımaya serinletici bir merhem sürüldü.

Bu hayatımın en dip noktasıydı. Kırbaçlandım ve evlenmeye zorlandığım adamın yatağına çırılçıplak atıldım. Kendimi hiç bu kadar gerçekten, korkunç derecede çaresiz hissetmemiştim. Bilincim ne kadar süre uyukladığımdan emin olamayınca kadar kaybolup yeniden ortaya çıktı. Kimse beni iyileştirmeye gelmedi. Belki de Dehşet Lordu bunu yasaklamıştı. Gerçekliğim bulanıklaştı ve keskinleşti, yüzülmüş derimin acısıyla senkronize oldu.

Karanlık bir rüyanın girdabında odada birinin olduğunu fark ettim, bir varlık hissedebiliyordum. Muhtemelen bir hizmetçi, Şeytan Prens'in yırtık pırtık gelinini kontrol ediyordu. Gözlerimi kırıştıtırarak uyandım ve göz hizamda parlak, dalgalanan karın kasları ve tanıdığım bükülmüş bir yara izi buldum. Bakışlarımı yavaşça daha yukarıya, tümsekli göğüs kaslarına doğru kaldırdım,

Şişen pazular, devasa omuzlar, kaslarla dolu kalın bir boyun. Ve en tepede, sinsî bir iblis maskesi.

O maskeyi daha önce görmüştüm. Şeytan Prens'in maskesi.

Acı dolu zihnim çılgınca koşuşturuyordu. Dublörü var mıydı? Onun yerine savaşı bir kopyası mı? Hayır, bu hiç mantıklı değil. Belki saraydaki başkaları da benzer maskeler takıyordu? Belki-

"Bir şifacı çağırdım," dedi ve her zamankinden biraz daha derin ve karanlık olmasına, acıma ve öfkeyle renklenmesine rağmen o genç erkek sesini karıştırmak mümkün değildi. "Babam saray büyücülerinden birini kullanmanıza izin vermiyor ama başka seçenekler de biliyorum."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bunun yerine acınası bir şekilde inlemeye başladım. Gözlerimi kapatarak acı azalana kadar dudaklarımı sıktım ve sonra konuştum. "Neler oluyor? Sen Şeytan Prens'in kaslı ikizi misin?"

"Hayır, bir şey değil."

"Nasıl bu kadar çabuk döndün? Ve nasıl oldu da görkemli bir tanrı savaşına döndün?"

Maskenin arkasından nefes nefese bir kahkaha yankılandı. "Büyük övgü, Prens. Geri döndüm çünkü sizi büyüyle her yere taşıyabilen bir büyücünüz varsa, cepheye gidip gelmek bir anlık iştir. Birkaç dakika önce döndüm, yıkanmak için biraz zaman ayırdım çünkü her yere kan damlatmak istemedim."

"Kan mı?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Benim değil."

"Oh." Yüzümü buruşturdum. "Diğer soruma cevap vermedin. Olduğun halden *bu hale* nasıl döndün?"

Maskenin alaycı sırıtişından bir iç çekme sesi çıktı. "Babam açıklamamı istemezdi ama ben yokken sana yaptıklarından sonra kendimi asi hissediyorum. Bu yüzden sana hikayenin bir kısmını anlatacağım."

Yatağın yanına diz , kaslı kollarını şiltenin kenarına uzattı ve gözlerimin içine baktı. "Krallığınızda beni Zebani Prens olarak tanıyordunuz, değil mi? Büyük büyüler yapan güçlü bir savaşçı?"

"Evet," diye cevap verdim. "Babamın askerleri, ruhları içen devasa kırmızı bir kılıç taşıyarak saflarına nasıl saldırdığınıza hikâyeler anlatır. Ateşten oklar ve kırbaçlar kullandığınızı söylüyorlar."

"Hepsi doğru. En azından öyleydi. Olağanüstü bir doğal büyüyle doğmuşum. Büyücü olduğum kadar güçlü bir savaşçıydım da. Ta ki hepsini kaybedene kadar,

korkunç bir kaza geçirdi. Kaza hakkında size bir Şey söyleyemem.

-Henüz değil. Diyelim ki beni bysz bıraktı ve gücümü emdi. Yıkılmıştım ama sanırım biraz da rahatlamıştım. Durumumun bir bahane olabileceğini, artık babam için öldürmekten kaınabileceğimi düşünmüştüm. Ama Dehşet Lordu bycsn ve savaşsını geri istedi, bu yüzden yeteneklerimi geri kazanmak için başka bir Şey kullanmamda ısrar etti."

şok ve korku kapladı. "Hangi madde birine kas ve büyü verebilir?" Fısıldadım.

"Bunu da söyleyemem."

"nk bana güvenmiyorsun." Hafifçe güldüm. "Kime söyleyeceğim?"

"Henüz bu bilgiyi veremem."

"İyi. Sen bilirsin." Gözlerimi onun şeytani maskesinden kaçırdım. "Yani kendini güçlü kılmak için bu gizemli maddeyi mi tüketiyorsun?"

"Bunu sadece Dehşet Lordu savaşta grnmemi istediğinde ya da bölgelerinden birinde bazı isyancıları bozguna uğratmak için kullanıyorum. Etkisi sınırlı bir süre sürüyor. Bedenimi ve enerjimi tüketiyor ve sonrasında iyileşme aşaması acı verici, her seferinde daha da zorlaşıyor. Ama bu şekilde grnmemi sağlıyor." Muhteşem fiziğini gösterdi. "Kısa bir süre için kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum."

"Neden maske?"

Sorumun ardından bir sessizlik oldu ve sonra şöyle dedi: "Fiziksel bir bedeli var, ödenmesi gereken bir bedel ve bu yüzümden okunuyor."

"Bu 'ödenecek bedel' nasıl ortaya çıkıyor?" Prens'in maskesine daha dikkatli bakarak sordum.

"Sırtın yarılmışken nasıl hâlâ bu kadar meraklı olabiliyorsun?" Sesi duygusallıktan çatlamıştı. "Sana zar zor bakabiliyorum."

"O zaman yapma," diye tısladım.

"Seni görmekten değil," diye düzeltti hemen. "Bu kadar acı çekiyor olman beni incitiyor. Sert bir içki ister misin, belki bir tonik? Acını dindirecek ve şifacı gelene kadar uyumana yardımcı olacak bir şey?"

"Sorumdan nasıl ustalıkla kaçtığınızı görmediğimi mi sanıyorsunuz, Şeytan Prens?" Ben de karşılık verdim. "Bana sihrini nasıl kaybettiğini, onu geri kazanmak için ne yaptığını ve yüzüne ne olduğunu anlat! Ve bunu yaparken, sana iyi gelmediği ve seni zayıf ve güçsüz bıraktığı ortadayken, neden kendini eski haline getirmek için bu maddeyi almaya devam ettiğini de söyle!"

"Yapmak zorunda olduğum için yapıyorum." Sesi tonsuz ve umutsuzdu. "Çünkü Dehşet Lordu bunu istiyor. Beni canlı canlı yese ve erken bir mezara götürse bile, bunu istemeye devam edecek."

"Bu yüzden senin çocuk sahibi olman için bu kadar hevesli," diye nefes nefese kaldım. "Kaybettiğin gücü ve büyüü miras alacaklarını umuyor. Seni kullandığı gibi onları da kullanmak istiyor."

Zebani Prens başını hafifçe eğdi. "Ve benden acele etmemi ve varisler yaratma görevini yerine getirmemi istiyor, çünkü-"

Cümlesini tamamlamadı ama ben anlamını yeterince kavradım.

Şeytan Prens ölecekti. Genç yaşta ölecekti, babasının elinde kırık bir silahla, neredeyse sıfıra inmiş bir kılıçla. ve büyüsünü geçici olarak geri kazanmak için tükettiği madde her neyse sağlığını bozuyor, onu öldürüyordu. Peki ne için? Babasının doymak bilmez savaş ve fetih iştahını doyumak için mi?

Doğrulamaya çalıştım ama acı yırtılmış kaslarımı ısırdı ve sadece öfkeli bir kıvranış gerçekleştirebildim. Vücudumun alt kısmına örtülen çarşaf aşağıya doğru kaydı; serin havanın kıkımın bir kısmında dolaştığını hissedebiliyordum.

"Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim," diye nefes nefese kaldım. "O korkunç adamın seni öğütüp toz haline getirmesine izin vermeyeceğim."

"Kimse ona karşı koyamaz," diye yanıtladı Prens. "Bunu bugün oldukça acı bir şekilde öğrendiniz."

"Ben sadece neden beni gelinin olarak seçtiğini sordum."

"Ah, ama görüyorsunuz, Dehşet Lordu soruları sevmiyor," dedi Prens alaycı bir tavırla. "Bağımsız düşünceye ihanet ederler ve özgür iradenin kullanılması gibi aldatıcı şeylere yol açarlar, bu da isyana yol açar. Sizin meydan okumanıza izin veremezdi. En ufak bir karşı gelme ya da anlaşmazlık imasının bile ciddi sonuçlar doğurmadan geçip gitmesine izin vermez."

Yükselen öfkeye ve yeni bir acıya karşı dişlerimi sıktım. "Onun için bahaneler mi uyduruyorsun?"

"Asla. Ben sadece burada hayatta kalmak istiyorsan ne kadar dikkatli olman gerektiğini anlatıyorum. Onunla nasıl başa çıkman gerektiği konusunda seni uyarırdım ama seni arayacağını hiç düşünmemiştim."

"Umarım bir daha asla yapmaz." Başımı yeni bir noktaya kaydırmak için dikkatlice hareket etmeye çalıştım ve sırtımdan ateş fışkırdı. Ağlamamı yastığa bastırdım.

"Ne ?" dedi Prens acı dolu bir sesle. "Nasıl yardım edebilirim?"

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve yüzümü tekrar ona çevirdim. "Şu anda sihrin var, değil mi?"

"Evet. Elimden gelse seni iyileştirirdim ama benim büyü tarzım yara açmak içindir, onarmak için değil."

"Dikkatimi dağıt o zaman. Bana biraz sihir göster. Durumunu daha da kötüleştirmedeği sürece."

"O gemi çoktan kalktı," dedi. "Bunu görmek istediğine emin misin?"

"Karınız ölesiye kırbaçlandıktan sonra onun isteğini geri mi çevireceksiniz?"

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Yeni genişlemiş omuzlarını dikleştirerek tam boyuna doğru doğruldu. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum; muhteşemdi, tüm kıvrımları ve kasları belirgin bir sağlıkla parlıyordu. Avuçlarını yukarı çevirip parmaklarını büktü ve beyaz şimşekler çıtırdıyarak onları birleştirdi. Kırmızı kıvılcımlar patladı ve beyaz çizgiler boyunca cızırdadı. Prens elini bir ipin üzerinde gezdirir gibi bir hareket yaptı ve göz kamaştırıcı kırmızı bir kırbaç belirerek odanın havasını kırbaçladı. Kırbacı salladığında, ucu yatak perdesinin bir kısmını keserek kömürleşmesine ve pul pul dökülmesine neden oldu.

İrkildim ve geri çekildim. "Bugün yeterince kırbaç gördüm."

Kırbacı anında sıkıştırdı, ellerinde kırmızı bir küreye dönüştürdü ve sonra öğüterek yok etti. "Özür dilerim. Çok özür dilerim, düşünemedim."

"Her şey yolunda." Panikle aldığım nefesi kontrol etmeye çalışarak nefesimi çektim. "Bir gösteri istemişim."

"Lanet şifacı, nerede o?" diye hırladı Prens. "Sana bir içki ısmarlıyorum."

"Pekâlâ, evet," diye rahatladım, soluk soluğa. "Evet, bir içki. Çok sert bir içki lütfen."

Süitin kapısında biriyle konuştuğunu duydum ve sonra geri döndü, yatağın yanına çömeldi. Parmakları şakağımı sıyırdı, örgüden kurtulan saç tellerimi bir kenara fırçaladı. Bu nazik dokunuş iğrenç, alaycı maskeyle garip bir tezat oluşturuyordu.

"Lütfen maskeyi ," diye fısıldadım.

"Eğer yaparsam kusacaksın," diye fısıldadı. "O kadar kötü mü?"

"Evet."

"Neden sadece etkiliyor da geri kalanınızı etkilemiyor?"

"Bedenin enerji merkezleriyle ilgisi var," diye yanıtladı. "Farklı büyü türleri farklı bölgelerde merkezlenir. Benim merkezim kafamda, zihnimde, özellikle de alnımın merkezinde. Dolayısıyla en görünür yan etkiler bu bölgededir. Diğerleri midelerini, kalplerini ya da bellerini örtmek zorunda kalıyor.

."

"Bekle, diğlereri mi?" diye haykırdım. "Terelaus'taki diğler insanlar da mı bu maddeyi kullanıyor? Büyülü ve fiziksel güç veren maddeyi mi?"

Hafifçe küfretti.

Ha. Şeytan Prens önemli bir şeyi ağzından kaçırdı.

Çok ketum kocam, kendisini güçlü ve sihirli kılmak için gizemli maddeyi kullanan tek kişinin kendisi olmadığını yanlışlıkla bana bildirmişti. Ve yeni bilgimin büyük etkileri vardı.

"Ordularınız bu yüzden bu kadar güçlü," dedim hevesle. "Bu yüzden Terelaus'ta diğer bölge ve uluslardan çok daha fazla büyü kullanıcısı var. Normal insanlara büyülü yetenekler veren bir şey buldunuz - geçici olarak ve büyük bir maliyetle, ama de." Ellerimi boynuna dolamak ve gerçeğin geri kalanını ondan zorla öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. "Sırlarınızı keşfedeceğim, Zebani Prens."

Tekrar küfretti. "Bunu kimseye söyleyemezsin."

Ona toplayabildiğim en güzel gülümsemeyi verdim. "Tabii ki hayır, kocacığım." Bu kelimeyle birlikte ondan alçak bir nefes çıktı. Gülümsemem eriyip gitti.

Neden bu basit, sıradan terim onun böyle iç çekmesine neden oluyordu ve neden göğsümün içinde yeni doğmuş bir yıldız genişliyormuş gibi hissediyordum?

Zalim Prens yavaşça, çekingen bir tavırla tekrar yüzüme uzandı, kaş kemiğimin narin kavisini, yanağımın kıvrımını çeneme kadar takip etti. Sonra tek parmağının ucuyla dudaklarımı okşadı.

Zar zor nefes alabiliyordum. Parmakları eskisinden biraz daha kalındı, o kadar zarifçe kırılabilir değildi. Dudaklarımı onun dokunuşuyla ayırdım ve

parmağının ucunu dişlerimin arasına aldı. İçgüdüsel olarak dudaklarımı kapattığımda, yavaş ve kararsız bir şekilde içine çekti. Tadı ılık ve tuzluydu.

Ne yapıyordum ben? Geri çekildim ve parmağın ağzımdan kaymasına izin verdim. "Özür dilerim," dedim. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Bir an için

acıyı unuttum."

"Şimdi mi yaptın," dedi yumuşak bir sesle.

Bir kapı açıldı ve bir hizmetçi, Zalim Prens'in sipariş ettiği içkiyle birlikte, başımı kaldırmadan yudumlayabileceğim dar bir metal tüple yaklaştı. Hizmetçi gittiğinde, Prens bardağı ve tüpü benim için tuttu. "Bu sadece şarap," dedi. "Boğazını yakacak ve seni öksürtecek bir şey istemedim."

Minnetle yudumladım, sıvı boğazımda ılık ılık kayıyordu.

Orada uzun süre oturduk, hiçbir sırdan bahsetmedik, bana ara sıra şarap verdi, ta ki ben daha az acı ve genel bir bulanıklık hissetmeye başlayana kadar.

"Çok güzel bir ağzın var," dedi ben tekrar yudumladıktan sonra.

"Sen de öyle." Yorgunluk ve şarap beni normalden daha açık sözlü yapmıştı. "Seni ilk gördüğümde, bir erkekte gördüğüm en güzel ağza sahip olduğunu düşünmüştüm. Var olan en güzel dudaklar."

"Öyle mi? Ben de senin göğüslerin için aynı şeyi düşünmüştüm." "Kaba piç." Elimdeki şarap bardağını ittim.

"Neden? Neden göğüslerine hayran olmak ağzına hayran olmaktan daha bayağı ki?"

"Çünkü-" Gözlerimi kırıştırdım, şarabın etkisiyle net bir cevap bulmaya çalışıyordum. Çok sık içki içmezdim ve içtiğimde de içki beni çok etkilerdi. "Çünkü göğüs *göğüsdür*," dedim ona bilgece. "Onlar *özeldir*."

"Gerçekten de öyle mi? Şu anda bir tanesinin cömert bir kısmını görebiliyorum. Karnınızın üzerinde olduğunuz için sadece yan tarafı, ama yine de. Üzerinizde fazla bir şey yok, Prens. Giyinmenize yardım etmemi ister misiniz?"

"Tanrı'nın kemikleri, hayır." Ürperdim. "Bu canımı yakar." "O zaman sadece pantolon."

"Hayır, çünkü ayağa kalkarsam beni görürsün." Kaşlarımı çok kaldırdım. "Her şeyimi."

"Uslu duracağıma söz veriyorum," dedi. "Ya da sizi daha rahat ettirecekse hizmetçileri çağırabilirim."

"Hayır, hizmetçi yok. Gözleri dolu, sıkıcı, meraklı şeyler . Ama sanırım ." İçimi çektim. "İşemem lazım. Aptal şarap." Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti. "Kalktığımında acıyacak, değil mi?"

"Evet, aşkım," dedi sessizce. "Öyle. Çok üzgünüm. Bunu sana yaptığına inanamıyorum. Onunla konuşacağım. Bir daha olmayacak."

"Ama olabilir," diye fısıldadım. "Onu durduramazsın. Beni koruyamazsın, çünkü ondan korkuyorsun. Ben de kendimi koruyamam, çünkü çok fazla askeri ve büyücüsü var. Eğer sadece o olsaydı, tek başına, onun efendi kığını tekmelerdim."

Şeytan Prens güldü, içimde dalgalanan görkemli erkeksi bir ses. Bacaklarımın arasından yumuşak bir gıdıklanma hissi geçti ve karnımın alt kısmını sıktı.

"Bunu bir daha yap,"

dedim. "Neyi?"

"Gülün."

Yaptı, aptallığıma hafifçe kıkırdadı ve his damlası daha da güçlendi. Onun varlığı acımı biraz daha dindirdi.

"Kalkmana yardım edeyim," dedi Zebani Prens. "Sana bakmayacağıma söz veriyorum. Gözlerimi kapatacağım."

"Ve ölümcül düşmanımın sözüne mi güvenmeliyim?"

"Beni gerçekten düşmanın olarak mı görüyorsun?" Sesindeki sessiz sızı kalbimde bir çarpıntı yarattı. "Bugünkü rezaletten sonra sanırım öyle düşünüyorsun."

"Sen de bana güvenmiyorsun," diye belirttim.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama güvenmek istiyorum."

"O zaman birbirimizi test edelim. Ben gözlerimi kapatacağım, sen de maskeni çıkaracaksın. Sen de gözlerini kapa ve kalkmama yardım et. İkimiz de gözlerimizi hep kapalı tutacağız." Şaraptan sarhoş olmuş beynim bu planda bir kusur olduğundan şüpheleniyordu ama ne olduğunu düşünemiyordum. "Anlaştık mı?"

"Bakmayacak mısın?" dedi sertçe. "Çünkü bakarsan öğrenirim. Bu konuda sessiz kalamazsın."

"Bana bakmayacağına söz verersen sana bakmam."

"Görmeyenler görmeyenlere rehberlik ediyor. Ne yanlış gidebilir ki?" diye mırıldandı. "Pekâlâ. Gözlerini kapat ve güvenimi sonsuza dek kaybetme riskini göze alarak onları açma."

Gözlerimi kapattım ve tokaların ve kayışların çözülme sesini, metalik bir şeyin yan masaya yerleştirilme sesini dinledim. "İşte. Maskemi çıkardım," dedi. "Ve şimdi gözlerimi kapatıyorum. İşte elim." O

omzuma dokundu. "Kalkmana yardım edeceğim. Çok yavaş olmasın, yoksa daha kötü olur. Çabuk yapmak daha iyi. Hazır mısın? Şimdi!"

Şaraba, merheme ve hissettiğim uyarılmaya rağmen, ayağa kalktığımda tenim çığlık attı ve ben de onunla birlikte çığlık atarak Zebani Prens'e doğru sallandım. Neredeyse kollarını bana dolayacaktı ama ellerini sırtımdaki yapışkan kırbaç yaralarına değdirmekten geri çekti. Onun yerine omuzlarımı kavradı ve üst kollarımı yatıştırıcı bir şekilde ovdu.

Acının ilk şoku biraz hafiflediğinde, onun göğsünün çıplak olduğunu fark ettim ve ben tamamen çıplaktım, göğüslerim ona karşı ezildi, sıcak tenim onunkine dikildi. Çok lezzetliydi. Pürüzsüz, şık ve sıcak, ipeksi bir kas dağı.

"Gözlerin hâlâ kapalı mı?" Fısıldadım.

"Evet, yaptığı tüm iyilikler için." Düzensiz bir kahkaha attı. "Senin mi?" "Kapa çeneni."

". Banyoya o zaman. Yavaşça. Tuttum seni."

Her adım sırtımdaki yaraları deşiyor ve yüksek sesle inlemekten kendimi alamıyordum.

Zebani Prens vahşice küfretti. "Nerede o lanet şifacı?" "Baban muhtemelen yolunu kesmiştir."

"Belki de. Vazgeçmeden önce bir gece boyunca acı çekmeni isteyebilir. Ama bu yaralar yara izine dönüşmeden önce birinin seni iyileştirmesini sağlayacağım."

"Önemsediğin şey bu mu? Kusursuz etimi korumak mı?" Belki de kendi bedeni yırtıldığı ve büküldüğü için bu kadar önemsiyordu.

"Sırtın çok güzel." Kulağıma o kadar yakın, kısık sesiyle yaptığı bu itiraf, içimin zevkle dönüp kıvrılmasına neden oldu. "Geçen gece elbiseni çıkardığında bana güzel bir görüntü verdin. Ama yara izleriyle de aynı güzellikte olurdu. Benim endişem sizin için Prensese."

Aramızda neredeyse hiç boşluk olmadan ayaklarımızı sürüyerek ilerledik. O bana rehberlik ederken göğüslerimin uçları ona sürtünmeye devam etti. Kollarımdan birini göğsüme sarmak için bir acı patlamasını göze aldım; ama çok acıdı ve biraz daha mesafeyi korumakla yetinmek zorunda , o üst kollarımı tutarken Prens'in pazılarını kavradım.

"Doğru yolda ilerliyor muyuz?"

"Bu odayı iyi tanıyorum," dedi. "Hedefe mükemmel bir şekilde ulaştık-ow!" Sarsıcı bir darbe onun bedeninden benimkine çarptı. Bir şeye çarpmıştı. Yaralarım esnerken irkildim.

"Hedefe ulaştık, değil mi?"

Tersledim. "Kusura bakmayın. İşte, giriş burası."

Beceriksizce beni doğru yöne yönlendirdi ve işimi bitirdikten sonra oturmam ve tekrar kalkmam için bana biraz beceriksizce yardım etti. Yüzümde bir utanç fırını vardı. Daha önce de hasta olduğumda ya da eğitimden dolayı yaralandığımda sıradan işlerde bana yardım eden hizmetçilerim olmuştu ama bu farklıydı. Son derece samimiydi ve kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde savunmasız hissediyordum. Ya gözlerini kapalı tutmadıysa? Ya ben ellerimi temizlerken tam şu anda tüm vücuduma bakıyorsa?

"Yatağa dönmeme yardım et." Göğsünün sert kütesini hissedene kadar karanlıkta el yordamıyla uzandım. Avuçlarım pürüzsüz derinin altındaki sert kasların üzerinde kaydı. Daha önce dövüşürken erkeklerin göğüslerini itmiş ve yumruklamıştım ve seyisin fiziğini merakla incelemiştim. Ama hiç kimseyi böyle okşamamıştım. Ellerimin karın kaslarının, göğüs kaslarının kıvrımlarında gezinmesine hiç izin vermemiştim - parmaklarımın arasında yuvarlanan sıkı bir meme ucunu hiç hissetmemiştim. Ve duramadım; avuçlarım daha yukarılara, köprücük kemiklerinin kalın çizgileri boyunca, omuzlarının kaslarla dolu kıvrımlarına kaydı.

"Ne yapıyorsunuz Prensese?" diye fısıldadı.

"Acıdan uzaklaşmaya çalışıyorum," diye mırıldandım. "Ve biraz sarhoş olabilirim. Bu iyi mi?"

"Her şey yolunda." Üzerinden hafif bir ürperti geçti. "Biri bana böyle dokunmayalı uzun zaman olmuştu."

Bu şekilde, ne gibi? Ona nasıl dokunuyordum? Büyülenmiş gibi mi? Onu istediğim gibi mi? Belki de ondan ilk başta hoşlandığım kadar hoşlanmıyordum?

Bir elimin göğüs kemiğinden aşağı kaymasına izin verdim ve karın kaslarını keşfettim. Dokunuşumla gerildiklerinde, zevkle hızlı bir nefes çektim. Yara izlerinin kenarlarını okşadım, göbeğinin girintisini daire içine aldım, parmaklarımı kalça kemiğinin üzerindeki kas çıkıntısı boyunca ittim. Diğer elim pazusunda durdu, orada sert bir şekilde yanında asılı duran kolundaki gerginliği hissedebiliyordum.

Tenim buna tepki olarak şarkı söyleyip titriyordu ve karnımın alt kısmı, kalçalarım, uyluklarım, içimdeki her şey, neredeyse sırtımdaki ara sıra gelen acı darbelerinin yerini alan bir güçle ağrıyordu. Seyisin ellerini gömleğimin altına sokup neredeyse acı verecek şekilde nasıl yoğurduğunu ve sıkıldığını hatırladım. Şeytan Prens'in bana farklı şekilde dokunabileceğinden şüpheleniyordum ve bunu bilme arzusuyla titriyordum.

"Bana da biraz dokunabilirsin." İmkânsız, tedbirsiz kelimeleri zar zor nefes aldım.

"Şeytan al beni," diye yumuşakça inledi ve sıcak parmakları yanlarım boyunca kayarak yukarı doğru hareket etti, ta ki -oh evet- göğüslerimin üzerinde yumuşayana kadar ve ben dokunuşa iç çektim. Şeytan Prens sıkmadı; okşadı, her bir göğsün ağırlığını avuçlarında nazikçe kaldırdı, başparmaklarıyla meme uçlarını okşadı. Nefes alamıyordum. İki elimle kendimi onun göğsüne yasladım.

"Neden bu kadar iyi hissettiriyor?" Nefes aldım.

"Çünkü buna ihtiyacın var," dedi kısık sesle. "Benim kadar senin de ihtiyacın var." "İhtiyacım mı var?" Fısıldadım. "Neye ihtiyacım var?"

"Zevk, bağlantı. Acıtmayan, amacı olmayan insan dokunuşu -şu anda bir amacınız yok, değil mi Prenses?" Beni okşamaya devam etti, bir avucunu karnımdan aşağı kaydırды ve acı ve zevkin çarpışan hislerinden eriyebileceğimi veya patlayabileceğimi düşündüm. "Bu benden sır almak için bir plan değil mi?"

Parmakları kalça kemiğim boyunca ilerlerken, "Hayır, hayır," diye nefes nefese kaldım. Bacaklarımın arasındaki boşluk sıcaktı, çok sıcaktı -titriyordu, zonkluyordu, istiyordu-

Dokun bana-

Panik vücudumu sarmıştı; burada, Şeytan Prens'in yatak odasında, Terelaus'un Lanetli Sarayı'nda bu kadar savunmasız olmanın verdiği panik. "Sensen

, değil mi?" Nefesim kesildi ve hiç düşünmeden, kapalı olup olmadıklarını kontrol etmek için elimi gözlerinin olması gereken yere doğru kaldırdım.

Parmaklarım yapışkan bir şeye dokundu -deri, burun, alın olması gereken yerde emici jelatinimsi bir yüzey-

Zebani Prens acı içinde haykırdı ve ben de çığlık attım, geriye doğru sendeledim ve sırtım hareketle bükülürken tekrar çığlık attım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Şeytan Prens'in yakışıklı yüzü gitmişti. Yerinde açıkta kalan iç organlar ve çiğ etten oluşan kaygan bir vardı. Alnının olması gereken yerde siyah, jelatinimsi bir yara açılmıştı ve sanki bir şey kafatasını patlatmış gibi kenarları kırık kemiklerle doluydu. Yaranın ortasında kıpırdayan pembe beyin dokusunu görebiliyordum, nemli ve zonkluyordu. Gözleri çürüyen kapaklarla gizlenmiş çukur yuvalarda şişmiş, bir zamanlar güzel olan dudakları ve kanıyordu. Tüm yüzü, yaraları ve derisinin kalıntıları, hepsi saç telleri kadar ince, parlayan kırmızı çizgilerle örümcek ağı gibiydi.

Kısa ve keskin bir çığlık attım ve önümü örtmek için raftan bir havlu çekerek lavaboya tutundum.

Prens'in çürümeye yüz tutmuş göz kapakları kara gözlerini gösterdi. "," diye tersledi. "Bu aptalca bir fikirdi."

Başını çevirdi ve harap olmuş yüzünü benden koruyarak yatak odasına doğru yürüdü. "Tekrar büyüyor, biliyorsun." Konuşmaya devam etti, ben banyoda felç olmuş gibi durup her şeyi anlamlandırmaya çalışırken sert ses tonu bana ulaşıyordu. "Yüzüm yarın sabah normale dönecek. Ancak bedenim bir saat içinde gücünü ve güzelliğini kaybedecek. Yine o zayıf, zevksiz halime döneceğim; muhtemelen bu sefer daha da zayıf ve cılız olacağım. Sizin için çok kötü, Prens. Ya güzel bir vücuda ya da güzel dudaklara sahip olabilirsiniz ama ikisine birden sahip olamazsınız." Gülüşü iğrenç bir acılıkla sıırılsıklamdı.

Acım ve korkumla savaşarak sendeleyerek yatak odasına geri döndüm, bir elimle destek için mobilyalara tutunurken diğerk elimle önümdeki havluyu tuttum.

Zalim Prens' maskesi tekrar yerine oturmuştu, bu kez ses tonuna uygun soğuk bir alay vardı. "Artık nasıl bir kâbusla evlendiğini biliyorsun. Ben ya büyüyle çürümüş bir kafaya sahip kaslı bir golemim ya da güzel bir yüze sahip kurumuş bir iskeletim. Benimle bir yıl önce tanışmış olsaydın, seni etkileyecek hem fiziğehem de büyüye sahip olurdum. Ama şimdi. İşe yaramaz, çünkü iyi bir vücudu takdir ediyorsun ve bunun için seni suçlayamam."

"Düşündüğün kadar sığ biri değilim," demeyi başardım.

"Elbette değilsin," dedi kuru bir sesle. "Bu hale gelene kadar vücuduma dokunmadın. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Suçluluk duygusu ruhumu dağlarken acı da sırtımı dağladı. Şarabın ve yorgunluğun yarattığı bulanıklık giderek artıyordu ve bir sandalyeye yapışmış, çökmenin eşiğinde bocalıyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen bana yardım edin."

Öne doğru eğildiğimde beni kollarıyla yakaladı.

Beni tekrar yüzüstü yatağayatırdı ve çarşafı belime kadar çekti. Bilinçsizliğegömülürken, onun kırık fısıltısını duydum. "Neden bana dokunmak zorundaydın?"

>>>

Sırtımda garip bir karıncalanma hissi ve beni aşağıya doğru bastıran bir ağırlık hissiyle uyandım. Savaşma içgüdülerim devreye girdi ve üzerimdeki her kimse ona hırlayarak saldırdım.

Tanıdık olmayan bir ses, "Haklıymışsınız Majesteleri, o bir savaşçı," dedi. "Muhafızların onu tutması iyi fikir. Sakin olun Prenses, sizi iyileştirmeye çalışıyorum."

Omuzlarımda bir muhafızın elleri olduğunu şimdi fark ettiğim şeye ve yırtılmış etimdeki büyüünün karıncalanmasına boyun eğerek hemen sustum. Başımı çevirip yatağın diğertarafına, Şeytan Prens'in yastıklara yaslandığı yere baktım. Zayıf, az beslenmiş haline geri dönmüştü - kemikli çıkıntılı köprücük kemikleri, keskin çenesi, güzel ağzı ve üzgün, çok üzgün görünen koyu renk gözleri. Yakası firfırlı, bol beyaz bir gömlek giymişti; gömleğin büzgülü yakasının bağı çözülmüş, göğsündeki kemikler ortaya çıkmıştı.

Bildiklerimi bilerek ona bakarken, yaklaşan bir kayıp acısı hissettim. O ölüyordu. Babası onu yavaş yavaş öldürüyordu. Ve öldüğünde, ne olacaktı?

bana ne olacaktı? İyi bir şey olmayacağına bahse girerim, özellikle de karnımda Dreadlord'un iyiliğini sağlayacak bir bebek yoksa.

Bunun ötesinde, onu özleyecektim, bu mahvolmuş Prens'i. Varlığım onunkiyle ayrılmaz bir bütün haline gelmişti ve ben onu seviyordum. Gülüşünü, aklını ve şefkatini seviyordum. Babasına boyun eğmesini ya da onu kaçınılmaz ölüme daha da bu döngüye boyun eğmesini sevmiyordum. Halkı ve ulusunun geleceği için hırslı ya da azimli olmamasından hoşlanmadım. Ama bunlar zamanla ve yardımla değişebilirdi.

Belki babam bize yardım edebilir, eğer ona haber ulaştırabilirsem. Belki Terelaus'tan ve Dehşet Lordu'ndan korkan diğer uluslar bir araya gelip Terelonya sınırları içinde gerçekte neyin yattığını bilirlerse onu yenebilirlerdi. Prens'in de söylediği gibi Terelonya kabuğu ince bir kabuktu ve doğru bir baskı uygulaması onu çatlatabilir, Dehşet Lordu'nun hâkimiyetini ortadan kaldırabilir ve hepimizi özgürleştirebilirdi.

Anahtar, Dehşet Lordu'nu öldürmek ya da askerlerinin kullandığı gizli büyümlü maddeyi ortaya çıkarmak olacaktı. Ya da ikisini birden.

Ve bu Prens bana bu konuda yardım edebilir, eğer onu ikna edebilirsem.

Garip bir şekilde, artık bunu sadece kendi iyiliğim için istemiyordum. Onun için de istiyordum.

Kitap okuyormuş gibi yapıyordu ama sonunda ben şifacının bakımları altında yatarken gözlerini bana dikti. "Bir şey ister misin, karıcığım?" diye sordu.

"Birçok şey, kocacığım," diye cevap verdim. "İlk olarak, adın."

Şifacı dilini şaklattı. "Ona adını henüz söylemedin mi?"

Utanç için, Majesteleri. Gördüğünüz gibi adını sevmiyor." "Benim adım güzel," diye homurdandı Prens.

"O zaman bana ne olduğunu söyle," dedim. "Bana bu kadarını borçlusun, sonra-"

Seninle evlenmeye zorlandıktan sonra.

Baban beni kırbaçlattıktan sonra.

Dün geceden sonra.

Boğazını temizledi. "Ben Galanrae."

"Galanrae?" Ağzımın seğirmesini kontrol etmeye çalışarak tekrarladım.

"Gördün mü?" Umutsuzca şifacıya baktı ve bana işaret etti. "Yüzünü görüyor musun? Bu çok saçma bir isim."

"Yani sana 'Gal' diyebilirim. Ya da 'Rae'," dedim.

"Lannie'yi unutma," diye ekledi şifacı. Ondan şimdiden ve henüz yüzünü bile görmemiştim. Yüzünde yarı korkmuş, sakarin bir ifade yok gibiydi.

Hizmetkârların ve muhafızların çoğunun Şeytan Prens'e gösterdiği saygı.
"Gençken ona 'Lannie' derdim."

Galanrae. Prens'in adını zihnimde evirip çevirdim ve sonunda hoşuma gittiğine karar verdim. Elbette yine de bu konuda ona takılacaktım ama içten içe, ruhumun şımartmaktan hoşlanmadığım bir parçasında, kulağa romantik geldiğini düşünüyordum.

"Bu kadar o zaman, Majesteleri." Şifacı elini sırtımda gezdirdi ve dokunduğunda hiç acı hissetmedim. "Cildiniz bir süre kaşınabilir ve kızarabilir ama yara izi kalmayacak. Kötü yaralar bunlar."

Bir hizmetçi bana bir bornoz getirdi ve hemen giydim. "Beni iyileştirdiğiniz için teşekkür ederim," dedim ve şifacıyla yüzleşmek için döndüm. Kıvrıkcık kahverengi saçları başının her yerinde düğümlenmişti ve her düğüm emaye iğnelerle süslenmişti. Kalın, kürk süslemeli cüppeler giyiyordu, üzerinde rengârenk pastoral sahneler işlenmişti.

-Geyikler, tavşanlar, ağaçlar, kulübeler. Teni koyu sarı renkteydi ve göz kapaklarına altın rengi pırıltılı bir boya, dudaklarına da soluk pembe bir renk sürmüştü. Kirpikleri altın parçacıklarıyla parlıyordu. "Ben Onwe," dedi. "Size hizmet etmek bir zevk, Prens."

"Onwe, Terelaus'un kuzey sınırındaki bir ülkenin yerlisidir," dedi Zebani Prens. "Ben çok gençken babam orayı işgal ve fethetti. O zamanlar bile, bir çocukken, Onwe yetenekli bir şifacı ve çok zekiydi, bu yüzden babam onu bana yoldaş olması için buraya getirdi."

"Daha sonra Dehşet Lordu'nun gözünden düştüm," diye ekledi Onwe. "Prens'in merhameti sayesinde hapsedilmedim ya da idam edilmedim ama Lanetli Saray'dan ve çevre kasabalardan sürgün edildim."

"Nasıl geldin o zaman?" diye sordum. "Saraya geldiğin için başın belaya girecek mi?"

"Prens beni buraya gizli yollardan getirmesi için birini gönderdi," dedi Onwe. "Birkaç yeni devriyeden kaçınmak zorunda kaldık, bu yüzden size ulaşmam gecikti. Ve şimdi, varlığım Dehşet Lordu'na ulaşmadan önce gitmeliyim. Ama önce-" Ayağa kalktı ve yatağın etrafında dönerek bir avucunu Zebani Prens'in alnına koydu. Gözleri buluştu ve şifacının ifadesinde kederli bir kıyamet gördüm. Onwe zoraki bir neşeyle, "Beklenebileceği kadar iyisiniz," dedi. "Gereken performansı gösterebildiniz mi?"

"Savaş alanında mı yoksa yatakta mı demek istiyorsun?" Prens'in ağzı alaycı bir şekilde açıldı.

"İkisi de."

Beni tutan muhafız ve bana kaftanı getiren hizmetkâr gitmişti ve üçümüz yalnızdık. Yine de Prens'in sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu: "Prenses ve ben henüz evlenmedik."

"Ne?" Onwe'nin kaşları havaya kalktı. "Ama Lanetli Saray'daki -ve tüm krallıktaki- söylentilere göre ikiniz tavşanlar gibi çiftleşiyorsunuz, tutkudan öylesine çıldırmışsınız ki ellerinizi birbirinizden zor uzak tutuyorsunuz."

"Birlikte hazırladığımız iyi bir oyun," dedi Prens. Bana bakmadı.

"Şimdiye kadar rollerinizi ikna edici bir şekilde oynadığınız için sizi tebrik etmeliyim, ancak kralın sizi uzun süre kanıtsız bırakmayacağı konusunda da uyarmalıyım. test ettirecek -" Onwe beni işaret etti- "hamile olup olmadığını görmek için. Ve büyücü onu test ettiğinde, bedeninde senin özünü taşıyıp taşımadığını öğrenecek."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Ne demek istiyorsun? Bir büyücünün Prens'le yakınlaşıp anlamının sihirli bir yolu olduğunu mu?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum." Onwe ciddiyetle başını salladı. "Büyü, beden enerjisinin odak noktalarıyla yakından bağlantılıdır. Sakral lokus karnın alt kısmında bulunur ve cinsel ilişki ile aktive olur. Kadınlarda, bir erkeğin *özü* mevcut olduğunda, bölgenin enerjisi

ve bu karışım Andreas gibi yetenekli bir büyücü tarafından fark edilebilir ve yorumlanabilir."

Andreas - kralın baş büyücüsü, vücudumu yeşil büyü çizgileriyle bağlayan, Şeytan Prens'le evliliğimi protesto etmek istediğimde dilimi yakan kişi.

"Bu çok rahatsız edici ve istilacı bir düşünce," dedim kibirli bir şekilde, bornozu daha sıkı bir şekilde üzerime çekerek. "Bu 'harmanlanmış enerji' birleşmeden ne kadar süre sonra fark edilebilir?"

"Bir ya da iki haftalığına," dedi Onwe. Geniş dudaklarını büzdü, ciddi kahverengi gözleriyle bana ve Prens'e baktı. "Bunun işleri garipleştirdiğini biliyorum ama sizi uyarmanın adil olacağını düşündüm."

"İşleri zorlaştırmakta üstünüze yok, Onwe," diye iç geçirdi Prens. "Ama uyarı için teşekkür ederiz." Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve kulağına bir şeyler mırıldanıp ince omzunu sıkıca sıvazlayan şifacıyı kucakladı. Bana başıyla selam veren Onwe odadan süzülerek çıktı.

"Teşekkür !" Arkasından tekrar seslendim ve o da karşılık olarak elini kaldırdı.

Bornozun kemerini düğümledim ve odanın içinde volta attım, omuzlarımı yuvarladım ve sırtımın yeni iyileşmiş derisini ve kaslarını test ettim. Her şey bütün ve işlevsel görünüyordu. Deneyisel olarak sandalye minderlerinden birine yumruk attım ve bir tüy püskürmesiyle ödüllendirildim.

"Eskisinden daha da güçlü görünüyorsunuz," dedi Zebani Prens.

"Sesiniz onaylamıyormuşsunuz gibi geliyor."

"Hiç de değil," diye esnedi. "Ama yürekten kıskanıyorum."

Yatağa doğru döndüm. Her zamanki sade ve yakışıklı yüzüne bakıyor olsam da, dün gece beni şok eden çehresinin sızan, çürüyen yarasını hayal etmekten kendimi alamadım.

"Gördüklerini hatırlıyorsun," dedi. "Korkunçtu, değil mi? Bana bakışını etkileyeceğini biliyordum."

"Pek sayılmaz." Başımı salladım. "Belki de şimdi sana daha çok acıyorum."

"Yazık mı?" Alay etti. "*Yazık*. Ne kadar hoş. Tam da bir kocanın yeni karısında uyandırmak istediği duygular." Yatakta yuvarlandı ve başını yastığının altına gömdü.

Yatağının yanına gittim ve yastığı çekiştirdim. "Bunun hakkında konuşmamız gerek," dedim. "Onwe'nin söylediklerinin doğru olduğunu düşünüyor musun? Bir büyücü beni test edecek mi? Birlikte olmadığımızı anlayabilecekler mi?"

Yüzünü çarşaflara bastırdı, siyah saçları dalgali bir şekilde kulaklarının üzerine dökülüyordu. "Bu mümkün," diye mırıldandı. "Saray soylularının

sadakatsizlikten ŗüphelendiklerinde eşlerini sihirli bir şekilde test ettirmeleri gibi şeyler."

"Demek işin içinde gerçek var. Lanet olsun." Yatağın kenarına çöktüm.
"Büyücü beni test eder ve yalan söylediğimizi anlarsa Deşset Lordu ne yapar?"

Prens soruma hemen cevap vermedi.

"Galanrae." Omzunu kavradım. "Baban benimle yatmadığını öğrenince ne yapacak?"

"İyi bir şey değil." Ters döndü ve ince yüzünde karanlık yıldızlar gibi parlayan gözleriyle bana baktı. "Seni hapse attırabilir, cezalandırabilir, karım olarak görevinden uzaklaştırabilir - gerçi bu sonuncusu pek olası değil. Benim halkım için evlilik bağı dokunulmaz derecede kutsaldır. Bir ömür boyu sürmesi gerekir ve Terelonyalı çiftler arasında ayrılıklar nadirdir."

"O zaman ayrılık değilse, Dehşet Lordu başka ne yapabilir?"

Prens başını başka tarafa çevirdi ve yanağında hafif bir kızarıklık gördüm. "Babam evliliğimizi bizzat denetlemeye karar verebilir. Zorlamak için."

Korktuğum şey buydu, ama bunu yüksek sesle duymak ruhumda bir şok etkisi yarattı.

Kraliyet düğün gecelerinin soylular ve saray mensupları tarafından denetlendiği, büyükelçilerin ve yüksek rütbeli memurların çiftin birleşmesine şahitlik ettiği krallıkları duymuştum. Ama bunlar uzak krallıkların şok edici âdetleriydi. Brintzia hiçbir zaman bu tür gelenekleri takip etmedi, çevremizdeki ulusların çoğu da etmedi. Ne de olsa komşu ülkelerdeki bazı kraliyet çiftleri iki kadın ya da iki erkekten oluşuyordu ve bir varis yaratmak

çok önemliydi. Dünyanın bu kısmında daha aydın, daha medeniydik ya da ben öyle sanıyordum.

Görünüşe göre Terelaus bir istisnaydı.

Zorlanmanın, son birkaç seçeneğimin elimden alınmasının dehşetini hayal edebiliyordum. Babamın koruması altında, sarayın güvenli ortamında büyürken böyle bir şeyle karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Ne zaman müstakbel kocam hakkında endişelensem, kendime babamın bana verdiği sözü hatırlatırdım; seçim yapmama izin verecekti. Aşk için evlenebileceğime dair.

Bir daha asla bir adamın beni koruma sözüne güvenmeyecektim. Babamın bozulan yemini yüzünden burada kapana kısılmıştım ve seçeneklerim tükeniyordu.

"Bunu yapmayacağım," dedi Prens hiddetle. "Bunu sana yapmayacağım. Beni buna zorlayamazlar."

"Muhtemelen senin tohumunu içime sokmanın bir yolunu bulabilirler," dedim. "Sihirli ya da başka türlü."

"O zaman kaçmana yardım edeceğim," dedi. "Seni bir şekilde buradan çıkaracağım. İçeri girmek için kullandığımız On geçidi var, belki seni kaçırabilirim. Yardım etmesi için birine rüşvet verebilirim."

Kalbim umutla çarpıyordu ama gerçekçi olmak zorundaydım. "Buradaki herkes senden çok babandan korkuyor. Lanetli Saray'a bir şifacının girmesine aldırış etmeyebilirler ama Veliaht Prenses'in kaçmasına yardım edecek kadar sadık insanlar bulabileceğinden şüpheliyim. Ve eğer saraydan çıkmayı başarırsam, baban peşimden asker gönderir. Eve dönmeyi başarsam bile, ona sunacak bir şeyim, Terelonian güçlerini yenmenin kesin bir yolu yoksa, babam beni paketleyip tekrar buraya gönderir. Dehşet Lordu'na karşı gelerek daha fazla Brintzian hayatını riske atmayacaktır."

"O zaman başka bir yere, başka bir krallığa gitmelisiniz," dedi Prens. "Belki de çok güneyde bir ülkeye. Başka bir isme, başka bir kimliğe bürünebilirsin. Özgür olabilirsin."

Lanetli Saray'a geldiğimden beri ondan böylesine şiddetli bir heves görmemiştim ve kalbimden tatlı bir şefkat damlası aktı. "Peki ya sen?" diye sordum. "Benimle gelir misin?"

Ağzı açık kaldı ve gözlerimin içine baktı.

Kızardım, bakışlarımı kaçırdım. "Sen de özgür olmayı hak ediyorsun. Ve ben kaçarken seni burada ölüme terk edersem mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

"Gidemem," dedi usulca. "Halkımla birlikte kalmak zorundayım."

"Ama zaten burada onlara hiçbir faydan dokunmuyor," diye karşı çıktım. "Senin için ya da krallık için iyi olsun ya da olmasın, babanın her emrini yerine getiriyorsun. Belki de bunu yapmayı bırakmanın zamanı gelmiştir."

"Ah. Yani ona itaat etmeyi bırakmalı ve beni öldürmesine izin vermeliyim. Bırakın beni erkenden mezara göndersin, çünkü zaten oraya gidiyorum."

"Söylediğim bu değil. Diyorum ki, iddia gibi Terelonyalıları önemsiyorsanız, belki de bu konuda harekete geçmenin zamanı gelmiştir. Belki de

- "Sesimi fısıltıya kadar alçalttım- "belki de *başka* birinin mezarına erken gitme zamanı gelmiştir."

Anlayış gözlerine sızarken kara kirpikleri kırıştı. "Yani şimdi benden kendi babamı öldürmemi istiyorsun."

"Belki mi?" Yüzümü buruşturdum.

"Bunu düşünmediğimden değil. Sana yaptıklarından sonra, onu öldürmek için üç farklı plan yaptım - eğer yiyecek ve içeceklerini test eden, odalarını kontrol eden, kıyafetlerini inceleyen ve ona yaklaşan herkesi inceleyen büyücüleri bir şekilde ortadan kaldırabilirsek."

Sana yaptıklarından sonra, onu öldürmek için planlar yaptım.

Prens'in konuşmasında hıncırca tatlı bir şey vardı, ses tonunda içimi ısıtan karanlık, ölümcül bir romantizm vardı. Ama bu hain ateşin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdin. Pratik bir plana ihtiyacımız vardı.

"Yani Dehşet Lordu'nu koruyan şey büyü. Bunu ortadan kaldırırsak ne olur?" Hevesle eğildim, bedenim Prens'in yüzükoyun yatan formunun üzerine eğildi. "Sihri nasıl kaybettin? Belki aynı şeyi kralın büyücülerine de yapabiliriz ve-"

Ama Prens başını sallıyordu. "Sihrimi alan şeyin hâlâ var olup olmadığını bilmiyorum."

"O şey mi?"

Solgun, uzun parmaklı bir elini gözlerine bastırarak iç çekti. "Faydası yok Prens. Bu planlardan herhangi biri zaman alacaktır ve sizi yakında test etmeyi planlıyorsa bu bizim sahip olmadığımız bir şey."

Burnum sızladı, çaresizlik kalbimi sıkıştırırken gözyaşlarım toplanıp dökülmekle tehdit ediyordu. "Denemiyorsun bile. Çok konuşuyorsun ama iş eyleme gelince acınacak haldesin. Zayıfsın. Vücudundan bahsetmiyorum."

Yaklaşan gözyaşlarımı saklamak için yüzümü başka yöne çevirdim, bu kadar çabuk paramparça olduğum için kendime kızdım. Prens kaçmama yardım etmeyi teklif etmişti ama ikimiz de bunun uzun vadede işe yaramayacağını biliyorduk. Umutsuzca onu istedim

Sadece benim değil, kendi özgürlüğünü de içeren başka fikirlere açık olması için. Yapamazdım, burada tek başına çürümesine izin veremezdim-

Gözyaşlarım taşı ve yumuşak bir hıçkırığın kaçmasına izin verdim.

Prens otururken çarşafı hışırdadı. Elini sırtımda gezdirdi. "Ağlamayın Prenses. Haklısınız, bedenim kadar iradem de zayıf. Onwe yıllar önce sürgün edildiğinden beri ne bir müttefikim ne de bir sırdaşım oldu. Ama şimdi *sen* varsın. Ve sen onun olduğundan iki kat daha cesur ve tehlikelisin; benim burada olabileceğimden çok daha güçlüsün." Parmak uçlarıyla göğüs kemiğime hafifçe dokundu. "Senin için deneyeceğim. Duyuyor musun?" Ona doğru çöktüğümde iki koluyla beni sardı. "Beni duyuyor musun, Prenses? Birlikte deneyeceğiz. Ve nereden başlayacağımızı biliyorum."

Şeytan Prens, muhafızları ve hizmetkârları kapının dışına gönderdi ve onlara kulağa yeterince makul gelen çeşitli görevler verdi. Tabii ki asıl niyeti yolu açmaktı, böylece baş başa kalabilecek ve Saray'ın bana göstermek istediği gizli bölümlerine gidebilecektik.

Koridor nihayet boşaldığında elimi tuttu ve birlikte odadan dışarı fırladık. Sade siyah giysiler giymiştik ve ben saçlarımı gevşek bir düğümle toplamıştım.

Arkasından hızla ilerlerken, parmaklarım onunkilere dolanırken, garip bir şekilde heyecanlı ve *mutlu* hissettiğimi fark ettim. Burada, düşmanlarımın sarayında, halkımın katiliyle, evlenmeye zorlandığım adamla birlikte mutlu olmak bana saygısızlık, her yönden yanlış geliyordu. Dehşet Lordu onları savaşında piyon olarak kullanabilsin diye çocuklarını doğurmam gereken adamla.

"Babanın büyüü var mı?" Fısıldadım. "Hayır.

Benimki bana annemden geçti." "Peki ona ne oldu?"

"Veba kurbanlarına yardım ederken yakalandığı bir hastalıktan öldü," dedi. "Hasta olduğu haftalar boyunca onu görmeme izin verilmedi. Babam sağlığını riske atmazdı."

"Yine de şimdi riske atıyor."

"Evet, çünkü sadece amaçlarına uygun olduğunda bana dikkat ediyor." Prens bir köşeden bakarken beklememi işaret etti. Bir an bekledikten sonra bana el salladı. "Bazı insanlar dünyaya karşı acımasızdır ama yine de sevmeyi başarırlar. Ama babam kimseye karşı bir şey hissetmez. İnsan duyguları onu büyüler, ilgisini çeker, çünkü onları hissedemez ve anlayamaz. Uzun işkence seansları sırasında suçluları ve savaş esirlerini duyguları hakkında sorgularken gördüm onu. Başkalarının duygularıyla oynamayı sever, tıpkı bir saat ustasının saatinin çarklarıyla oynaması gibi."

"Yani sizin kullandığınız, güç veren maddeyi mi kullanıyor?" "Hayır."

Prens kaba bir kahkaha attı. "Onun sağlıklı ve güçlü kalması Böylece herkese hükmedebilir. Bunun bedeli kendisine ödetmek isteyeceği bir şey değil."

"O zaman neden maske takıyorsun?"

"Belki de bunun onu daha korkutucu, daha insanlık dışı, daha korkunç."

Alaycı tonu beni kıs kıs güldürürken, Dehşet Lordu'nun kendisinin tahammül edemediği bir şeyi oğluna bu kadar duygusuzca yaşatması içimi burktu.

"Büyücülerin genellikle kol gezdiği bölgenin dışındayız," dedi Zebani Prens. "Bir süreliğine biraz daha özgürce yürüyebiliriz." Beni geniş bir koridora götürdü ve parlak siyah miğferli sert zırhlı muhafızların yanından geçerek koridorda ilerledik. Hiçbiri bizi durdurmadı, ancak biz geçerken rahatsız bir şekilde yer değiştirdiler, muhtemelen neden bize eşlik eden muhafızlar olmadığını merak ediyorlardı.

Daha fazla koridor ve yarım düzine basamaktan oluşan birkaç set yukarı, sonra aşağı ve tekrar aşağı. Sonunda, sanki içlerinde alevler hapsolmuş gibi dönen kırmızı taşlarla işlenmiş devasa bir abanoz kapı setinin önünde durduk.

"Burası kütüphane," diye fısıldadı Prens bana. "Gideceğimiz yere varmak için içinden geçmemiz gerekiyor."

Başımı salladım, kalp atışlarım daha hızlı bir ritme girdi.

Şeytan Prens girişin yanındaki adamlara işaret etti ve onlar da kapıları bizim için ittiler.

"Yanınızda kişisel muhafızınız yok, Majesteleri," dedi içlerinden biri.

Zebani Prens kibirli bir tavırla, "Hiç istemedim," diye cevap verdi.

"Ama bu akıllıca mı-" Muhafızın miğferi bana doğru eğildi.

Zebani Prens, saldırgan bir yılanın hızıyla hareket ederek adamın çıplak boynunu kaskının kenarının hemen altından kavradı. "Beni mi sorguluyorsun?"

Sesinde babasının sert tonlarının yankısını duydum ve bir ürpertiye bastırdım.

"Hayır, ," diye bocaladı muhafız.

"Güzel." Prens onu serbest bıraktı ve bileğimden tutarak beni kapıya doğru çekti.

Kütüphane de Lanetli Saray'ın geri kalanı gibi kasvetli ve korkunçtu; oyma siyah sert ağaçtan yapılmış süslü kitap rafları, koyu renk deri ciltli kitaplarla doluydu. Prens beni çekiştirerek kitap sıralarının arasına gömdü; sonra beni bıraktı ve sırtını raflara dayayarak eğildi ve sertçe nefes aldı.

"Dinleniyor olmalısın," dedim ona. "Her ne aldıysan hâlâ iyileşme sürecindesin, bana söylemediğin şeyler."

"Dün gece sen uyurken iyileşmenin en kötü kısmına katlandım," dedi titreyen nefesler arasında. "Ama evet, bu sabah biraz abartmış olabilirim. İnandırıcı olması için o boğucu tutuşa çok fazla güç harcamam gerekti. Ne kadar zayıf olduğumu bilmemeliler, yoksa bana saygıları daha da azalır."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. "Belki de muhafızların ve hizmetkarların neler yaşadığını bilselerdi senden korkmak yerine seni severlerdi. Ve bahse girerim şu anki durumunuz hakkında sandığınızdan çok daha fazlasını biliyorlardır. Babamın sarayındaki hizmetkârlar her şeyi bilir. Onlardan saklamaya çalıştığımız sırları her zaman öğrenirler."

"Onlardan aldığın bir beceri gibi görünüyor," dedi alaycı bir ifadeyle.

Omuz silktim, sııttım. "Herkesin öğretecek bir şeyleri vardır. Sırf bir unvanım var diye çalışan kadın ve erkeklerin pratik bilgeliğini görmezden gelecek kadar aptal değilim."

"Akıllı kadın." Bana bakıp gülümsedi ve kalbim onun onayının sıcaklığıyla patladı.

Ellerimi sıktım ve kendime onun ne düşündüğünü umursamadığımı söylemeye çalıştım. "Devam edebilir misin?"

"Bir dakika." Derin bir nefes aldı. "Hazır buradayken neden bir iki kitap almıyorsun?"

"Pek okuyan biri değilim," diye itiraf ettim. "Gerçek maceraları sayfalardakilere tercih ederim. Oturup kelimelere bakmayı sevmiyorum."

"Ben de eskiden pek okumazdım. Sürekli seyahat eder, dövüşür, antrenman yapar, galalara katılır, aşıkları eğlendirirdim." Gülümsemesi çarpıklaştı ve midem bulandı. "Ama şimdi biraz daha fazla okuyorum." Kendini raflardan uzaklaştırdı. "Hadi gidelim."

Kütüphane labirent içinde labirent gibiydi; birbiriyle kesişen koridorlardan oluşan bir labirent; o kadar loştu ki, içeride istediğini bulabilene aşk olsun. Prens beni kürk minderli sandalyelerle dolu ve ağır kan kırmızısı perdelerle örtülü bir arka köşeye götürdü. Perdelerin arasındaki duvarda Dehşet Lordu'nun devasa bir resmi asılıydı.

Prens püsküllü bir perdeyi biraz kenara itti ve duvardaki bir paneli geriye kaydırdı. "Nöbet tut," diye fısıldadı.

"..." Yakındaki koridorları taradım. Uzağı göremeyeceğim kadar gölgeliydiler. "Kimse gelmiyor."

Duvarın içinde bir mekanizmayı döndürüyor, düğmelere basıyor ve kolları tıklıyordu. Sonunda derin bir gümbürtüyle duvar içeri doğru sallandı.

"Klasik gizli geçit," dedim sanki korkmamış ya da etkilenmemiş gibi rahatça. "Bizim evde de bunlardan birkaç tane var."

"Bunun kadar nahoş bir yere çıktıklarını sanmıyorum," dedi. "Burası babamın büyücülerinin sihirli deneyler yaptığı araştırma alanına açılan bir arka kapı. Ana giriş bizim kadar sıkı korunuyor ama o ve ben bu kapının şifresine sahibiz."

"Gizli büyü araştırması mı?" Açıklığın ötesindeki karanlığa baktım. "Ve bu sorunlarımızı çözmemize yardımcı olacak mı?"

"Bu bir başlangıç. Çok sessiz olmalıyız ve yakalanmamalıyız, anlıyor musun?"

"Genelde casusluk yapacak tipte biri değilimdir," dedim tereddütle. "Ben daha çok kavgacı bir tipim, önce vurup sonra soru soran bir tip."

"Kendini küçümsüyorsun, sevgilim," dedi. "Burada geçirdiğin süre boyunca yeterince sinsi davrandın. Bunu yapabilirsin."

Siyah koridorun yarısını çoktan geçmişti, vücudu karanlık perdelerle yıkanıyor, solgun yüz hatları her zamankinden daha keskin ve gözleri parlıyordu. Kemik beyazı bir elini bana doğru uzattı. "Geliyor musun?"

Şeytan Prens'le birlikte karanlık koridora girdim. Arkamızdaki gizli kapıyı kapattığında, kapı vınladı ve tıkladı. Tekrar kilitlendi.

Orada öylece duruyordum, gözbebeklerime kadar mürekkep karasına gömülmüştüm ve hiçbir şey göremiyordum. Prens'i göremediğim son seferde neler olduğunu hatırlayınca içimde bir panik dalgası oluştu. Beni nasıl okşadığını, benim ona nasıl dokunduğumu ve o fasılanın korkunç sonunu.

Birdenbire tek hayal edebildiğim onun sihirle çürümüş yüzüydü. Koridor çok havasız, çok dardı.

"Prenses." Sesi mekânın yakınlığı nedeniyle boğuk çıkıyordu. "Nefes alışınız çok hızlı. İyi misiniz?"

"Göremiyorum. Çok dar, çok sıkışık. Başka bir yere gidebilir miyiz lütfen?"

Parmakları belimde gezindi. "Elin nerede?"

Elini kendi elimle tuttum, o da sıcak ve güven verici bir şekilde kavradı.

"Benimle gel." Kolumu vücuduna sardı ve koridor boyunca ilerledik. Birkaç dakika sonra ileride yumuşak bir parıltı gördüm.

"Tam olarak ne arıyoruz?" Fısıldadım.

"Sihrimi alan şeyin hâlâ burada olup olmadığını görmek için buradayız." "Ne şeyi?"

"Göreceksiniz. Bunu çok iyi açıklayamam, kendi gözlerinizle görmeniz gereken bir şey."

Daha uzun ve daha iyi aydınlatılmış bir koridorla kesişen geçidimizin sonuna geldik. Yeni koridor, bazıları açık, bazıları da kilit ve zincirlerle kapatılmış kapılarla bölünmüştü.

Şeytan Prens birkaç odayı işaret ederek bana amaçlarını fısıldadı. "Raflardaki şu parlayan şişeleri görüyor musun? Onlar enerji ve öz örnekleri. Yakalanması ve saflaştırılması çok zor. Özü topladıkları ve işledikleri bir damıtma tesisi var. Ve sihirle yaratılan tuhaf eşyaları, savaş için yararlı olmayan ama sihir yeteneğinin ilginç örnekleri olan şeyleri burada saklıyorlar."

Bir köşeye yanaştı ve ilerlememi işaret etmeden önce nöbetçi olup olmadığını kontrol etti. Alanı hızla geçtik ve sağ taraftaki koridorda duran ve birlikte sohbet eden birkaç asker gördüm.

Onların duyamayacağı bir yere geldiğimizde, "Şu çok iyi korunan koridorda büyülü silahlar ve büyüü odaklamak kullanılan cihazlar için birkaç mahzen var. Bu eşyaları bazen savaşa yanımızda götürürüz. Ve burada da -" ileriye işaret etti- "henüz çözemediğimiz büyülü eserler var. Benim büyümü alan şey en kötüsü ve en güçlüsü."

"Peki ya güçlerinizi geri kazanmak için aldığınız madde?" diye sordum. "O nerede yapılıyor?"

"Kasalarla aynı koridor, sadece daha aşağıda," diye cevap verdi. "Hammaddeler için bir giriş alanı ve maddeyi çıkarmak işlemek için ekipman var."

"Ve hala bana o gizemli maddenin ne olduğunu söylemiyorsun."

Bana yan gözle baktı. "Yakında."

"Babanın peşinde olduğu şey bu mu? Daha fazla ulus fethetmesinin, topraklarını genişletmesinin nedeni bu mu? Daha fazlasını mı arıyor?"

Prens'in gözleri yine o keskin onay bakışıyla parladı. "Çok hızlısınız Prens."

"Ama Brintzia'da büyü ya da büyülü maddeler yok," diye itiraz ediyorum, iltifatı görmezden gelerek. "Nesilden nesile bir ya da iki büyücümüz oluyor belki ama senin bahsettiğin gibi bir şey yok. Normal insanlara güç veren hiçbir şey yok."

"Sahip olmadığını düşünüyorsun," dedi Prens. "Ama sahip olduğun hazinenin farkında değilsin."

Hayal kırıklığı uzuvlarımı harekete geçirdi ve neredeyse düşünmeden önce beni harekete geçirdi. Yarım saniye içinde Prens'in ince bedenini duvara yapıştırmış, ellerimi boğazına dolamıştım. "Beni bırakmak hoşuna mı gidiyor?" Tısladım. "En ufak bir ipucunun peşinden koşmamı ve umut kırıntıları için çırpınmamı izlemek senin için eğlenceli mi?"

"Belki biraz eğlence," diye bir ses çıkardı.

Öfkeyle parmaklarımı sıktım ve boğuldu. "İyi, değil!" diye nefes nefese kaldı. "Hiç de eğlenceli değil! Senin için neyin tehlikede olduğunun farkındayım. Ve sana güvenmeye çalışıyorum, gerçekten. Ama bir de benim durumumu düşünün Prens. Eğer size tamamen güvenirsem, her şeyimi kaybedebilirim. Bilgiyi bir şekilde babana ileteceksin ve o da buna göre hareket edecek. Terelaus düştüğünde, bana ne olacağını düşünüyorsun? Sence babamın boyun eğdirdiği uluslar, fethettiği insanlar affedici olacak mı? Barış içinde yaşamama izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

Öğürdü ve ben de tutuşumu biraz gevşettim. "Yapacaklarını sanmıyorum."

"Hayır. Savaş suçu işlediğim için öldürüleceğim ya da hayatımın geri kalanını hapiste geçireceğim.

Bu yüzden halkımın sırlarını size açıklayarak kendi sonumu hazırlıyorum."

"Nasıl olsa sonun geldi. En azından bu şekilde ahlaken doğru olanı yapma şansınız var."

"Ne büyük bir rahatlık."

"Kaçabilirsin," dedim ona. "Bana söylediğin gibi güneye git ve uzak bir ülkede yaşa."

"Ömür boyu kan dökmenin sonuçlarından kaçmama izin mi vereceksin?"

"Sanırım. Senden benimle kaçmanı istemiştin," diye hırladım.

"Yaptın, değil mi?" Bana merakla gülümsedi. "Sanırım o anın önemini küçümsedim."

"Bir delilik anıydı, açıkçası. Bana bunu söyleten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü senden *nefret ediyorum*. Senden, babandan ve bu korkunç yerden nefret ediyorum."

Bana baktı, koyu renk gözleri akıyordu, nabızı avuçlarımın altında çırpınıyordu. Ondan daha çok nefret ediyordum çünkü ellerimde kendini çok çaresiz hissediyordu, çünkü karşı koymuyordu, çünkü uzun ve çelimsiz bedeni duvara yaslanmış, irademe boyun eğmişti.

"Tüm nefretini hak ediyorum," dedi sessizce. "O güzel, vahşi kalbinin tüm gücü ve tutkusuyla benden nefret et. Yaptığım her şeyin, kırdığım tüm bedenlerin, döktüğüm kanın intikamını almak için gerekirse beni ez ve kır. Kır boynumu, Amarylla. Son ver, eğer bu

sana huzur getirecek. O ilk geceden beri beni öldürmek istiyorsun, yap zaman. Sadece parmaklarının bir seğirmesi. Devam et."

Başını geriye doğru eğdi ve bir aptal gibi çene çizgisinin keskin açılarını, çenesinin altındaki hassas deriyi fark ettim. Koyu renk kirpiklerinin kalınlığını ve ağzının yumuşak güzelliğini fark ettim.

"Seni öldürmek istiyorum," diye fısıldadım.

"Ama yapamam." "Çünkü bundan kurtulmanın yolu benim."

"Belki."

"Ya da benden hoşlandığın için." "Az önce senden nefret ettiğimi söyledim."

"Benim hatam." Alaycı sözlerine rağmen ağzı hüznle yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eğer biraz daha yaşamama izin verirsen, sana sihrimi alan şeyi gösterebilirim. Ve belki o zaman bazı sorularınız cevaplanmış olur."

Öfkem azaldı ve ellerimi Zalim Prens'in boğazından çektim. Boynuna masaj yaparak duvardan uzaklaştı.

"Beni bağışladığınız için teşekkür ederim," dedi sessizce.

"Sadece devam et," diye mırıldandım. "Bana sürekli bahsettiğin şu şeyi göster."

"Bu tarafta, eğer hâlâ buradaysa."

Beni kalın kaplamalı demir bir kapıyla son bulan kısa bir koridora götürdü. Orada kimse nöbet tutmuyordu, belki de böylesine iyi korunan bir girişe hiçbir şey ve hiç kimse giremeyeceği için. Kapıyı koruyan kilitlerin, parmaklıkların ve sürgülerin sayısını sayamadım bile; bunlara ek olarak, belli belirsiz kırmızı renkte parlayan büyümlü mühürler de vardı. Kapı inanılmaz derecede büyük görünüyordu, o kadar büyüktü ki üç ya da dört at arka arkaya geçebilirdi.

"Burada mı?" Parmağımı birinde gezdirdim.

"Öyleydi." Prens birkaç küçük çubuğun mandalını açtı ve büyük bir metal kepengi kenara çekerek neredeyse şeffaf, cilalı kuvarsdan kalın bir bölmeyle ortaya çıkardı. "İçine bakın Prens ve kıyametimin aracına tanık olun."

Berrak taş levhanın arasından Lanetli Saray'ın her yerde bulunan kehribar kristalleriyle loş bir şekilde aydınlatılmış bir oda gördüm. Odanın ortasında iri yarı bir şekil sallanıyordu -deri gibi buruşuk bir cilt, dağ gibi omuzlar,

ve altı küçük gözü olan körelmiş bir kafa, çılgınca ileri geri dönüyordu. Yaratık bir kadar büyüktü ve taş zemine tükürük damlatan sarkık gıdıları vardı. Tükürüğün değdiği yer cızırdıyor ve tütüyordu. Odanın duvarları canavarın pençeleri tarafından defalarca çizilmişti - karanlıkta zehirli yeşil renkte parlayan pençeler.

"Bu da ne?" Nefes aldım.

Prens yanıma doğru eğildi, siyah saçlarının dalgaları yanağımı gıdıklıyordu. Meyan kökü ve biber kokusu burun deliklerimde çınladı; baş döndürücü, kötücül bir kokuydu ve ağzını öpmek, tadının da kokusu kadar lezzetli ve baharatlı olup olmadığını görmek istememe neden oldu. Bu düşünceleri göz kırparak uzaklaştırdım ve bir şekilde onun büyüsunü alan bu şeye, bu vahye odaklandım.

Alçak ve dolu bir ses tonuyla konuştu. "Bu antik dünyanın bir canavarı, cansız bir leş olarak ortaya çıkarıldı ve buraya sürüklendi - sonra Terelaus'ta ya da dünyanın herhangi bir yerinde yapılmış en karanlık ve en güçlü büyülerle yeniden canlandırıldı."

"Güçlü büyü mü? Babanın baş büyücüsü Andreas'ın kullandığı büyü gibi mi? Andreas eski bir canavarı hayata mı döndürdü?"

"Andreas, evet, ve babamın diğer büyücüler. Ve bu iki düzine Terelonlunun canına-kanına mal oldu. Büyücüler o insan kurbanlarını gerçekleştirip canavarı uyandırdıklarında ben de oradaydım. O yaratığın canlılığını beslemek için kendi insanlarımızı katletmelerini engellemeye çalıştım ama başaramadım. Ve canavar bağlarından kurtulup hepimize saldırdığında, kurbanlardan biri de bendim."

Anlamaktan nefesim kesildi. "Yara izlerin geliyor."

"Evet. Canavar zehirli pençeleriyle beni parçaladı ve toksini güçlerimi etkisiz hale getirdi. Üstün gücüm diğer yeteneklerimle birlikte yok oldu. Babam büyücülerinden beni iyileştirmelerini istedi ama birçoğu saldırıda hasar görmüş ve kendi doğuştan gelen yeteneklerini kaybetmişti. Geriye kalanlar ise harap olmuş bedenimi bir araya getirememişti; bedenim zehirle kirlenmiş ve büyülerine direnmişti. Zar zor hayatta kaldım ve o geceden geriye gözle görülür bir iz kaldı."

Şok ve inançsızlık ses tonumu renklendirdi. "Baban neden uzun zaman önce ölmüş bir canavara yeniden hayat vermek istesin ki?"

"Onun yüzünden-" Ama Prens, bizim koridora bitişik olan koridorda sesler yankılanırken aniden sözünü kesti.

"Biri geliyor," diye fısıldadı, gözleri çılgına dönmüştü. "Burada olmamamız gerekiyordu." Pencerenin üzerindeki metal kapıyı kapattı ve

mandalları değiştirdim.

"Başka bir geçit var mı?" Kendi fısıltım titrekti. "Bir ıkış yolu?"

"Hayır. Ama belki-" Yakındaki kapıların kollarını karıştırdı. Kapılardan biri açıldı ve beni iterek içeri soktu, beni takip etti ve kapıyı sessizce kapattı.

Sıkıştığımız küçük alan, kütüphaneden çıktığımız gizli geçit kadar havasızdı. Sırtıma yapışan raflara srtndm ve kıvrandım.

"Sakin ol." Prens'in sözleri zar zor duyuluyordu, alnıma değen bir nefesti. Tam karşımdaydı ve daha iri kaslı formunda olmadığı için yıldızlara şükrettim, yoksa ikimiz de asla dolaba sığamazdık.

Sesler daha da yükseldi. Muhtemelen canavarın hücresini kontrol etmeye gelen bir devriye.

"Her gibi sessizlik," dedi bir kadın sesi. " edelim."

"Sürgüleri ve kilitleri kontrol etmemiz gerekiyor," diye yanıtladı bir erkek sesi. "Ve sihirli mühürleri de test etmemiz gerekiyor. Ne yapacağımızı biliyorsun."

"ok uzun sürüyor," diye inledi kadın. "Bunu her turda yapmanıza gerek yok." "Bir güvenlik ihlali için suçlanan ben olmayacağım," diye cevap verdi adam

metanetle. "Her şeyi kontrol ediyoruz."

Bir iniltiyi bastırdım. Küflü havayı zar zor soluyarak, belirsiz bir süre boyunca Zebani Prens'in karşısında sıkışıp kalmam gerekecekti. Böyle kk alanlara dayanamazdım. zgrce hareket etmenin hiçbir yolu olmadan, kaçış yolu ya da dövüşecek yer olmadan hapsedilmeye dayanamıyordum. Hareketsiz kalamıyordum. Alnımdan ve kollarımın altından ter boşanıyordu. Eğer hemen dışarı ık, patlayacaktım.

Çaresizlik içinde Prens'in ellerine uzandım ve paniğimi ona iletmeye çalışarak onları sertçe kavradım. Daha yakına kaydı ve profili karanlıkta benimkine sürtündü, hafifçe sokuldu, yatıştırıcı bir ten fırçası gibi. Tıraş olmamıştı ve çenesi hafifçe sakallıydı. Pürüzlü yanağı pürüzsüz yanağımı sıyırdığında, içimde hassas bir karıncalanma hissettim.

Kıpırdamadan durdum.

Prens'in dudakları yanağımı , yumuşak nefesi kulağımın çukurunu ısıttı. Sessizce, içgüdüsel olarak ona doğru yaklaştım, burunlarımızın uçları hafifçe çarpışıyor, drtyordu. Dudaklarım hafifçe nefes verişini kabul ederek ayrıldı. Her yerim karıncalandı, içimde uğultulu bir sızı yuvarlandı, kalçalarım ona doğru bastırdı.

Pantolonunun ve benimkinin kumaşının arasından, Şeytan Prens'in sertleştiğini, sertleştiğini ve istediğini hissettim. *Beni*, almaya zorlandığı karısını istiyordu. Yakınlığa ve sürtünmeye verilen normal bir fiziksel tepkiydi. Elbette bunun hiçbir anlamı yoktu. Başka biriyle bir dolabın içine sıkıştırılsa aynı tepkiyi verirdi.

Dışarıdaki koridordan sesler gelmeye devam ediyordu ve nabzım hâlâ hızlı atıyor olsa da Prens'in ellerini tutuşum hafifledi. Ama dudakları hafifçe dudaklarıma değdiğinde, istemsiz bir tepkiyle onu tekrar kavradım. Tereddüt etti, yumuşak ağzı dudaklarımdan ince, hassas derisinde geziniyordu.

"Bu iş tamam o zaman," dedi adam. "Gidiyoruz."

Çizmeli ayaklar koridorda ilerlemeye başladı.

"Amarylla," diye fısıldadı Prens.

Adımın nazıkçe söylenmesiyle vücudumda şiddetli bir zevk dalgası oluştu ama sadece "Hava almam lazım" diye nefes aldım.

Kapıyı açtı ve ben neredeyse koridora düşüyordum.

"Başka biri gelmeden kütüphaneye dönmeliyiz." Prens'in yanakları kızarmıştı ve bana bakmıyordu. Köşeyi kontrol , sonra fısıldadı, "Onları hâlâ görebiliyorum. Bekle... bekle... ve şimdi."

Koridora çıktı ve ben de onu takip ettim. Geldiğimiz yoldan aceleyle geri döndük, hızlı, hızlı... ve sonra daha fazlasının kesik kesik sesi

Çizmeli ayaklar bizi ileriye doğru mahmuzladı ve hızlı ve sessiz bir şekilde koştuk.

Prens, "Hemen şurada," diye soluyarak ilerideki karanlık bir kapıyı işaret etti.

Ama muhafızların ayakları ve sesleri yakındı, çok yakındı. Köşeyi dönmek üzereydiler. Kütüphane geçidinin güvenliğine ulaşmadan önce bizi görecektlerdi-

Daha hızlı koştum, bileğini kavradım ve onu da kendimle birlikte çektim. Yaklaşan ayak sesleri netleşmeden ve sesler yükselmeden yarım saniye önce geçide eğildik. Koridordaydılar ve hızla yaklaşıyorlardı.

"Bu geçitte de devriye geziyorlar mı?" Fısıldadım.

"Evet ve ışık taşıyorlar. Kaçsak bile bizi görecekler."

"Ne yapacağız?" Her zamanki meydan okumamı, savaşma isteğimi toplamaya çalıştım ama bu muhafızlarla savaşmak bize hiçbir fayda sağlamayacaktı. Sadece cezalandırılacaktım ya da daha kötüsü olacaktı. "Tekrar kırbaçlanmak istemiyorum." Kelimeler ağzımdan döküldü, sessiz, çaresiz bir yalvarış.

Şeytan Prens'in gölgeli formu karanlıkta bana doğru ilerledi. Elleriyle kollarımı kavradı ve beni duvara doğru itip öptü, tam o sırada bir çift muhafız geçidimize girip bir ışık kaldırarak etrafı inceledi.

Muhafızların yüzlerindeki şaşkın ifadeyi fark edecek zamanım bile olmamıştı ki gözlerim kapandı ve mutlulukla mühürlendi çünkü bedenim Prens'in dudaklarının benimkilerle birleştiği yere odaklanmış, çılgınca bir dürtüyle uğulduyordu.

Tadı ateşli, karanlık ve . Ağzının o baharatlı sıcaklığı hayal ettiğim kadar bağımlılık yapıcıydı. arzuladım, tadını çıkardım, dilimi dudaklarının arasında gezdirerek daha fazlasını aradım. Bir elini başımın üstündeki duvara vurdu, yaklaşırken göğsünden keyifli bir mırıltı yayıldı. Ellerim arka tarafına gitti ve sertliğini ağrıyan göbeğime bastırdı. Islak, ipeksi dili benimkinin üzerinde kayıyordu ve aniden bana karşı, içimde daha fazlasına ihtiyaç duydum. Özlemin boğazımda dalgalanmasına izin verdim, bir arzu uğultusu.

"Ekselansları." Bir muhafızın tedirgin sesi zihnimdeki puslu şehvetin arasından süzüldü. "Buraya geri dönemezsiniz."

Şeytan Prens öpüşmemizi böldü ve omzunun üzerinden muhafızlara baktı. "Oh, merhaba! Çok özür dilerim, korkarım kendimizi . Gördüğünüz gibi kütüphanedeydik ve biraz daha mahremiyet istedik, ben de bu geçide girebileceğimizi düşündüm. Sanırım aptalca bir fikirdi."

"Siz ve Dehşet Lordu dışında kimsenin o kapıyı kullanmaması gerekiyor," dedi muhafız kararlı bir şekilde.

"Elbette, elbette. Bir anlık bir hata. Suçu evlilik mutluluğuma atıyorum." Prens sırıttı. "Gerçekten çok şanslı bir adamım. Ama gideceğiz. Düşüncesizliğim için çok özür dilerim ve gayretiniz için teşekkür ederim."

Geçit boyunca kütüphaneye açılan gizli kapıya doğru ilerlerken muhafızlar bizi durdurmadı. Arkamızdan endişeyle mırıldandıklarını duyabiliyordum. Ama ne yapacaklardı ki? Yasak bölgenin derinliklerinde olsaydık, Prens'in açıklamasına inanmazlardı ve bizi gözaltına alır, sorgularlardı -belki de beni cezalandırır ya da hapsederlerdi. Ama bizi kütüphaneye kadar yakın bir yerde yakalamışlardı ki -ve Prens'in hareketi o kadar ikna ediciydi ki-

Kütüphanenin kasvetli kanallarından geçip Lanetli Saray'ın daha tanıdık bölgelerine geri dönene kadar bundan kurtulduğumuzu ummaya cesaret edemedim. Şeytan Prens'in süitine ulaştığımızda, muhafızları yerlerine dönmüştü. Miğferleri yüzlerinin çoğunu gizliyordu ama ağızları asıktı, bu da kandırıldıklarını bildiklerini ve yanımızda eskort olmadan dolaşabileceğimizi gösteriyordu.

"Efendim," dedi içlerinden biri, geçen gün tartıştığım şişman kadın. "Siz ve Veliaht Prenses sarayda yalnız dolaşmamalısınız."

"Ama yalnız değildik," dedi neşeyle. "Birlikteydik. Ona kütüphaneyi gösteriyordum." Son cümleyi boğucu, anlamlı bir tonda ekledi ve gardiyan garip bir şekilde duruşunu değiştirdi.

"Çok iyi, Majesteleri," dedi. "Bir dahaki sefere Prenses'e sarayı gezdirmek istediğinizde, size eşlik etmekten mutluluk duyarız. Bu bizim görevimiz ve görevimizi yerine getirmezsek Dehşet Lordu'nun gazabı *hepimizin* üzerine çöker." "Hepimiz" kelimesini ağır bir tonda vurgulayarak mideme soğuk bir korku . Bu bir uyarıydı, eğer kuralları tekrar çiğnersek acı . *Ben* de acı çekecektim.

"Anlaşıldı," dedi Prens sessizce. Birlikte yatak odasına girerken eli sırtıma dokundu.

İki hizmetçi Prens'in süitinde, Prens'in getirmeleri için gönderdiği rastgele eşyaları topluyor ve düzenliyorlardı. İçlerinden biri bir tepsi buzlu çörek ve dumanı tüten elma şarabı getirmişti. Prens ve ben oturma alanındaki sandalyelere oturduk ve bir kupadan minnetle yudumladım. Sıcak sıvı sinirlerimi yatıştırdı.

Ne Şeytan Prens ne de ben, hizmetçiler etrafımızdaki koşuşturmayı bırakana ve sonunda gitmeleri için verdiği ipuçlarına kulak verene kadar konuşmadık.

Yatak odasının kapısı kapandığında ona "Endişeleniyorlar," dedim. "Kaçıp gitmemize izin verdikleri için cezalandırılabilirler, değil mi?"

"Bu mümkün. Muhafızların başının belaya girme ihtimali daha yüksek." Prens arkasına yaslandı ve çöreğinden büyük bir ısırık aldı. Kremanın bir kısmı alt dudağına bulaştı ve dili onu temizlemek için dışarı çıktığında, şaşkınlıkla izledim, o dilin ağzımda nasıl hissettirdiğini hatırladım.

Yavaşça çiğnedi, beni izliyordu.

"The muhafızlar kim yakalandı Biz içinde ve geçiş-irade onlar söyle Dreadlord?" Ben sordum.

"Olabilir. Ve bizim sadece tutkuyla kendimizi inanmakta o kadar da acele etmeyecektir." Prens bir ısırık daha aldı.

"Bu da bizi kontrol etmeye karar verebileceği anlamına geliyor," dedim.

"Beni."

"Seni tekrar incitmesine izin vermeyeceğim." Prens öne doğru eğildi, kara gözleri alev alev yanıyordu. O kadar yoğun ve ciddi görünüyordu ki, yine de acınacak kadar zayıf ve kırılıyordu. Buna dayanamadım ve içimden ona sözlerimi tekrarladım, sessiz bir yemin ettim.

Seni tekrar incitmesine izin vermeyeceğim.

"Daha önce sözümüz kesilmişti," dedim. "Kaldığımız yerden devam etmek istiyorum.
kapalı."

Duygusal bir farkındalık gözlerini aydınlattı. "Şimdi yapar mısın? Belki buna uymak cazip gelebilir."

"Oh, demek istemedim-" diye telaşlandım. "Bana babanın neden tarih öncesi bir canavarı kazıp çıkardığını ve onu hayata döndürmek için kendi insanlarını kurban ettiğini açıklayacaktın."

"Ah, şu." Sandalyesinde kaykıldı ve boğazını temizledi.

"Tabii her şeye rağmen bana söylememeye karar vermediysen," dedim. "Bana tamamen güvenmiyorsun ve bunu anlıyorum. Kendi kanından biri sana ihanet ettiğinde birine güvenmek zordur." Beni Terelaus'a teslim eden babamın ihanetini düşündüm. Objektif olarak hayatımın binlerce insanın hayatına değmeyeceğini anlamıştım ama yine de babamın farklı bir seçim yapmasını ya da başka bir yol bulmasını diledim. Babam bana karşı Dehşet Lordu'nun oğluna davrandığından çok daha nazik davranmıştı ama yine de Prens'in ihtiyatını ve endişesini biraz anlayabiliyordum.

"Kısa bir süre önce beni yine öldürmekle tehdit ettin," diye belirtti Zebani Prens. "Bu geleneksel olarak güven inşa etmeye elverişli değil."

"Seni sadece bilmek istediğim şeyleri, ikimizin de tüm bunlardan kaçmasına yardımcı olabilecek şeyleri bana söylemediğin için tehdit ettim," dedim alçak ve keskin bir ses tonuyla. "Seni gerçekten öldürmedim, değil mi? İşte böyle. Aslında, seni bir müttefik olarak gördüğümü söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

"Bir müttefik mi?" Bana karanlık, analitik bir ifadeyle baktı. "Bir arkadaş."

"Bir arkadaş mı?" Sesi daha da alçaldı.

"Evet, bir arkadaş," diye mırıldandım, yüzüm yine ısınmıştı. "Daha ne olmak istiyorsun?"

"Zaten olduğumdan daha fazla değil." Uzun ince bacak bacak üstüne attı ve başını yana eğdi. "Sana canavarı ve amacını anlatacağım. Ama işim bittiğinde üç soruya dürüstçe cevap vereceğine söz vermelisin. Seçtiğim üç soruya da tam bir dürüstlikle cevap vereceksin. Anlaştık mı?"

"Sana yalan söylemeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen, Amarylla, onurlu bir ruha sahipsin. Bir kralın kraliçesinde aradığı bir başka özellik."

Dudaklarımı ilikledim ve bu pazarlığı nasıl kendi lehine çevirebileceğini düşündüm. "Brintzia hakkındaki devlet sırlarını paylaşmayacağım."

"Halkınız çoktan teslim oldu. Ne babamın ne de benim Brintzia'nın sırlarına ihtiyacımız var. Hepsi bizim."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için parladı. "Peki sen bana sahip misin?" "Hayır."

"İyi cevap." Bacaklarımı sandalyeye doğru çektim ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak çaprazladım. "Pekâlâ, Galanrae-bir anlaşılmamız var."

Gerçek adının kullanılmasından dolayı yüzünü buruşturdu.

"Bundan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi Galanrae?" Sesimin hecelerin üzerinde kaymasına izin verdim.

"Konuştuğunuzda biraz daha az," dedi.

Yine o bakışı vardı, kalbimin titreyen çekirdeğine kadar inen ve beni bir empati birikintisine dönüştüren o savunmasız, umutlu bakış. Sandalyemden fırlayıp ona sıkıca sarılmamak ve o zavallı, güzel yüzünün her yerini öpmemek için elimden gelen her şeyi yaptım-

Bana gülümsedi, kirpikleri koyu renk gözlerinin üzerinde yavaşça kırışıyordu ve nefesim kesildi.

"Anlaşma sağlandı," dedim kabaca. "Açıklamana devam et, Fiend."

"Pekâlâ." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve başladı. "Uzun zaman önce, insanlar baskın bir tür olarak ortaya çıkmadan önce, bu dünyada içsel, doğal büyüye sahip olan büyük canavarlar yaşıyordu. Güçleri ham ve odaklanmamıştı ama muazzam derecede güçlüydü."

"Güçlerini nereden aldılar?"

"Kimse bilmiyor. Ve şu anda size anlattıklarım bile Dehşet Lordu'nun büyücüleri tarafından ortaya atılan bir teoriden ibaret. Babam ve Andreas gençken, Kuzey'de dolaşırken ve kendi şanları adına ortalığı kasıp kavururken, böyle bir tarih öncesi canavarın korunmuş leşini keşfettiler. Gruplarından biri taşlaşmış canavarın bir kemiğini kırıp açmış ve içinde binlerce yıl sonra bile hala sıvı olan tuhaf, yanardöner bir iksir bulmuş. Babam bu iksirden bir parça bir köleye yedirdi ve kadın geçici bir güç ve büyü patlaması yaşadı."

Nefesim kesildi, zihnindeki dişliler çılgınca dönmeye başladı. "Korunmuş eski bir canavarın kemiklerinden çıkan mu tüketiyorsun?"

"Teknik olarak evet. Babam o gezide yanında bulunan insanların çoğunu öldürdü, böylece kullanmaya hazır olana kadar ikorun sırrını koruyabilecekti. O ve Andreas bu maddeyi nasıl rafine edip kullanacaklarını çözdükten sonra, büyülü bir tonik kisvesi altında Terelonyalı askerlere vermeye başladı. Bugüne kadar çoğu Terelonyalı kendilerine verilen toniğin gerçek kökenini bilmiyor. Babamın emriyle içiyorlar ve yan etkileri çok şiddetli hale gelene ve vücutları kadar Terelaus için savaşıyorlar. Sonra Dehşet Lordu daha fazla asker çağırıyor ve hepsini yeniden zehirliyor."

"Korkunç bir şey," dedim. "Ve sürdürülemez gibi görünüyor."

"Babam toniği herkese vermez," dedi Prens. "Yakın zamana kadar bu konuda stratejik davranıyordu. Ama evet, ne kadar dikkatli dağıtırsa dağıtsın, halkının hayatını ne kadar ustalıkla harcarsa harcasın, bu sürdürülemez bir sistem."

"Peki insanları tükendiğinde ne yapmayı planlıyor?"

"Fethedilen topraklardan asker toplamaya başladı bile," dedi Prens. "Bu hiç bitmeyen bir açgözlülük döngüsü, görüyorsunuz. Daha fazla ichor istiyor, bu yüzden daha fazla toprak fethediyor, böylece topraklarının altında taşlaşmış canavarlar arayabiliyor. Ancak yeni toprakları elinde tutabilmek için daha fazla gelişmiş askere ihtiyacı var, bu da *daha fazla ichor* gerektiriyor, bu da topraklarını bir kez daha genişletmesi gerektiği anlamına geliyor ve bu böyle devam ediyor."

Bu hayal ettiğimin de ötesindeydi. Kadim bir canavardan gelen çapa, normal Terelonyalılara büyü gücü ve yetenekler veriyordu. Terelaus'un ordularının bu kadar güçlü olmasına ve bu kadar korkulmasına şaşmamalı. Ancak maddenin yan etkileri, kullanıcılarının yavaş yavaş tükenmesi ve çürümesi - bu bir imparatorluk için ödenecek korkunç bir bedeldi.

"Terelaus önce çökmezse, baban erkekleri ve kadınları tüketmeye devam edecek, değil mi?" diye sordum. "Daha fazla asker bulmaya ve onları ikorla beslemeye devam edecek, böylece yeni toprakları fethedebilecek ve *daha fazla ikor* bulabilecek."

"Aynen öyle." Prens başını salladı. "Yine de Brintzia onu bir süre oyalayacaktır. Halkınızın bu tür canavarların bozulmadan korunmuş olabileceği taş ocakları ve bataklıkları var. Babam tüm krallığınızın ichor bakımından zengin olduğuna inanıyor. Canavarların cesetlerini çıkarmak için ekipler ve bu gizli işi ülke halkından gizlemek için büyücüler gönderecek. Fethettiği her ülkede yaptığı şey bu. Sonra da babanın ordularını kendi ordusu olarak kabul edecek."

Babamın orduları. Halkım askere alınacak, zehirle uyuşturulacak ve Terelonyalılarla aynı kaderi paylaşıp kadar Dehşet Lordu'nun savaşlarına gönderilecekti.

Yani babamın teslim olması ve beni Dehşet Lordu'nun oğluna hediye etmesi halkımızı . Brintzia'daki herkes hâlâ ölmeye mahkûmdu.

-Ancak savaşta ölmek yerine vücutlarındaki zehirli yüzünden yavaş yavaş ölüyorlardı.

"Halkınız kendilerine ne yapıldığının farkında değil mi?" diye sordum. "Hükümdarlarının onları öldürdüğünü anlamıyorlar mı? Toniği kullanmaları ile etkisi geçtiğinde çekecekleri şiddetli acı arasındaki ilişkiyi görebilmeleri gerekir. Neden basitçe içmeyi reddetmiyorlar?"

Prens, "Babam çoğunu Terelaus'un zayıflığa ve erken ölüme yol açan yaygın bir vebadan muzdarip olduğuna ikna etti," dedi. "Terelonlular iksir içtikten sonra sahip oldukları güç ve yeteneklerin, olmaları gerektiği gibi gerçek halleri olduğuna inanıyorlar. Büyücüler herkese ichor içmenin vebayı önlediğini söylüyor, bu yüzden insanlar bunun için yaygara koparıyor. İçmezlerse çok daha çabuk öleceklerine inanıyorlar. Çoğu, sonunda etkilerine yenik düşmeden önce birkaç yıl dayanabiliyor."

"Ne zamandır kullanıyorsun?"

"Sadece bir yıl." Kendi ince parmaklarını inceledi, eklemler keskin bir şekilde belirgindi, damarlar soluk teninde mavi-yeşil görünüyordu. "Benim için düşüş son derece hızlı oldu, muhtemelen bir zamanlar gerçek doğuştan gelen büyüye sahip olduğum için. Andreas canavarın zehrinin vücudumun kimyasıyla nasıl etkileşime girerek güçlerimi yok ettiğinden emin değil. Ve hasarı tersine çevirmeyi başaramadı."

"O zaman asıl soruma geri dönüyoruz - baban böyle bir canavarı neden ki?"

"Zehirden haberi yoktu," dedi Prens. "Gücü arzuluyor ve ölü bir canavarın taşlaşmış kemikleri bu kadar değerli bir öz veriyorsa, canlı bir canavarın bedeninin daha da fazlasını verebileceğini düşündü. Düşündüğünüzde, planının ne kadar ters teptiğini görmek çok komik. Savaşçıların en büyüğü olarak benim gücümü arttırmak istedi ama bunun yerine beni kaybetti."

"Henüz kaybolmadınız," dedim kararlılıkla. "Ve şansımıza, sihri yok eden zehre sahip canavar hâlâ hayatta. Şimdi tek yapmamız gereken o zehirden biraz toplamak, babanın büyücülerini onunla uyutmak ve sonra-" Kısa kestim ama Prens ne söylemek üzere olduğumu biliyordu. Terelaus ve çevresindeki boyun eğdirilmiş toprakların özgürlüğüne kavuşması için babasını öldürmemiz ya da en azından onu hapsedmemiz gerekiyordu.

"İhanetten daha sakın ve daha az sevinçli bir tonda bahsetmelisiniz," dedi Zebani Prens kuru bir sesle. "Sayısız sorunuza cevap verdiğime göre, şimdi sıra benim üç soruma cevap vermenizde."

Sandalyesinden kalktı, aramızdaki alçak masanın etrafında döndü ve siyah kadifeden yumuşak bir hışırtıyla sandalyemin koluna tünedi. Meyan kökü ve biber kokusu burnuma süzülüp kafamı karıştırdı.

Kendimi geri çektim ve ona ters ters baktım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kendimi senden çok uzakta hissediyordum. Bu şekilde cevap verirken doğrudan gözlerinizin içine bakabilirim ve söylediklerinizin doğruluğunu anlayabilirim."

"Doğruyu söyleyeceğim konusunda bana güvendiğini sanıyordum."

"Bir noktaya kadar, evet. Sözlerinle anlatabildiğin kadar gerçeği anlatacağsın ve geri kalanını bana gözlerinle anlatacağsın... ve bedeninle." Hafif sesi beni çevreledi, yakaladı, sözsüz bir büyü ördü.

Zihnimi Terelaus'un Şeytani Prensi'ne açmaktansa eğitim minderlerinde bir rakiple karşılaşmayı tercih ederdim. Ama korkuya boyun eğecek biri değildim. Çenemi kaldırdım ve bakışlarını tuttum. "İlk sorunuzu sorun."

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Midem bulandı ve çenem biraz düştü ama soğukkanlılığımı korumayı başardım. "Bence sen iyi niyetli, zeki ve esprili birisin. Kasıtlı olarak zalim ya da cani olduğunu düşünmüyorum, ancak doğru olanı savunmak için daha cesur olman gerekirken, yönlendirilmene izin verdin. Bununla birlikte, babana isyan etmiş olsaydın, şu anda ölmüş olabileceğinin de farkındayım.

-Bu yüzden sizi çok sert bir şekilde suçlayamam. Takdire şayan nitelikleriniz var, ancak korkunuz ve fiziksel zayıflığınız kayadaki damarlar gibi onu zayıflatıyor. Yine de fiziksel sınırlamaların seni geride tutmak zorunda değil. Hâlâ doğru olanı yapabilir, halkını savunabilir ve krallığına sahip çıkabilirsin. Döktüğün kanın bir kısmını telafi edebilirsin. Bunu yapmana yardım edeceğim."

"Pekâlâ, pekâlâ." Omzuma hafifçe bastırdı ama dokunuşunu bir damga gibi hissettim. "Cevabın bir motivasyon konuşmasına dönüştü."

"Sen gerçeği istedin." Kısmen söylediğim şey hakkında çok güçlü hissettiğim için, kısmen de ona hoşlanmadığım için sandalyeden *kalktım*. "Sen bundan daha iyisin. Babanın elindeki bir bıçaktan daha iyisin. Daha fazla masum hayatı sona erdirmek zorunda değilsin."

Sandalyenin koluna tünediğinde neredeyse göz hizasındaydık. Hararetli konuşmam sırasında elimi dizine koymuştum ve ona doğru eğilmiştim -yakın, çok yakın. Duygular aramızdaki havada titriyordu.

"Bana gerçekten yardım etmek istiyorsun," dedi. Bir açıklama, soru değil.

"Biliyorum," dedim. "Sen sandığım gibi bir canavar değilsin. Sen bir insansın -güçlü ve kırılgan-" Gözlerim onu dinlerken hafifçe aralanmış, mükemmel şekilli dudaklarına kaydı. "Sen bir katilsin ve ben sana sürekli

Çünkü buradayken bana çok farklı bir yönünü gösteriyorsun..." Sözlerim onun ağzıyla benim ağzım arasındaki parıltılı gerilimde dağılıp gitti.

"İkinci soru," diye nefes aldı. "Dürüst cevap."

"Hmm," diye mırıldandım.

"Beni öpmek ister misin?"

Onu öpmek istiyor muydum?

Dürüst cevap... Yalan yok...

"Kütüphane geçidindeki öpücük sadece göstermelikti," dedim. "Bu bir cevap değil Prenses."

"Beni öptün. Öpmedim, sanmıyorum."

"Amarylla." Dudakları, arkasında parlayan şömine kadar sıcak bir gülümsemeyle kıvrıldı. O anda dünya tatlıydı; sıcak elma şarabı, siyah kadife ve titreyen alev. "Beni öpmek ister misin?"

Kalbim kontrolü aldı, hızlı bir özlem dürtüsü beni ileri itti. Parmaklarım ince yüzünü kavradı ve mükemmel ağzını ele geçirdim, kendi dudaklarımla şefkatle sahiplendim. Boğazında hevesli bir mırıltıyla karşılık verdi.

Ağız vücudun sakral bölgesine bağlayan bir kordon olmalı, çünkü Prens'in dudaklarının benimkilere doğru her duyusal kayışında, bu kordon bacaklarımın arasına yerleşmek ve zonklamak için aşağıya doğru karıncalanan zevk dalgaları taşıyordu.

Şeytan Prens sandalyedeki tüneğinden kalktı ve bir kolunu bana doladı. Diğer eli saçlarımın derinliklerine doğru ilerleyip ensemini kavrarken, dudaklarımda ve dilimde en tatlı balı tutuyormuşum gibi ağzımı emdi ve tadına baktı.

Dudaklarımız şişene ve kızarana kadar öpüşmeye, tatmaya, birbirimize nefes vermeye devam ettik. Uyluklarımızın arasında gümbürdeyen bir sıcaklık parlıyordu, tatlı bir sızı onu, vücudumun yumuşak kaygan yerlerinin içindeki sertliği ve bütünlüğü arzuluyordu.

"Bir şey istiyorum," diye fısıldadım. "Herhangi bir şey," dedi kısık sesle.

"Geçen gece bana nasıl dokunduğunu düşünmeden edemiyorum." O muhteşem, sihirli bir şekilde geliştirilmiş vücuduyla bana geldiği ve birbirimizi keşfettiğimiz geceyi. Sorduğuma inanamıyordum ama "Bana bir daha böyle dokunmak ister misin?"

"Tanrı'nın kemikleri, evet." Sözcükler çaresiz bir iniltiydi. Prens gömleğimin düğmelerini karıştırdı ama parmakları titriyordu. Hızlı bir hareketle düğmeleri açtım ve gömleğimi yırtarak düşmesine izin verdim. Altıma hiçbir şey giymemiştım ve Prens'in gözleri açıkta kalan göğüslerimi görünce hafifçe parladı.

"Senin sıran." Yakasından tuttum ve gömleğini de yırtarak açtım, zayıf, yaralı gövdesini ortaya çıkardım.

"Burada görecekt pek bir şey yok." Kollarını gömleğinden çıkarıp atarken yüzünü buruşturdu.

"Hoşuma gitti." Ona yarı utangaç, yarı cesur bir gülümseme verdim. "Çünkü o sensin."

Bana tekrar yaklaşırken gözlerinde şefkatli bir acı parlıyordu, avuç içleri belimde geziniyordu ama kapıdan gelen bir ses ikimizi de ürküttü.

"Lanet hizmetçiler," diye tısladı. "Buraya gel, çabuk."

Elimi tuttu ve dolabına koşarak girdik, kendimizi asılı kıyafetlerin arasına gömdük. Arka tarafta daha önce kendimi sakladığım bir boşluk vardı ve beni kucağına, bacaklarının arasına çekerek pelüş halının üzerine oturdu.

Hizmetçilerin sesleri bize kadar ulaştı, tepsi ve fincanların şingirtısı duyuldu; ama bizi aramaya gelmeden gittiler. Belki de saklandığımızı, müstehcen bir şeyle meşgul olduğumuzu tahmin ettiler. Gerçi bu sefer rol yapmıyorduk. Gerçekten yarı çıplaktım ve Prens'in çıplak göğsüne yaslanmışım.

Karanlıkta, ince parmakları göğüslerimin yumuşak ve sıcak etleri üzerinde geziniyor, onları yumuşatıp okşuyordu. Büyüklüklerinden ve biçimlerinden duyduğu zevk, arkama bastırıldığı sertliğin tekrar tekrar seğirmesinden anlaşılıyordu.

Kaskatı kesilmişim, zorlukla nefes alıyordum, açıkta kalmışım, heyecanlıydım ve biraz da dehşete kapılmışım. O beni okşarken, ben içimde parçalanmış ve alevlenmiş bir halde boğuşuyordum. Ben yapmadım

Onu istemek *istedim*, çünkü babası ve ben bunu ayarlamıştık. Onun vücudunu arzulamak, dokunuşunu arzulamak istemiyordum. Ama o bir elini aşağıya, karnıma, göbeğime ve onun altındaki titreyen ete doğru kaydırmaya başlamıştı.

"Son soru Prenses," diye fısıldadı, nefesi sıcak ve samimi bir şekilde kulağıma değiyordu. "Seni boşaltmamı ister misin?"

"Yani-" diye nefes aldım, zar zor düşünebiliyordum.

"Sana henüz deneyimleyemediğin o zevk patlamasını yaşatmamı ister misin?"

"Yapabileceğini düşünmen büyük cesaret," diye soludum, parmakları pantolonumun belinin altını .

"Bana bir şans ver." Kulak mememi öptü ve diğer elini göğsümün üzerinde daha sıkı kavradı. "Ve bana dürüst bir cevap ver."

Gezinen eli bacaklarımın arasına, pantolonun üzerine yerleşti ve omurgam istemsiz bir şekilde kavislendi, kalçalarım baskıya boyun eğdi. "Evet," diye fısıldadım. "Evet, deneyebilirsin."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı, sanki ona iyilik yapan benmişim gibi. "Benim için pantolonunu çıkar."

Onları çözdüm ve giydiğim atletle birlikte çıkardım ve sonra bacaklarının arasındaki yerime geri döndüm. Pelüş, kalın halı çıplak popoma karşı yaramazca bir haz veriyordu.

Şeytan Prens konuşurken dudakları şakağıma değdi. "Önce nelerden hoşlandığını görmek için seni gıdıklayacağım."

Karanlıkta kalçalarını kavradım, bacaklarım sıkıca birbirine kenetlenmiş, bekliyordum.

Parmağının ucu bacaklarımın arasındaki kıvrım boyunca beni okşadı ve miyavladım. Elimde değildi.

"Çok hassassın, tatlı karıcığım," diye fısıldadı. "Bunun çok zor olacağını sanmıyorum. Benim için bacaklarını aç, sadece birazcık. İşte böyle. Benim için aç."

Kulağımdaki nazik erkek sesi işin yarısını yapıyordu. Daha önce hiç bu şekilde dokunulmamış ya da konuşulmamıştım. Seyis özlü, tek heceli ve sertti. Bu kadife, şarap ve fısıltıydı, narin bir baştan çıkarma.

Kıvrımlarımın tepe noktasındaki küçük bir çıkıntıyı okşayarak, "Tam buradaki, tepedeki parça zevkin anahtarı," dedi. "Bunu yapabilirim-" ıslak parmağıyla yavaşça daire çizdi- "ya da bunu-" hafifçe sıkıştırdı ve iki parmağıyla ovuşturdu

Parmakları ve ben titreyerek bacaklarını daha sıkı kavradım. "Ah, ikincisi seni daha çok uyarıyor. Görüyorsunuz, her şey vücudunuzun ne istediğini neye ihtiyacı olduğunu öğrenmekle ilgili. Ve şimdi biraz daha aşağıyı keşfedeceğiz. Çok ipeksi ve yumuşaksın Prenses." Parmakları kıvrımlarımdan nazikçe geçti, bir parmağı diğerlerinden biraz daha derine daldı ve merkezimdaki yarığı test etti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok dağınık ve sen sıkılacaksın."

"Sıkılmış gibi mi
görünüyorum?" "Hayır..."

"Brintzia'nın güzel savaşçı prensesi kollarımda çaresiz ve nefes nefese ve ben ona vücudundan nasıl zevk alacağını öğretiyorum. Bu yıllardır yaptığım en iyi şey, belki de hiç."

Bana *çaresiz* demesine sinirlenerek ona karşı öfkeyle kıvrandım ve nefes alış verişini düzensizleştirdim. "Amarylla, böyle hareket etme yoksa odaklanamayacağım."

"Benimle dalga geçme," dedim titreyerek. "Burada, seninle olmak, bunu yapmana izin vermek benim için çok zor, lütfen bunu daha da zorlaştırma."

"Özür dilerim." Şakağımı, yanağımı ve çenemin köşesini öptü. "Bunu telafi etmeme izin ver."

Şeytan Prens tüm elini göbeğimin üzerine yaydı ve ritmik bir şekilde hareket ettirmeye başladı, daireler çizerek, bastırarak. Uyarım enfesti, baş döndürücüydü, dayanılmazdı; parmağı içime daldığında keskin bir şekilde, neredeyse nefes nefese bir çığlık atarak nefes aldım - önce bir, sonra iki. Sonra tekrar hassas çıkıntıyla oynadı, ben yüksek sesle ve çaresizce soluyana kadar salladı ve masaj yaptı. İki parmağı tekrar içime girdi, bu sefer daha derine, daha hızlı ve daha hızlı iterken, diğer elini göğsümün üzerinde kaydırdı, meme ucumu dikleştirdi.

Daha önce hiç bu kadar çok duyguyu aynı anda hissetmemiştim. Serbest kalmak için çılgınca ve kıvrandım, vücudum terden sıırılsıklam olmuştu. Ama ne kadar konsantre olursam olayım, bu hislerin *kırılmasını*, tepe yapmasını ya da her ne yapması gerekiyorsa onu yapmasını sağlayamıyordum.

"Karşı koyuyorsun Amarylla," dedi Zebani Prens, dudakları kulağıma karşı yumuşaktı. "Savaşmayı bırak. Rahatlayabilirsin. Benimlesin, zarar görmeyeceksin. Kendini bırak."

"Yapamam." Sesim titriyor, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Deniyorum - ne yapmam gerektiğini bilmiyorum - üzgünüm - ve sen çok çalışıyorsun - ama yapamıyorum -"

Eliyle içime girmeyi bıraktı ve yüzümü doğru çekerek eğildi. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz. Hiçbir zorunluluk yok

Buraya. Seni ilk kez boşaltan kişi olmak ister miydin? Evet! Ama yapmazsan da sorun değil. Bu bir alıştırma. Vücudunu birlikte öğreniyoruz."

Beni öptü; derin, içten, sızdırmaz bir öpücüktü bu ve kaslarımdaki ve kemiklerimdeki gerginliğin azaldığını hissettim. Uzunlarım gevşedi ve onu öperken bir elimi boynuna koydum. Yavaşça kıvrımlarıma tekrar masaj yapmaya başladı, ağızlarımız arasındaki teması kesene ve inleyerek geriye doğru kavis çizene kadar beni öptü. Bu sefer karşı koymadım. Kendimi ona güvenmeye bıraktım ve hislerin beni bekleyen zirveye doğru yavaşça yükselmesine izin verdim.

Prens benimle zekice ilgilendi, çıkardığım sesleri dinledi, hareketlerini zevkime göre ayarladı, sonunda bir şey kristalleşip paramparça olana kadar titreyen katman üzerine katman inşa etti, karnımda parıldayan daireler halinde titreşti. Rahatlamayla yarı hıçkırarak onun eline doğru eğildim ve o da bana doğru eğildi, mutluluk dalgaları arasında bana baktı ve mırıldandı, "Evet, evet, sevgilim. Evet."

Tamamen gevşek bir halde bacaklarının arasına uzandım, çıplak, nemli ve zevkten başım dönmüştü. Yatak odasından gelen en soluk ışık, asılı giysilerin arasından süzülüp vücuduma dolanıyordu. Aynı loş ışıkta Şeytan Prens'in güzel, ince yüzünü ve beni gören kara gözlerini gördüm.

"Sakıncası yoksa," dedi sertçe, "ben de kendimi biraz memnun edebilir miyim?"

Minnettarlık ve şefkat kalbimde ılık ılık atıyordu. Şeytan Prens'e borçlu kalmayacaktım, hayır.

Doğrudum ve ona yaklaştım. "Ya hayır dersem? Ya sana kendini tatmin etmeyi yasaklarsam?"

"Zalim kız," diye fısıldadı. "Ama itaat ederim."

"O zaman bu konuda bana itaat et," dedim. "Giysilerini çıkar ve senin bana dokunduğun gibi benim de sana dokunmama izin ver."

Hızlı bir nefes çekti. "Nasıl ."

"Bana rehberlik etmek zorunda kalabilirsin," diye uyardım onu. "Birlikte olduğum seyis çocuk eteklerimi yukarı kaldırdı, pantolonumu indirdi ve kendini içeri itti. Onu keşfetmek için fazla zamanım olmadı."

"Bana bu seyis hakkında o kadar az şey anlattınız ki, yine de ondan o kadar nefret ediyorum ki," dedi Prens neşeyle, pantolonunu çıkarmak için ayağa kalkarken. "Sanırım kaslı biriydi? Şekli güzel miydi? Yara izi yok muydu?"

"Bunların hepsine evet," diye cevap verdim, ayağa kalkarak. "Ama sen-" Şimdi çırılçıplak, o cömert boyu açıkta dururken ona yaklaştım.

"Sen çok daha güzelsin." Avucumu hafifçe göğsüne bastırdım. "Sen-" Onu öptüm- "Sen muhteşem bir şeytansın." Bir öpücük daha ve parmaklarım onun sıcak ipeksi uzunluğunun etrafına dolandı, yukarı doğru kayıyor, aşağı kayıyor, yumuşakça çekiştiriyordu.

Derin ve çaresiz bir şekilde inledi. "Daha fazla," dedi kısık sesle. "Daha yumuşak ve daha hızlı. Başparmağını ucuna sür. Ah-"

Ritmin içine gömüldüm, şaft boyunca yukarı ve aşağı hızlı ve sert bir şekilde okşadım. O tanıdık sesleri çıkardı, daha önce hizmetkârları kandırmak için çıkardığı sesleri. Bazılarını ağızla yakaladım, açık dudaklarına vahşi, yakıcı öpücükler kondurdum.

"Ölmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadım ona, keskin çene çizgisini okşayarak. Eğilmiş, bana sarılmıştı, ince vücudu beklentiyle sıkı ve sertti. "Artık bana aitsin."

Bu sözler elimde sarsıldı ve kasıldı, boşalması kıyafetlere ve bana sıçradı. İki kolumu ona doladım, bedenlerimizi birbirine bastırdım, o omzuma doğru nefes nefese kaldı ve zevkin son parçasına kadar sürdü.

"Hizmetçiler fazladan çamaşır yıkamak zorunda kalacak," dedim kıkırdamamı. "Sen geldiğinde hep böyle mi oluyor? Çeşme mi?"

Kıkırdadı. "Evet, bu şekilde çalışıyor. Tabii ki üremeye çalışan çiftler söz konusu olduğunda, 'çeşme' içeride olur-"

"İçimde," diye fısıldadım. Nasıl çalıştığını biliyordum -en azından genel fikrini- ama bu hiç beklemediğim bir şekilde samimi, ani ve içgüdüsel. "Seyis çocuk *bunu* yaptığında içimde zar zor hissettim. Sanırım hamile kalmadığım için şanslıyım."

"Öyle olsaydı, belki de benimle evlenmek zorunda kalmazdın." Prens kirlettiği giysiyi indirdi, katladı ve önce kendini, sonra da beni temizlemek için kullandı. "Bu durumda hayatın daha iyi olabilirdi."

"Daha kolay," dedim. "Ama belki daha iyi değil."

karanlık boşlukta utangaç ve kırılgan bir şey süzülüyordu.

"Sana çoktan sormalıyım," dedi. "Evde evlenmek istediğin başka biri var mıydı?"

"Hayır. Sen?"

"İzlediğim birkaç kadın vardı ama hiçbirisi kalbimi senin kadar heyecanlandırmadı."

Uzun parmaklarını kollarımdan aşağı kaydırarak içeri girdiğinde kalbim titredi ve sıcak bir şekilde çarptı.

Sesi sessizdi, tutkulu bir içtenlikle süslenmişti. "Dünyadaki tüm prensesleri, tüm soyluları ve tüm çalışan kadınları seçme şansım olsaydı, yine de gelinim olarak seni seçerdim. Başka biriyle evli olmayı hayal bile edemezdim. Başka kimseyi *istemezdim*. Sadece seni, senin gibi acımasız, güzel, zeki bir kadını."

İtirafı beni şaşırttı. Ağzım kurudu ve kelimeler zihnimden tamamen kaçtı. Nasıl cevap vereceğimi, ne söyleyeceğimi bilemedim ve saniyeler geçip gittiğinde artık çok geçti, çok garipti.

Şeytan Prens ellerini kollarımdan çekti ve geri çekildi, başını salladı, dudakları sertleşti. "Sorun değil," dedi. "Ara sıra birbirimizden zevk alan müttefikler olabiliriz. Duygularıma karşılık vermene gerek yok."

Üzerine bir sabahlık geçirdi ve dolaptan dışarı çıktı. Benzer bir giysi giydikten sonra onu takip ettim, ellerimi birbirine dolayarak anı hafifletecek bir espri bulmaya çalıştım. Aklıma gelen her şaka, az önce ifade ettiği şey düşünüldüğünde çok aptalca, hatta incitici geliyordu - eğer ona bir seçim hakkı verilseydi, beni seçerdi. Dünyadaki diğer tüm kadınları değil.

Bir insan bu kadar güçlü bir sevgiyle nasıl başa çıkabilirdi? Daha önce hiç kimse beni böyle önemsememişti.

"Birazdan yemeğe gitmemiz gerekecek," dedi Prens, şömine kütüklerini hışımla dürterek. "Babam her gün onunla yemek yememizi beklemiyor ama bu akşam yiyecek."

Sertçe yutkundum, beceriksizliğim yükselen endişemin altında kayboldu. "Beni kırbaçlattığından beri onu görmedim."

"Ben de öyle. Tepkilerimizi dikkatle ölçecektir. Tövbekâr ve itaatkâr davranmalıyız, hatta biz-" Prens bana anlamlı anlamlı baktı ve ben de onun dile getirmedığı şeyi anlayarak başımı salladım. *Ona karşı komplo kurarken bile.*

Yanına yaklaştım ve alçak sesle konuştum. "Lanetli Saray'da güvенеbileceğin biri var mı? Babana karşı sana sadık olabilecek biri?"

Dudaklarını çiğnedi, profili ateş ışığında kehribar ve gri renklere bürünmüştü. "Aklıma bir avuç dolusu geliyor. Kuzenim Kallaran babamın işgüzar kurbağası rolünü oynamaktan nefret ediyor ama babam onu taht için bir tehdit olarak görüp öldürtmesin diye kendini işe yarar hale getiriyor. Ve bana bağlılık duyabilecek, birlikte savaştığım birkaç erkek ve kadın var."

"Peki ya burada size hizmet eden hizmetkârlar? Ve kişisel korumalarınız? Onlara durumunuzu açıklarsanız, bize yardımcı olabilirler mi?"

"Bu büyük bir risk. İçlerinden herhangi biri beni babama ihbar etmeye karar verebilir." "Onlara rüşvet verebilir misin? Çoğu insan satın alınabilir."

"Kendime ait çok az servetim var. Hepsi babamın ve istediğimi talep etmek zorundayım. Ama değerli bazı şeylerim var."

"Bilgi muhtemelen en büyük silahımız olacak," diye düşündüm. "Terelonyalıların çoğunun ikorun ülke çapındaki bir salgına çözüm olduğuna inandığını , değil mi? Ya onlara gerçeği söylersek?"

"Gerçekle ilgili söylentiler daha önce de yayılmıştı," dedi Prens. "Babam her zaman onları bastırmayı ve gülünç görünmelerini sağlamayı başarmıştır."

"Ama gerçek sizden gelseydi, daha büyük bir ağırlığı olurdu," diye karşı çıktım.

"Peki ya başka bir hükümdarın desteği olsaydı? babam? Beni size gönderdiği gece kulağıma fısıldadı ve benden Terelonya büyüünün kaynağını keşfetmemi istedi. Eğer bulabilirsek

ona bir mesaj-"

Zebani Prens döndü, kara gözleri uğursuz bir şekilde parlıyordu. "Beni gözetlemeni mi istedi? Ne diyorum ben, tabii ki istedi."

"Evet, ama ben-"

"Ve sen de casus rolünde harika bir iş çıkardın." Prens bana özenli bir saygı durumunda bulundu. "Ve ben de kusursuz bir aptalı oynadım. Dehşet Lordu kalbime girmene izin vermemem konusunda beni uyarmıştı. Kadınlar, dedi, hilekâr düzenbazlardır. Duygular düşmandır. Ve ben onun uyarılarını görmezden geldim, aptalım ben. Benden her şeyimi aldın." Acı acı güldü. "bana iyi para ödedin." Başını salona doğru salladı.

Dolap. "Ama beni , değil mi? Bana yardım etmek istediğini söylediğin o şeyler doğru muydu? Yoksa hepsi usta bir casusun oyununun parçası mıydı?"

"Sana yalan söylemedim."

Alay etti ve arkasını döndü. Anlaması için çaresizce ince bileğini yakaladım ve yüzüme bakması için onu geri çektim. "Söylediğim her şey doğruydu," diye tısladım şiddetle. "Ben senin arkadaşınım, müttefikinim. Bu işte beraberiz. Ortak bir davayı paylaşıyoruz ve babanın elleri altında ya da bir hapishane hücrelerinde çürüyüp gitmene izin vermeyi reddediyorum. Seni bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulacağım, çünkü ruhun kurtarılmaya değer. Kurtuluşa giden bir yolu hak ediyorsun."

"Peki ya savaş alanındaki canavar?" Gözlerindeki öfke kayboldu ve yerini kederli bir ifadeye bıraktı. "Ruhları içen kılıcı olan, ateşten kırbaçları olan? Birçok ülkeden sayısız askeri katleden kişi? O kurtarılmaya değer mi?"

"Evet," diye cevap verdim

sertçe. "Neden?"

"Çünkü yaptığınız yanlışlar zayıflıktan kaynaklanıyor, kasıttan değil. Ve zayıflık desteklenebilir ve düzeltilebilir. Zayıflık egzersiz yapılabilir ve yardım edilebilir. Dehşet Lordu gibi kötü niyetli ve kayıtsız değilsiniz. Değişebilirsiniz. Sizden istediğim bilgi kendi çıkarım içindi, evet- ama sizin de çıkarınız için! Eğer doğru noktalara doğru baskıyı uygularsak, bunu yapabiliriz. Babanı alaşağı edebiliriz."

Prens'in gözlerindeki ihtiyat kalbimi sızlattı. Duygularına karşılık vermediğimde onu yaralamıştım. O da umursamamaya çalışıyordu ama onun gibi biri için, onu seven çok az kişi olmuş biri için, bu açık reddedilmenin ne kadar acı verici olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Ama bu bir reddetme değildi, gerçekten değildi. Bu benim aptal beynimin, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şeye takılıp kalmasıydı -Zebani Prens ile zoraki eşleşmemin gerçek, tatlı ve güçlü bir şeye dönüşebileceğini.

Ona gerçekten nasıl hissettiğimi anlatmayı deneyebilirdim ama hâlâ doğru kelimeleri bulamamıştım ve şimdi konuşursam bana inanmazdı. Tek yapabileceğim beklemek ve her hareketimle ona kalbinin hediyesine değer verdiğimi ve bana olan güveninin yersiz olmadığını göstermekti.

"Gel," dedim parmaklarımı bileğinden eline doğru döndürerek. "Hizmetçileri çağıralım ve akşam yemeği için giyinelim. Kandırmamız gereken bir Dehşet Lordu ve planlamamız gereken bir ayaklanma var."

Dehşet Lordu ile akşam yemeği terli avuçlu, sıkı yumruklu bir . Alaycı sözler ya da isyankâr yorumlarla saldırmamak için birkaç düzine kez dilimi ısırarak zorunda kaldım. Dehşet Lordu, yarım maskesinin altından açıkça fark edilebilen bir sırıtişla nasıl hissettiğimi sorma cüretini gösterdi ve ben de ona ilkel, kibar bir cevap verdim.

Cezam konusunu geçiştirdik ve Prens ile benim gizli kütüphane geçidinde nasıl yakalandığımızdan bahsetmedi. Belki de muhafızlar bizi ele vermemiştii. Belki de bundan bahsederlerse başlarının bir şekilde belaya gireceğinden korkuyorlardı. Lanetli Saray'ın tamamı sürekli bir korku içinde yaşıyor gibiydi.

Yemekten sonra birkaç korumanın eşliğinde Prens'in süitine doğru yürürken fısıldadım, "Yani tüm bu korumalar ve hizmetkârlar ikoru mu alıyor?"

"Çoğu," diye fısıldadı. "Ama nadiren. 'Tedavinin' az bulunduğu ve karneye bağlanması gerektiğine inandırılmışlar. Askerlere daha sık dozlar veriliyor. Ama bakın." Bir geçidin kesiştiği yerde duran bir muhafızı işaret etti. Kasları şişmiş ve kılıcının kabzasını tutarken parmakları morarmıştı. "Yakın zamanda bir doz almış. Muhtemelen hazineye giden koridoru koruduğu içindir. Etkileri geçmeden önce birkaç gün tadını çıkaracak, sonra da çökecek."

"Bu insanların gerçekte neler olduğunu neden kavrayamadıklarını anlamıyorum. Her şey apaçık ortada."

"İnsanların neredeyse her şeye inanmaları için beyinleri yıkanabilir," dedi Prens. "Ve babamın büyücülerinden bazıları zihni yumuşatan, sorgusuz sualsiz inanmaya daha yatkın hale getiren ikna edici bir etkiye sahip."

"Büyücülerini dışarı çıkarmak için bir neden daha." İstedimden biraz daha yüksek sesle konuştum ve arkamıza endişeli bir bakış atarak kolumu sıktı.

"Sus, Prenses," dedi sessizce.

Ben de arkama baktım. Bizi takip eden muhafızlardan biri Betta'ydı, hani şu dövüştüğüm, kırbaçlandıktan sonra benim için bir şifacı isteyen güçlü, tıknaz kadın. Onun varlığı ve nezaketinin hatırası bir fikri tetikledi.

Prens'in odasına vardığımızda, "Betta, seninle konuşmak istiyorum," dedim.

"Ben mi, Majesteleri?"

"Evet. Biraz buraya gelir misin?"

Zalim Prens neyin peşinde olduğumu merak ediyormuş gibi kaşlarını çatı ama itiraz etmedi ve Betta'yla birlikte odaya girdiğimizde banyo alanına gidip bizi yalnız bıraktı.

Yatak odasının kapısını kapattım ve onu şöminenin yanına çektim. "Betta, güçlü olduğun kadar şefkatli de görünüyorsun. Prensi sık sık korur musun?"

"Bu benim asli görevlerimden biri, Majesteleri."

"Harika. Yani ona sadık mısın?"

"Tabii ki."

"Al kapalı ve Kask, Lütfen, Betta. Ben olsam gibi için bkz. senin yüz, engelsiz."

Betta itaat etti, alını endişeyle diken diken olmuştu. "okşandı, Majesteleri, ama benim bir kocam var-"

"Tanrım, hayır." Güldüm. "Başka bir yatak arkadaşı aramıyorum. Önerdiğim şey çok daha tehlikeli."

Gözleri kısıldı. "et."

"Ya birinin Prens'in sağlığını, refahını ve hayatını tehdit ettiğini bilseydiniz? Onu savunmak için ne kadar ileri giderdiniz?"

Omuzlarını dikleştirdi, ağzı . "Tehdidi ortadan kaldırırdım."

"Çok iyi." Kuru dudaklarımı nemlendirdim ve öldürmek için harekete geçtim. "Peki ya onu tehdit eden kişi önemli ve yüksek mevkide biriye?" I

dikkatle Betta'nın gözlerinin içine baktı. "O zaman ne yapardın?"

Bakışlarında farkındalık parladı. "Eğer o kişi sevgili Terelaus'umun sağlığını ve Prens'in hayatını tehdit ediyorsa, bu tehdidi ortadan kaldırmak için daha da motive olurum. Ama bunu tek başıma yapamazdım."

"Hiçbirimiz yapamayız," diye kabul ettim. "İşte bu yüzden seninle bu küçük sohbeti yapıyoruz."

Başını salladı. "Terelaus ve *Prens* için hayatlarını feda edecek başkaları da var." Onun adını vurgulayarak Dehşet Lordu'nu sözsüz bir şekilde dışladı. "Düşündüğünüzden çok daha fazlası. İnsanlar çaresiz ve kafaları karışık." Hızla yatak odasının kapısına baktı. "Görev yerime dönmeliyim ama size bu konuda daha fazla konuşabilecek birini göndereceğim."

"Güzel. Teşekkür."

Betta geri döndüğünde kapıya giden yolu yarılamıştı. "Sadece asi çiçekleri ortaya çıkarıp köklerini kazımaya çalışmadığınızı nereden bileceğim?"

İhtiyatımı bir kenara bıraktım ve ses tonuma sert bir hava kattım. "Özgürlüğüme değer veriyorum," dedim. "Eğitimden men edilmekten, kırbaçlanmaktan ve Dehşet Lordu'nun bir sonraki silah setinin kuluçkalanması için bir rahim muamelesi görmekten hoşlanmıyorum."

"Yeterince adil." Betta memnun bir şekilde başını salladı.

"Peki ya Prens?" Ona küçük bir gülümseme verdim. "Prens dediğimi yapacak."

Kaskını tekrar takmadan hemen önce gözlerinden bir hayranlık ve mizah parıltısı geçti. "Bize geldiğiniz gün mutlu bir gündü." Ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak odadan çıktı.

Arkamı döndüğümde, Şeytan Prens banyo alanının kapısında eğilmiş duruyordu. Çok solgun, zarif, neredeyse iskelet gibi görünüyordu; kırılğan güzelliği nefesimi kesmişti. Gözleri koyu yarıklara kadar kısılmıştı. "Dediğinizi yapacağım?"

"Yapmayacak mısın?" Hafifçe geçerken söyledim.

"Ona ne söyledin?" Beni banyo odasına kadar takip etti ve küvetin musluğunu ayarlamamı izledi. Birkaç gündür yıkanmamıştım ve tıslayan sudan buhar yükselirken Lanetli Saray'daki su tesisatı için son derece minnettar hissettim.

Prens, "Banyoda size yardımcı olmaları için hizmetçileri çağırabilirsiniz, biliyorsunuz," dedi.

"Gerek yok. Evde onlardan pek yardım istemedim ve burada da kendi başıma halletmekten mutluyum. Betta'ya söylediklerime gelince, endişelenmeyin."

Çok dikkatli ol. O sana sadık, babana değil ve aynı şekilde hissedenden başkaları da var. Onları benimle temasa geçireceğine söz verdi."

"Hızlı çalışıyorsun." Sesine hayranlık karıştı.

"Çalışmanın en iyi yolu bu."

"Her zaman nasıl bu kadar enerjik olabiliyorsun?"

"Sadece işleri halletmeyi seviyorum." İki parmağıyla suyu test ettim ve ona baktım. "Yıkanmama izin verecek misin?"

Ancak cevap veremedi, arkasındaki kapıda iki hizmetçi belirdi. "Yatmaya hazırlanmanıza yardımcı olmak için buradayız, Ekselansları."

"Sanırım yıkanacağım," dedi Zebani Prens, gözleri benimkilere sabitlenmiş bir halde. Kollarını iki yana açtı. "Beni soyun lütfen."

Çenem düştü. Ona küfretmek, nikâh törenimizden hemen önce sarf ettiğim kötü isimlerden birkaçını söylemek istedim. Ama hizmetçilerin mutlu bir evliliğimiz olduğunu düşünmeleri gerekiyordu.

"Ben de yıkanacaktım canım," dedim tatlı tatlı.

"Elbette," dedi. "İki kişi için yeterince yer var, sevgilim. Çok rahat olacak, sence de öyle değil mi?"

Hizmetçiler çoktan ceketini ve yeleğini, sonra gömleğini ve pantolonunu çıkarmışlardı ve sonra tamamen çıplaktı, keskin kemikler ve yağsız et ve o tatlı sırıtan ağız.

Benimle oynuyordu. Beni test ediyordu. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Hizmetçiler bana doğru ilerledi ve ben de onun kadar çıplak kalana kadar dış katmanlarımı, çemberlerimi, korsemi ve panteletlerimi -güzel gece kıyafetlerinin tüm süslerini- çıkarmalarına izin verdim. Gerçi üzerimde çok daha fazla şey vardı -pürüzsüz kaslar ve sıkı etler, iri göğüsler ve güçlü kalçalar. Karnım, bacaklarım ve kollarım antrenman sayesinde şekillenmişti. Karşısında çırılçıplak dururken kendi gücümün tadını çıkarıyordum, gözlerinin acıktığını, alt kısımlarının seğirdiğini ve sertleştiğini görüyordum.

Hızla arkasını döndü, küvete doğru yürüdü ve içine oturdu. Uyarılmış halini hizmetkârların görmesini istememesi çok düşünceli bir davranıştı.

teşhir edilmeye alışık olduklarını sanıyordum. Lanetli Saray'da, kendi krallığımda olduğu gibi, kraliyet şahsiyetine giyinik ya da çıplak her aşamada saygı gösterilmeliydi.

Görevlilere "Gidin," dedim. "Yatağı tazele ya da başka bir şey yap."

İzin almak için Prens'e baktılar ve o da başıyla onayladı. "Ama önce, su için biraz bitki."

Hizmetkârlardan biri yüzeye kurutulmuş otlar ve çiçek yaprakları serpti ve her ikisi de yatak odası alanına doğru ilerledi.

Kollarımı kavuşturdum ve kocama ters ters baktım. "Banyomu çaldın."

Büyük, pençe ayaklı küvette yaslandı, kollarını küvetin soluk porselen kenarlarına dayadı. "Banyonuz çalınmıyor, paylaşılıyor. Dedğim gibi, iki kişi için yeterli yer var. Küvet o kadar uzun olmayabilir ama oldukça derin."

"Piç kurusu."

Sırtıttı, belli ki içeri girdiğimde ikimizin de sığması için bacaklarımın onunkilerle iç içe geçmesi gerekeceğinin farkındaydı. "Gel karıcığım. Beni sevmiyor olabilirsin, ama hoş görülebilir derecede çekici buluyorsun, değil mi?"

Kalbim tatlı bir acıyla sızladı ama henüz teslim olmaya hazır değildim. "Seni kolayca kaldırıp oradan çıkarabilirim."

"Hadi o zaman, savaşçı prenses," dedi daha geniş gülümseyerek. "Yap ."

Çünkü o zaman tabii ki ıslak çıplak vücudu benimkine bastırılmış olacaktı. "Ukala herif," diye tıslayarak küvete tırmandım. Ayaklarım neredeyse onun kasıklarında olacak ve uzun bacakları benimkilerin iki yanında uzanacak şekilde karşı uca oturdum.

Ama sıcak suyun tenimde gezinmesinin verdiği mutlulukla kızgınlığım bir anlığına kayboldu. Boyun eğdim, sıcağa biraz daha gömüldüm, gözlerimi kapattım ve kaslarımdaki gerginliğin azaldığını hissettim.

"Bu harika bir his," diye mırıldandım.

Prens uzanıp küvetin yanındaki sehpadan bir sünger ve sabun aldı. "Hizmetçilerin sizi yıkamasına izin vermeyecekseniz, benim yapmama izin verir misiniz?"

"Kesinlikle olmaz. Bunu kendim yapabilirim."

"Biliyorum, biliyorum," dedi yarı gülümseyerek. "Her şeyi kendin yapabilirsin. Senin için daha önce yaptığım tek şey hariç."

Yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. "Kendimi nasıl tatmin edeceğimi öğreneceğim."

O zaman sana hiç ihtiyacım kalmayacak."

İçini çekti. "Evet, evet, sen kendi kendine yeten, bağımsız bir prensessin. Güçlü ve yetenekli, yapılması gerekeni tek yapıyor. Barreling

görevler arasında koşan bir araba-at gibi."

"Ve sen de onun verdiği talimatları uygulayan ve kesime giden küçük bir kuzu gibi söyleneni yapan, bağımlı bir prensin," diye tersledim.

Yanakları kıpkırmızı oldu ve çenesi sertleşti. Bir saniye sonra ıslak süngerini bana doğru fırlattı. Sağ omzuma büyük bir gürültüyle çarptı.

Onu aldım ve doğrudan yüzüne fırlattım. Çarpmanın etkisiyle su püskürdü, o da sıçradı ve küfretti. Bakışlarım bir kıkırdamaya dönüştü ve yüzü anında değişti, elinde süngerle bana doğru hamle yaparken parladı. "Buraya gel, Prenses. Banyo zamanı geldi."

Çığlık attım ve kaçmaya çalıştım. Beni yakaladı, suyun içinden kendine doğru çekti ve süngerle yüzümü sildi. Sonraki birkaç dakika kaygan, pırıl pırıl bir ten, nefes alıp vermeler, çırpınan uzuvlar, soluksuz kahkahalar ve sabun köpüklerinden oluşan bir karmaşaydı.

Her nasılsa kucagında, yüzüm ona dönük, dizlerim kalçalarının üzerinde yükselmiş bir şekilde bitti. Zorlukla nefes alıyor, sabunlu süngerini göğüslerimin üzerinden ve yanlarımdan geçirirken gözlerimi onunkilere kilitliyordum.

Karnıma sabun sürdü ve sonra süngerini aşağıya, bacaklarımdan arasına kaydırды. "Seni iyice temizlemem gerek Prenses," diye fısıldadı. "Çok kirlisin, biliyorsun."

Ne zaman bana yaramazca şeyler söylese, içim dışım ısınırdı.

-Ve onun uyarılmışlığı bu kadar belirgin, bu kadar baştan çıkarıcı bir şekilde yakinken tepkim daha da güçlendi. Onu içime sokmak için fazla bir şey gerekmeyecekti. Tenimi kızartan ve içimde bir dürtüyle bunu istiyordum. Ama önce ona bir şey kanıtlamam gerekiyordu - hissettiklerimin fiziksel ihtiyaç ya da tensel merakın ötesine geçtiğini.

"Ver şunu bana," diyerek süngerini elinden aldım. Süngerle onu yüzünden ayaklarına kadar yıkadım, karnının alt kısmında, kalçalarında ve iç uyluklarında oyalandım. Süngerini mahrem yerlerinin üzerinden geçirdiğimde güzel bir inilti çıkardı ve ben daha sert bir şekilde okşadıkça bu inilti keskinleşti.

Hemen durdum, vücudumu onunkiyle aynı hizaya çekerken süngerini uçup gitmesine izin verdim, ayak bileklerim belinin arkasında düğümlendi ve hassas bölgelerim onun sert uzunluğuna doğru bastırıldı. Ellerimi boynunun arkasına, saçlarının arasından geçirdim ve onu yavaş ve şefkatli bir şekilde öptüm.

"Ben de seni seçerdim," dedim sessizce.

Zalim Prens biraz geriye yaslandı, bakışlarımı yakaladı, gözlerinde irkilmiş bir sevinç uyanıyordu.

Ben de seni seçerdim.

Başımı salladım, dudaklarım titreyerek söylediğim sözleri onayladım. Neden ağlayacak gibi hissediyordum? Yüzümü yana çevirip ıslak saçlarımın akan gözyaşlarımı örtmesine izin verdim.

"Keşke şu anda iksir bende olsaydı," diye fısıldadı. "Seni alır ve doğruca yatak odasına götürürdüm, çok dramatik bir şekilde, seni yatağa yatırırdım ve içine girerdim ve bu enfes olurdu, Amarylla. Ama bu aynı zamanda babamın da istediği şey olurdu ve sen kendi mutluluğun için istemedikçe bunu yapmayacağım. Başka bir nedenle değil."

Ağzımı yanağına dayadım ve usulca, "Ama bunu yapmak bizi de korur, değil mi? Çünkü bir büyücü beni test ederse, enerjimiz karışır. Bu da onların görmek istediği şey. Bunu baban için yapmayacağız, tam olarak değil; kendi güvenliğimiz için ve ben istediğim için yapacağız. Eğer istersen."

"Oh, istiyorum." Sesi inceldi, ihtiyaçtan çiğleştii.

"O zaman gel, Şeytan." Zorla gülümsedim, kalbimin çıplak özlemine bir kalkan yaptım. Onu istiyordum ama bunun için *ağlamak* istemiyordum-

Savaşçı prensesler, şeytani prens kocalarıyla sevişirken ağlamazlardı.

Ama belki de şeytani prens kocası yürek parçalayacak kadar zayıf ve solgun görüldüğünde ağladılar. Belki de Ölüm'ün büyük bir tırpanla arkasından sinsice yaklaştığını gördüklerinde ağlamışlardır. Belki o zaman savaşçı bir prenses ağlayabilir, öfkelenebilir, Ölüm'ü bileklerinden yakalayabilir ve sahip olduğu tüm irade ve güçle tırpanı zapt edebilirdi.

Şeytani Prens çoktan kendi etrafına bir havlu sarmıştı. Benim için bir tane kaptı ve bana elini uzattı, ben de küvetten çıkmama yardım etmesine izin verdim. Birlikte yatak odasına koştuk ve Prens hizmetçilere "Dışarı, dışarı!" diye bağırdı. Onlar koridorda koşuştururken saçlarımı hızlıca ördüm ve havlunun köşesiyle sırlıslık olmuştum, damlayan ucunu kuruladım.

Sonra havlu gitti, Prens'in hevesli parmakları tarafından yırtıldı ve benimle çarpıştı, çileci et ve kemiklerin sert düzlemleri. Ağzlarımız birbirine çarptı ve bedenlerimiz birbirine dolandı, çılgınca ve çılgınca.

Yatağın üzerine çöktük. O kadar hızlı nefes alıyordu ki, beynimde şehvetin sisini yarıp geçen bir endişe oluştu. Biraz geri çekildim ve elimi göğsüne koydum. "Bir dakika bekle," dedim. "Nefes al. Kendini sakınleştir."

Başını salladı, daha derin nefesler aldı, kalp atışları elimin altında çılgınca atarken gözlerini kapattı. Bir süre sonra, nefes alışları daha az titrek ve sıkı olduğunda, onu tekrar öptüm, yavaşça, biberli karanlıkla baharatlanmış ağzının sıcak, ipeksi hissinin tadını çıkararak. Kehribar rengi bal ve kırmızı şarap gibiydik, melankolik tatlılık ve keskin zenginlik birbirine karışmıştı.

Avuç içleri vücudumu sıyırdı ve ellerimi önce nazikçe, sonra daha cesurca üzerine koydum, tercihlerini göğsündeki zevk , uzunluğunun kalçama çarpmasından ve sarsılmasından ölçtüm. Tırnaklarımın omuzlarında gezinmesi, sırtını sıyırması hoşuna gidiyordu. Köprücük kemiği boyunca, göğsüne doğru öpücüklerimi seviyordu. İç uyluğuna alaycı bir dokunuştan ve omurgası boyunca arka tarafına kadar inen okşayıcı bir parmaktan hoşlanıyordu.

Ama odaklanmak zordu, ne istediğine dikkat etmek zordu çünkü bu sırada beni çok ustaca manipüle ediyor, hassas karıncalanmalar ve zevk dalgalanmaları ortaya çıkarıyor, ben kıvrana, neredeyse çılgınlığa kadar sinir uçlarını . Bu sefer önümde ne tür bir serbest bırakma olduğunu tam olarak biliyordum. O zirveye bir kez ulaşmıştım ve şimdi bedenim ne yapacağını biliyordu. Midem sıkılaştı ama diğer kısımlarım yumuşadı, sıvı ve hazır hale geldi.

"Arkana yaslan," diye fısıldadım Zebani Prens'e. "Bırak bu kısmı ben yapayım."

Uzandı ve ben de bir anlığına onun her santimetresinden zevk aldım. Muhteşem kaslı değildi, mükemmel bir erkek örneği değildi - bir zamanlar olduğu gibi yara bere içindeydi ve solmuştu, ama o anda onu sevdim, tenimde patlamak ve tüm Lanetli Saray'ın tanık olması için parlamakla tehdit eden parlayan bir yoğunlukla.

Kendimi onun üzerine yerleştirdim, onu içime aldım ve keyifli bir inilti çıkardı. Seyis çocuktan çok daha uzundu, çok daha tatmin ediciydi. Önce yavaşça, deneysel olarak, sonra daha hızlı hareket ettim ve onu ne kadar hızlı sürersem o kadar iyi hissediyordum.

Prens yarı doğrulup oturdu, dudakları ayrıldı, gözleri tatlı bir arzuyla kapandı ve onu öpmek için eğildim. Bu değişim, vücutlarımızın yeni açısı içimde derin bir heyecan yarattı ve usulca ağzına "Oh," dedim. İçimde ve dışımda hiç böyle kışkırtıcı bir sürtünme hissetmemiştim.

Kalçalarım esneyip beni aşağı yukarı hareket ettirirken o da beni kavradı. Seslerimiz çaresizce birbirine karışıyor, düğün gecemizde taklit etmeye çalıştığımız senfoniye yaratıyordu ama hiçbir şey gerçeği kadar güzel olamazdı. Vücudum onun etrafında kasılırken, titrerken ve zonklarken sesim tizleşti, vahşileşti ve kontrolümün çok ötesine geçti. İçimdeki sıcak salınımıyla senkronize olarak ondan gırtlaktan bir inilti patladı.

Ve bitti.

Dehşet Lordu'nu memnun etmek için değil, *bizi* memnun etmek için. Bizi onun meraklı gözlerinden ve cezalandırıcı emirlerinden korumak için.

Prens ve ben birbirimizden ayrıldık ve o yan döndüğünde, gevşemiş ve nefes nefese, kendimi sırtına yerleştirdim, vücudum onun etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı.

"Sen iyi misin?" Ona sordum.

"İyiden de öte," diye cevap verdi. "Yine de yorgunum. Uyumam gerek."

"Keşke sihrini geri kazanmanın yolu olsaydı," diye fısıldadım kürek kemiğinin keskin kenarına. "İchor'a başvurmadan gücüne ve diğer yeteneklerine yeniden sahip olabilirdin."

"Beni eski halime getirmenin bir yolu olsaydı, Andreas bunu bulur ve babam da bana söylerdi," dedi. "Dehşet Lordu, zayıf oğlunun eski gücüne ve ihtişamına dönmesinden başka bir şey istemiyor."

Dudağımı çiğnedim. "Emin misin?"

"Tabii ki. Bu yüzden bana iksiri içiriyor, böylece yeniden güçlü olacağım ve onun için savaşabileceğim." Prens'in sesi gittikçe bulanıklaşıyordu.

Uyuduğum için konuyu uzatmadım ama merak ettim.

Dehşet Lordu, yasal varisi tarafından tehdit edildiğini hisseden ilk hükümdar olmayacaktı. Galanrae henüz yirmili yaşlarındaydı. Eğer sağlıklı, güçlü ve sihirli yeteneklere sahip olsaydı, Ghast'ın büyük koltuğuna oturmak için ideal bir seçim olurdu. Aslında, böyle bir prens tüm ülkeyi harekete geçirebilir, onları arkasında toplayabilirdi.

Belki de Dehşet Lordu böyle bir darbe riskini göze almak istememiştir. Belki oğlunun kalan gücünü kullanıp ölmesine izin vermeyi planlıyordu, umarım bir ya da iki torun sahibi olduktan sonra. O zaman Dehşet Lordu daha uzun yıllar iktidarda kalabilir ve konumuna yönelik hiçbir tehdit olmazdı. Yıllarca savunmasız küçük torunlarının beynini yıkayıp onları manipüle edebilir ve yaşlandığında içlerinden biri tahta geçip Dehşet Lordu'nun mirasını devam ettirebilirdi.

Tüm doğal şefkatten yoksun, kötü niyetli ve açgözlü bir hükümdar olsaydım ben de böyle yapardım.

Eğer büyücüler Galanrae için bir tedavi bulmuş olsalardı, Dehşet Lordu bunu onunla paylaşır mıydı yoksa bir sır olarak mı saklardı?

Zihnim bildiğim her şeyi, likör durumunun tüm yönlerini ve Dehşet Lordu'nun sahip olabileceği tüm olası stratejileri çalkalamayı bırakmıyordu. Endişeli hareketlerimle onu uyandırmamak için uyuyan Zebani Prens'ten uzaklaşmak zorunda kaldım.

Sonunda yataktan fırladım ve yerde sekerek kapıya doğru yürüdüm. Bir hizmetçi çağırabilirdim ama gecenin bir yarısı yaygara koparmak istemedim.

Başımı koridora , Betta kendini duvardan uzaklaştırdı ve doğruldu. Diğer muhafız da sertleşti. "Ekselansları?"

"Birinden bana ılık süt ya da çay getirmesini rica edebilir misiniz?" diye sordum.

"Ben birini bulurum," dedi Betta hızla. Hızlı adımlarla uzaklaştı ve ben de Prens'in süitine çekildim.

Birkaç dakika sonra kahverengi saçlı, sade, dikkat çekici olmayan yüz hatlarına sahip bir hizmetçi, içinde çay ve süt olan bir tepsi taşıyarak odaya girdi. "Majesteleri," diye fısıldadı uyuyan Prens'e bir bakış atarak. "Betta bunu istediğinizi söyledi."

"Evet, teşekkür ." Ateşin yanındaki alçak masayı işaret ettim.

Hizmetçi tepsiyi bıraktı ama gitmedi. "Ayrıca başka bir şeye daha ihtiyacınız olduğunu söyledi. Majestelerinin geleceğini ve Terelaus'un iyiliğini güvence altına almanın bir yolu."

Gözlerim onunkilere kaydı. Bana küçük bir komplocu gülümseme verdi.

"Betta'nın bahsettiği kişi sensin," diye nefes aldım.

"Değişim isteyen pek çok kişiden biri," dedi. "Ben konuştuğumda harekete geçecekler. Doğru zamanı bekliyordum ve görünüşe göre o zaman gelmiş olabilir. Ama önce bana bir şey söyleyin Prens, Prensizin babasından farklı olacak mı? Çünkü Terelaus başka bir Dehşet Lordu'nu kaldıramaz."

"Prens'in bedeni zayıf ve geçmişte de iradesi zayıftı," dedim ona. "Ama destekle iyi bir lider olabileceğini düşünüyorum. Söz dinleyen ve halkına zarar vermeyen biri."

"Zarar vermemek iyi bir başlangıç," dedi. "Bana bir planınız olduğu söylendi?"

Fısıldayarak iksir, antik dünyadan gelen canavar ve zehri hakkında her şeyi anlattım.

Hizmetçi bakakaldı. "Yani bize verilen tonik, halkımızın vebasını için bir tedavi değil mi? Bizi doğal halimize geri döndürmüyor mu?"

"Hayır." Sempatik bir şekilde yüzümü buruşturdum.

"Hepimizin fiziksel olarak güçlü ve büyü yeteneğine sahip olarak doğduğumuzu sanıyordum," diye mırıldandı bir sandalyenin arkasına tutunarak. "Rahiplerimiz bize Terelonyalıların doğal halleriyle dünyadaki fiziksel olarak en güçlü ve sihirle kutsanmış varlıklar olduğunu söyler. Bizler tüm uygarlığa hükmetmek için yaratıldık. Efsaneye göre çevremizdeki krallıklardaki düşmanlarımız bizi zayıflatmak, onlar gibi normal hale getirmek için bir veba salgını uydurdular, böylece doğuştan gelen hakkımızı elde edemedik."

"Doğal halin herkes gibi, ortalama güçte ve sihirsiz," dedim nazikçe. "Tonik, yani iksir sana güç verir ve karşılığında yaşam ve enerjini çalar. Terelonlular Dehşet Lordu'nun 'tedavisi' yüzünden genç yaşta ölüyorlar, var olmayan bir veba yüzünden değil."

Hizmetçi durduğu yerde bocaladı ve oturmasını işaret ettiğimde bir sandalyeye yığıldı. "Dehşet Lordu'nun tedaviyi sakladığını, sadece kısa bir süreliğine ordusundakilere, sevdiklerine dağıttığını sanıyordum. Bunun bizi kontrol etmenin bir yolu olduğunu düşündüm. Tedaviyi tüm Terelonyalılara özgürce sunabilmek için devrim istedim."

"Dehşet Lordu senden bir şeyler sakladı ama düşündüğün şekilde değil," dedim. "Toniği alan insanların hepsi benzer büyü türlerine sahip, değil mi? Hepsi büyüyü aynı şekilde kullanıyor, savaş ağlarında ve kırbaçlarda

ve enerji darbeleri. Yolculuk büyüsu veya zihinsel manipölasyonlar gibi benzersiz büyü yeteneklerine sahip insanlar, özel bir , doğuştan gelen büyüyle doğarlar. Onlar doğuştan büyücülerdir."

"Demek Prens doğuştan büyücüyümüş," diye mırıldandı hizmetçi, yatağa bakarak. "Bu büyüünün neden değiştiğini açıklıyor. Her zaman kırbaçlar ve kırmızı ateşli enerji okları kullanmıştır ama eskiden başka yetenekleri de vardı - asker bölüklerinin etrafına karanlık çekebilir ya da düşmanı kandırmak ve dikkatini dağıtmak için gölgeler oluşturabilirdi. Düşmanlarımızın saflarını yırtmak için dönen kara bulut sütunları oluşturabilirdi. Ama bir ya da iki yıl önce bulutları ve gölgeleri kontrol etmeyi bıraktı; kendini diğer askerler gibi enerji kullanmakla sınırladı."

"Bu, canavarın ona saldırdığı sıralarda olmuş olmalı," dedim. "Tüm bunları, savaş alanında büyüünü nasıl kullandığını nereden biliyorsun? Sen bir hizmetkârsın, onu savaşta görmedin."

"Benim karım bir yüzbaşı," dedi hizmetçi. "Bana sahada tanık olduklarını anlatıyor. Kısa bir mola için eve her dönüşünde biraz daha zayıflıyor. Dehşet Lordu'nu devirmek, tedavinin kontrolünü ele geçirmek ve onu kurtarmak için müttefik toplamaya başlamamın nedeni bu. Ve tabii ki diğer herkesi."

"Birini kurtarmak için Dehşet Lordu'nun saltanatına son vermeliyiz," diye fısıldadım. "Ve bunu yapmak için, onu sürekli koruyan büyücülerini geçmeliyiz."

Hizmetçi dudaklarına dokunarak düşündü. "Kadim canavarın zehrinin bir büyücünün yeteneklerini yok edebileceğini mi söylediniz?"

"Evet. Araştırma alanına girmeli, o devasa kapıdaki tüm kilitleri kırmalı ve yaratığın pençelerindeki zehirin bir kısmını boşaltmalıyız. Sonra da zehri Dehşet Lordu'nun büyücülerine vermeliyiz." Sandalyemde arkama , cesaretsizlikten gevşemiştım. "Çok fazla engel var. Yaratığa ulaşmak için o devasa kapıdan nasıl geçebileceğimizi hiç bilmiyorum."

"Buna gerek kalmayabilir," dedi hizmetçi. "Sanırım o zehirden biraz nereden bulabileceğimi biliyorum."

"Bahsettiğim gibi, karım Dehşet Lordu'nun güvenilir kaptanlarından biridir," dedi hizmetkâr. "Ve onun rütbesi ve güvenilir statüsü nedeniyle, Dehşet Lordu'nun odalarında hizmet etmekle görevlendirildim. Ona zarar verme fırsatını ya da cesaretini kendimde hiç bulamadım ama her şeyi izledim. Yılanmak dışında üzerinden hiç çıkarmadığı iki eşya fark ettim. Biri boru şeklinde bir kolyeydi - içinde dönen sıvıyı görene kadar değerli bir taş parçası olduğunu düşünmüştüm. Kıyafetlerinin altında saklıyor. Bir de aynı kolyeye sahip bir bilezik var."

"Peki bunun bize ne faydası olacak?" Parmaklarım sabırsızlıkla bükülürken sordum.

"O konuya geliyorum," dedi. "Bir keresinde, baş büyücülerinin katılacağı bir akşam yemeği için onu giydirmeye yardım ederken, kolyesini ve bileziğini çıkarıp daha göz alıcı bir şeyle değiştirmek isteyip istemediğini sordum. Dehşet Lordu dedi ki, 'Hayır, tüm gecelerin bu gecesinde onları takmalıyım. Onlar o işbirlikçi büyülü yılanların ihanetine karşı benim güvencemdir.'"

Nefesim kesildi. "Büyücülerinden biri ona ihanet etmeye kalkışırsa diye zehrin bir kısmını yanında tutuyor! En büyük tehdidinin onlar olması mantıklı; onlar doğuştan gelen güçlü bir büyüye sahipken, onda hiç büyü yok."

Kadın hevesle başını salladı. "Bahse girerim en yakın korumaları da zehirden biraz taşıyorlardır ve odalarında başka yerlere saklanmış daha fazlası da olabilir. Çok fazla soru sorduğum için artık Kral'ın odasında görev yapmıyorum ama oradaki muhafızlar beni hâlâ tanıyor ve makul bir işim muhtemelen içeri girmeme izin verirlerdi. Bu zehri bulmaya çalışacağım."

"Dikkatli ol," dedim ona. "Bu ölümcül bir görev olabilir."

"Biliyorum." Gülümsedi ve donuk yüzü birden aydınlanıp güzelleşti. "Sevdiğim insanlar ve krallık için her şeyi göze alırım."

Sandalyeden kalktı ve bana reverans yaptı. "Sizinle konuşmak bir zevkti Prens. En kısa zamanda sizinle tekrar irtibata geçeceğim. O zamana kadar bekleyin ve yeni kocanızın tadını çıkarın. Ve biraz uyuyun."

O gittikten sonra sinirlerim ve beynim elektriklendi. Çay ve süt içmeme rağmen saatlerce uyuyamadım. Erkenden uyandım ve gözümü Zebani Prens'e dikip onu uyandırmaya çalıştım, öğrendiklerimi ve kurduğum müttefiki anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Ama .

Sonunda onu uyandırmak için öpmek niyetiyle yakınına eğildim. Dudaklarım alnına değdiği anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Teni çaydanlık gibi sıcaktı ve nefesi kesik kesik geliyordu.

Kordona atladım ve çılgınca hizmetçilere seslendim.

Sonraki birkaç saat boyunca odanın kenarlarında dolaştım, hizmetçiler ve bir saray hekimi yatağın yanında kümelenirken Galanrae'ye yaklaşmadım. Kalbim iktidarsız bir endişeyle dolup taşıyordu. Hasta yatağında hiç iyi olmamıştım. Ateşten, öksürükten, kusmadan, tüm bu şeylerden nefret ederdim; düzeltemediğim, geçene kadar üzerinde çalışmadığım şeylerden. Bu yüzden hizmetçilerin ve doktorun kocamın etrafında koşuşturmasına izin verdim, bu sırada ben büzüldüm, kendimi sokamayacak ve onun yanında bir yer talep edemeyecek kadar gergindim.

Sabahın yarısında bir hizmetçi uğradı ve Zebani Prens'in bir an önce savaş odasındaki Dehşet Lordu'na rapor vermesini istedi.

"Neler olduğunu göremiyor musun?" Tersledim. "Şeytan Prens hasta. O gelmeyecek."

Hizmetçi beni pek beğenmemiş gibi bir aşağı bir yukarı baktı. Sonra da .

Prens'in süitinin kapısı içeriye doğru patladığında ve Dehşet Lordu maskeli ve pelerinli bir şekilde, belinde ağır silahlar ve zincirler şangırdayarak içeri girdiğinde henüz birkaç dakika olmuştu. "Nedir bu

Şeytan Prens'in hasta olduğu saçmalığı mı?" diye gürledi. "Bugün ona ön saflarda ihtiyacım var."

Sert bir ışık karşısında kaçışan hamamböcekleri gibi, hizmetkârlar ve fizikler Prens'in yanından dağıldılar ve Dehşet Lordu'nun solgun ve ter içindeki oğlunu görmesi için bir yol açtılar. Prens ateşli bir rüyanın sancıları içinde kendi kendine mırıldanıyordu.

"Şimdi anlıyorsun," dedim sessizce. "Habercinize de söylediğim gibi, o gelemmez."

Dehşet Lordu'nun maskeli yüzü sertçe bana doğru döndü. "Ona bir şey mi yaptın, seni lanet olası inek?"

Yüzüme kan fışkırdı ama elimden geldiğince sakın bir şekilde cevap verdim. "İstediğin gibi onu iyi yatırmaktan başka bir şey yapmadım. Sanırım bu *başka* bir şey." Cesaretle söyleyemediğim şeyi fark etmesini umarak ona sert ve yoğun bir bakış attım. *Onun zayıflığı senin suçun Dehşet Lordu, benim değil.*

Dehşet Lordu bir süre bana baktıktan sonra, "Neden bir şifacı çağırmadınız?" diye sordu.

"Hizmetkârlar bana iyileştirme gücü olan büyücülerin yaralar ve ağır hastalıklar için kullanıldığını söyledi, ateş için değil-"

"Aptal kadın." Dehşet Lordu dönüp kapıya doğru yürüdü. "Andreas hariç Lanetli Saray'daki bütün büyücülerini çağır," dedi. "Hepsi bu odada toplansın. Onu iyileştirene kadar buradan ayrılmayacaklar."

Odadan çıkarken nefesinin altında mırıldandığı son sözleri duyabilecek kadar yakındım. "Onun ölmesine hazır değilim. Onunla işim henüz bitmedi."

Bu sözler bir babanın sevdiği oğluna acı içinde sarılışı değildi. Planı henüz tamamlanmamış bir canıye aitlerdi.

Yatak odasının daha önce kalabalık düşünmüştüm ama Lanetli Saray'ın büyücülerini gelmeye başlayınca daha da kalabalıklaştı. Fiziği ve hizmetlileri bir kenara itip yeteneklerini Prens'in üzerinde kullandılar.

Biri ateşini düşürmek için onu ince bir buz tabakasıyla kapladı. Bir diğeri Prens'i çırılçıplak soydu, ellerini vücudundaki her bir noktaya bastırdı ve bu noktaların enerjiyle altın gibi parlamasını sağladı. Tedavisinin hiçbir etkisi olmadı ve ona bakma ve dokunma şeklinden hoşlanmadım, kalıcı bir tür sahiplenmeyle. Kendimi, geçmişte herhangi bir noktada onunla yatıp yatmadığını merak ederken buldum. Daha önce de sevgilileri olmuştu ama o ana kadar onları kıskanmayı düşünmemiştim.

Beş büyücü daha ellerinden geleni yaptı ve çabalarının gücüyle ateşi düşürmeyi başardılar. Prens uyandı, odasındaki kalabalığa ve kendi çıplak haline inanamayarak gözlerini kırıştırdı. O yatağının etrafındaki kasvetli figürlerden oluşan çemberi tararken ben tırnaklarımı kemirdim. Yüzüme ulaştığında, yedi büyücünün cüppeli bedenleri arasından bakarken, tüm ifadesi rahatlama ve özleme dönüştü.

"Amarylla." Bana ince bir el uzattı ve ben de ona doğru koştum, çarşafı alt yarısının üzerine çektim ve sonra keskin parmak eklemlerini öptüm.

"Seni piç," diye tısladım nefesimin altında. "Ayrılacağını sanıyordum Ben."

Kalın ve sıkışık bir kahkaha attı. "Henüz değil." Öksürdü ve eli kanla ıslanmıştı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerinde kederli bir teslimiyet vardı. "Buraya gelin Prenses. Size söylemem gereken bir şey var."

Kulağım Şeytan Prens'in ağzına yakın olacak şekilde başımı eğdim.

Sesi düzensiz bir fısıltı gibiydi. "Hizmetçi Sil'i bul. Kendini beğenmişin teki ama Onwe'nin kuzeni ve ona nasıl ulaşacağını biliyor. Onwe'nin becerisine ihtiyacım var, yoksa bundan sağ çıkamayabilirim."

Yanağına öperken nefes aldım, "Yapacağım. Her şeyi yaparım."

Doğrulduğumda Lanetli Saray'ın yedi büyücüsüne, yani Dehşet Lordu tarafından istihdam edilen doğuştan sihirbazlardan oluşan maiyetin tamamına baktım. Sadece Andreas kayıptı.

Ne büyük bir fırsat. Elimde zehir olsaydı, güçlerini yok edebilir, onları Prens kadar zayıf ve çaresiz bırakabilirdim.

Kalbimin en karanlık yerlerinden, ismimin zehirli gerçeğine en yakın yerlerden bir fikir çıktı. Amarylla, adını nergis çiçeğinden alıyordu, zehirli ve güzel.

En parlak gülümsememi, kutlama yemeğimizin olduğu gece Şeytan Prens'in gözlerini kamaştıran gülümsememi bıraktım.

"Hepiniz çok ," dedim büyücülere nefes nefese. "Brintzia'da bu kadar harika kimse yok. Gücünüze gerçekten hayran kaldım. Ve Majestelerini canlandırmak ve yenilemek için harika bir iş çıkardınız! Acaba hepiniz bana bu paha biçilmez onuru bahşeder misiniz?"

Yarın benimle özel bir öğle yemeğine katılır mısın? Lanetli Saray'daki en iyi yemekleri sipariş edeceğim. Bugün buradaki etkileyici çalışmanız için bir teşekkür olacak."

İçimden onu gerçekten iyileştirmediklerini, savaş ve hasar dışında hiçbir işe yaramadıklarını haykırmak istedim. Ama sakarin gülümsememi yerinde tuttum ve sert ifadeleri biraz yumuşayana kadar göz kamaştırıcı ışığını her yüzün üzerinde gezdirdim. Koyu renk giysili figürlerden oluşan çember boyunca isteksiz kabul mırıltıları ve birkaç coşkulu mırıltı yayıldı.

"O zaman anlaştık!" Küçük bir sevinç kıpırtısı taklidi yaptım. "Oh, bu çok heyecan verici! Belki benim için de biraz büyü gösterisi yapabilirsin? Kimin en güçlü olduğunu öğrenmeyi çok isterim!"

"Size biraz sihir göstermekten mutluluk duyarım Prens," dedi mağrur bakışlı bir kadın. "Eğer söylemem gerekirse, Andreas'ın yokluğunda 'en güçlü' olma ayrıcalığına sahip olduğuma inanıyorum."

"Öyle düşünmek istiyorsun, Fidusa," diye araya girdi bodur, kıvılcı saçlı bir adam. "Ama üç sıra halinde dizilmiş düşman askerlerini tek bir ateş tırpanıyla yere serdin mi?"

"Ateş en iyi element değildir, Ghorn," diye mırıldandı bir başka büyücü. "Buz, düşmanı hem hareketsiz hale getirmede hem de yok etmede çok daha etkilidir."

"O zaman yarın," dedim yüksek sesle ve neşeyle, hoşnutsuz mırıldanmaların üzerine.

Onlar odadan çıkarken, gülümsemem muhtemelen çok daha az hoş görünen bir şeye dönüştü. Zalim Prens'e döndüğümde kaşlarını kaldırdı. "Korkunç derecede sadist görünüyorsun," dedi. "Ne hazırlıyorsun?"

"Bu konuda endişelenme," diye cevap verdim. "Dinlen ve iyileş. Seninle işim henüz bitmedi." Benim ağzımda, ona verdiğim gülümsemeyle, bu cümle babasınınkinden çok daha az . Bu sözleri Dehşet Lordu'ndan duymadığına sevinmişim. Tam da umudunun ve iradesinin her zerresine ihtiyaç duyduğu bir anda moralini bozabilirlerdi.

Rahatsız edilmeden dinlenebilmesi için Prens'in yatağının etrafındaki perdeleri çektim ve hizmetkâr Sil'i çağırdım. Lanetli Saray'daki ilk günümde benimle kalan, saray ya da Terelaus hakkındaki hiçbir soruma cevap vermeyen oydu. Bugün Prens'in Onwe'yi görme ihtiyacını iletirken bana boş boş gülümsedi.

"Haberini doğru kişilere ileteneğim," dedi neşeyle, ama bakışlarında şelik ve buzdan bir parıltı vardı, o kadar şabuk kaybıldı ki belki de hayal ettiğimi dūřındım. Zıplaya zıplaya uzaklaşırken, belki de boş iyi niyetinin Dehřet Lordu' kadar sağlam ve etkili bir maske olup olmadığını merak ettim.

Büyücülere yaptığım davet dūřuncesizce, belki de aptalca ve kesinlikle uğursuzca olmuştu. Planımın iře yaraması iřin Lanetli Saray'ın gizli bölümlerinde, hücresinde kemirilen o kadim canavardan gelen zehre ihtiyacım olacaktı. Umarım konuştuğum, devrim isteyen hizmetçi Dehřet Lordu'nun yokluğundan faydalanır ve odalarını arar. Daha önce o odalarda hizmet etmişti, nereyi kontrol edeneğini biliyor olmalı. Ve şimdi neye bakacağını anladığına göre, belki, sadece belki bu iře yarayabilirdi.

Ama o öğleden sonra ondan hiçbir haber gelmedi. Onwe ortalıkta görünmedi ve ben sayamayacağım kadar şok kez odada volta attım, yanağımın işini kemirdim ve hizmetçiler Prens'in yatağının perdelerine girip çıkarken, ona su, çorba ve öksürebileceği mendiller getirirken endişelendim. Her seferinde daha fazla kanlı bez taşdıklarında, kalbim biraz daha öldü.

Yatağın siyah perdesinin arkasından Prens'in şöyle dediğini duydum: "şimdi dinleneceğim, teşekkür ederim. Yalvarırım daha fazla bakıcılık yapmayın. Lütfen gidin ve diğer görevlerinizle ilgilenin, bir şeyler yiyin ya da ailelerinizi görün."

"Teşekkür , . Tanrılar sağlığınızı korusun," dedi hizmetkârlardan biri ve diğer de "Korusun" diye yineledi.

Bana sempatik selamlar vererek dışarı çıktılar.

Kapı kapanır kapanmaz Prens ağır perdenin arkasından seslendi. "Amarylla."

Yüzümü buruşturdum. "Evet?"

"Buraya gelir misiniz lütfen?" "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Sadece senin arkadaşlığın. Bundan hoşlanmaya başladım. Garip, biliyorum, şok huysuz, vahşi ve bir şeyleri yumruklamaya yatkınsın. Ama hoşuma gidiyor."

Perde boyunca yanaştım, parmak uçlarım kadifemsi kıvrımları okşadı. "Hasta insanlarla aram iyi değildir. Yapamam-"

"Güçlü ve kararlısınız, bu yüzden bu tür onarılamaz bir zayıflık sizi rahatsız ediyor" dedi. "Ne söyleyeceğinizi ya da ne yapacağınızı, nasıl düzelteceğinizi bilmiyorsunuz. Bu yüzden onu görmemeyi ya da yakınında olmamayı tercih ediyorsunuz."

Çenem düştü. Beni nasıl bu kadar mükemmel anlayabiliyordu?

"Seni önemsemediğimden değil," diye mırıldandım.

"Biliyorum. Ben de seni önemsiyorum. Zayıf olduğum yerde daha güçlü olmama yardım ediyorsun ve bu yüzden bunu senin için yapıyorum. Gücün onlara yardım edemediğinde bile başkalarının yanında olmayı öğretiyorum. Kendini güçsüz hissettiğinde bile." Sesi dayanılmaz derecede yumuşaktı ve kelimelerin sonundaki tikanıklık sesi kalbimi kırdı. "Perdeleri aç, Amarylla. Bana gel."

Parmaklarımı perdenin kenarına doladım ve lamba ve ateş ışığı Prens'in yüzünü ve göğsünü aydınlatana kadar perdeyi geri çektim. Bu altın ışıltıda daha az solgun görünüyordu, bu da beni cesaretlendirdi.

"Beni öpmek ya da bana dokunmak zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Sadece yanıma otur. Lütfen. Sana bakmak bana neşe ve umut veriyor."

Kafamda, kalbimde bir şeyler paramparça oldu ve gözyaşlarına boğuldum, beni çarşafların üzerine yatıran ve yüzümün gömülü olduğu yerde büyük ıslak daireler bırakan sert hıçkırıklara boğuldum.

Şeytan Prens, ben bitene kadar uzun ince parmaklarıyla saçlarımı okşadı. Sonunda başımı kaldıracak kadar kendimi toparladığımda, onun da yanaklarının ıslak olduğunu gördüm. Yastıkların üzerinde yattığı yere doğru yaklaştım ve ıslak yanaklarını, alnını ve ağzını öptüm.

"Kötü prens," dedim. "Zalim prens. Bana kendini sevdiren sonra da tam özgürlüğün ve geleceğin için planlar yapmaya başlamışken beni terk edemezsin. Bu doğru değil."

"Ben henüz ölmedim Amarylla," dedi. "Eğer irade gücü beni hayatta tutabiliyorsa, bence seninki ve benimki birlikte yeterince güçlü olmalı. Ve Onwe geldiğinde, biraz daha topallamama yardımcı olacak bir şeyler yapacaktır. Şimdi yanıma otur aşkım ve bana geçmişini anlat."

İlk başta aptalca şeylerden bahsettik; çocukken oynadığımız rol yapma oyunlarından, sahip olduğumuz birkaç arkadaştan. Kraliyet çocukları için oyun arkadaşı oldu, gerçek arkadaş ise çok daha nadirdi.

Sonra annelerimizden bahsettik. Benimki ben bebekken ölmüştü ve etrafımda o kadar çok iyi hizmet eden kadın varken onun kaybını çok fazla hissetmemiştim. Ama Galanrae annesini sekiz yaşındayken kaybetmişti.

"Lekeli veba kurbanlarına yardım etmeye gitti," dedi. "Ve onlardan birine çok yaklaştı, küçük bir çocuğa. O küçük çocuğa duyduğu sempati, dikkatinden ve bana olan sevgisinden daha ağır bastı." Keskin bir öksürüklü kahkaha attı. "Onu en son o sabah kahvaltıda, iyi niyet görevine gitmeden önce gördüm. Bağırıp çağırmama ve tehdit etmeme rağmen bulaşma tehlikesi nedeniyle onu bir daha görmeme izin vermediler. Odasının dışındaki koridoru kalın karanlık bulutlarıyla doldurdum ve yatak odasının kapısına ve muhafızlara ateşten kırbaçlarla saldırdım; bu silahları yapmayı yeni öğrenmiştim. Annemin muhafızlarından biri beni ikna etmeye çalıştı ve ben de onu göğsünden yaraladım. Yere düştü, zırhında cızırdayan bir yara vardı, omurgasına kadar kesilmişti. Onu neredeyse ikiye bölecektim."

Parmaklarımı ağızıma bastırdım, annesini görmek için can atan küçük prens için dehşete kapıldım ve üzuldüm.

"Bu öldürdüğüm ilk adamdı," dedi Prens. "Orada öylece durdum, yaptığım şey karşısında şok olmuştum ve babam beni kollarına alıp salondan dışarı çıkardı. Ama Dehşet Lordu bir insanı öldürdüğüm için beni azarlamadı. Beni yatağıma yatırdı ve gülümseyerek şöyle dedi: ' kadar işe yaramaz değilmişsin. Belki de senin için hâlâ umut vardır. Bu ondan aldığım ilk onay ve ilgiydi ve en büyük ıstırap ve suçluluk duyduğum anda geldi."

Elimi onun elinin üzerine koydum, acısının bir yankısı kalbimde dolaşıyordu. O küçük yaştan beri babasının onayı ve gururu her zaman kendi çaresizlik, öfke ve suçluluk duygularıyla iç içe geçmişti. Yıllar boyunca yaptıklarına göz yummuyordu ama onu anlamama yardımcı oluyordu.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Başını salladı. "Sanırım şimdi biraz uyuyacağım. Beni bırakma, Amarylla." "Asla."

Neredeyse hemen uykuya daldı ve kapı çalındığında aceleyle açtım ve orada kim varsa susturdum.

Kahverengi saçlı hizmetçi geri dönmüştü, gözleri parlıyordu.

Onu içeri çektim ve kapıyı hızla kapattım. "Bana sende söyle."

Cevap olarak, elbisesinin korsajından küçük bir şişe içinde dönen yeşil bir sıvı çıkardı.

"Zehir bu mu? Emin misin?"

"*Emin* değilim," dedi. "Test etmeden emin olamayız. Ama bunu odasındaki yatak direğinin içinde buldum ve Dehşet Lordu'nun üzerinde taşıdığı şeyle eşleşiyor."

"Oh, test edeceğiz," dedim acımasızca. "Yarın test etmek için mükemmel bir fırsatım var. Lanetli Saray'ın büyücüleri için düzenleyeceğim öğle yemeğinde sunuculardan biri olmayı kabul eder misin?"

"Memnuniyetle." Bana sinsi bir gülümseme verdi. "Ve diğer sunucuların davanın dostları olmasını sağlayabilirim."

Kapıya bir kez daha vuruldu ve ikimiz de şiddetle irkildik. Hizmetçi zehir şişesini tekrar göğüslerinin arasına sıkıştırdı, tam o sırada kapı açıldı ve Sil'in eşlik ettiği kapüşonlu bir figür içeri süzüldü.

"Emlin?" dedi Sil, kahverengi saçlı kadına bakarak. "Burada ne işin var?"

Emlin başını sallayarak, "Prenses için bir iyilik," dedi.

"Ben de öyle." İki kadın arasında anlamlı bir bakış geçti; her ne yapıyorlarsa tehlikeli ve Dehşet Lordu tarafından onaylanmamış olduğunun farkındaydılar.

"Kendine iyi bak," dedi Sil ve Emlin de bu düşünceyi yinelerken, Onwe kapüşonunun gölgesinden bana bir gülümseme fırlattı.

Sil ve Onwe Prens'in yatağına doğru ilerlerken, Emlin fısıldadı, "Zehir şaraba koymayacağım - çok belli oluyor ve büyücüler şüpheli bir grup. Çorbaya katacağım. Ne kadar çabuk etki eder?"

"Hiçbir fikrim yok."

Kaşlarını çattı. "Bunu yaparak çok büyük bir risk alıyorum. İşe yaramazsa ve bunun için cezalandırılırsam, onu alt etmenin başka bir yolunu bulacağına dair bana söz "

"Öğle yemeğine ben ev sahipliği yapacağım," dedim ona. "Bunun benim planım olduğunu bilecekler. Eğer biri bunun için batacaksa, o ben olacağım. Suçu ben üstleneceğim."

Sil, Prens'in yatağının köşesinden bize baktı. "Orada bir sürü fısıldaşma oluyor," dedi hafifçe.

"Zevkten ve yatak partnerlerinden bahsediyoruz," dedim. "Kadınların diğer kadınları nasıl memnun ettiğini merak ediyordum-"

"Ben de ona bunun özel bir mesele olduğunu söyledim," diye araya girdi Emlin. "Artık görevimin başına dönmeliyim."

Onu güvenli bir şekilde odadan çıkardıktan sonra aceleyle Prens'in yatağının yanına gittim. Onwe çıkarmış, Prens'in göğsüne ve alnına parlayan bir bitki lapası uyguluyordu. Prens uyanmamıştı ve uykusunun derinliği beni endişelendiriyordu.

"O iyi olacak mı?" Fısıldadım. "Çok fazla kan öksürüyor."

"Kalbi beklediğimden daha hızlı zayıflıyor," dedi Onwe. "Bu ateş ve hastalık döneminden hemen önce ne oldu? Onu üzen ya da kendini aşırı zorlamasına neden olan bir şey oldu mu?"

"Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı -dışında-" Parmaklarım dudaklarıma gitti. "Oh-oh, Tanrım-o ve ben, biz- biz-"

Onwe, ağzının kenarı yukarı doğru kalkarak, ", " diye bitirdi. "Görüyorum ki uyarımı dikkate almışsın."

"Evet, ama aynı zamanda onu seviyorum." Kelimeler dudaklarımdan bir ölüm çanı gibi döküldü. Tadı zayıflık gibiydi. "Onu sevmek istemiyorum. O ölecek."

"Hepimizin olduğu gibi," dedi Onwe. "Ve mezara yakın olanlar da en az önlerinde uzun yıllar kalmış olanlar kadar sevgiyi hak ediyor." Elimi okşadı. "Onun için elimden geleni yapacağım ama siz dinlenmelisiniz Majesteleri. Bitkin görünüyorsunuz."

Öğle yemeği masasının başında durdum, gümüşle süslenmiş koyu mavi bir elbise giymiştim - benim için belirlenen kıyafetler arasında bulabildiğim en parlak şeydi.

Öğle yemeği, gerçek pencereleri olan bir odada veriliyordu - Lanetli Saray'da bunlardan çok az vardı - ve buzlu camlarının arasından kansız bir kış güneşi parlıyordu. Daha önce pencerelerin önünden geçerken ağaçların buzla kaplanmış parlak dallarını ve onların ötesinde buzla kayganlaşmış, korkulukları ve kuleleri güneşte keskin bir şekilde parlayan siyah taş duvarları görmüştüm. Benimle özgürlük arasındaki engellerin keskin bir hatırlatıcısıydı.

Özgürlüğümün önündeki diğer engeller masanın etrafında oturuyordu; hepsi de siyah cüppeli, keskin bakışlı ve bana güçlerini göstermeye, yeni Prenses'in gözünde statülerini sağlamlaştırmaya hazır yedi kişi. Benim ne düşündüğümü pek umursadıklarından değil, daha çok akranlarının gözünde nasıl bir yere sahip olduklarıyla ilgileniyorlardı. Kibirlerinin gerçek amacımı görmelerini engelleyeceğini umuyordum. Gurur, güçlüler için en etkili dikkat dağıtıcıydı.

"Büyünün lordları ve leydileri, gerçek büyücüler, kraliyet kocamın şifacıları, Majesteleri Şeytan Prens," dedim kadehimi kaldırarak. "Gelin hep birlikte varisin sağlığına, Ghist'in Koltuğuna ve aranızdaki en şanlı ve yetenekli olanlara içelim!"

Büyücüler sanki "en görkemli ve yetenekli" derken kimi kastettiğini anlamaya çalışıyormuş gibi bakıştılar. Birkaçının şarabı içmeden önce ellerini şaraplarının üzerinde gezdirdiklerini gördüm; muhtemelen zehri tespit etmek için büyü bir testti. Kalbim Emlin'e toksini içkileri dışında bir şeye koyduğu için minnettarlıkla çarparken bile midem sinirden zıpladı.

Hep birlikte şarabımızı yudumladık ve ben oturduğumda hizmetkârlar ilk yemeği, düğün kutlamasında bize ikram edilene çok benzeyen kremalı bir çorba getirdiler. İçim burkuldu ama kendimi gülümsemeye ve şöyle demeye zorladım: "Peki, kim bana güçlerinden ve Dehşet Lordu'na nasıl hizmet ettiğinden bahsetmek ister? Korkunç kahramanlık, şan ve kan dökme hikâyelerine karşı zaafım var!"

Birkaçı aynı anda konuşmaya başladı, sesler birbirini bastırıyordu. Elimi kaldırdım ve buz kullanan büyücüyü işaret ettim. "Hikâyeni önce sen anlatırsan minnettar olurum. Ama lütfen yemek için de biraz zaman ayırın, sizi bu güzel lezzetlerden mahrum etmek istemem."

"Çok nazıksınız Majesteleri," dedi büyücü. Bakışlarını tuttum, sıcak bir şekilde gülümsedim ve onun donuk yüz hatlarında da bir gülümseme belirdi. Bu adamlar ve kadınlar Dehşet Lordu'nun kaprislerine ve gazabına alışkındı ve nazik sözler ve övgü için çaresiz görünüyordular. Sempatye karşı kendimi çelikleştirmek, toksinin onları öldürmeyeceğini, sadece güçlerini alacağını kendime hatırlatmak zorundaydım. Toksinin bana, büyüsü olmayan bir kadına ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen hiçbir şey. Ve çorbayı kendim yudumlamak zorundaydım, yoksa yemek yemediğimi fark edip şüphelenebilirlerdi.

Herkes aynısını yaparken ben de bir kaşık aldım ve özenle yudumladım. Hatta bazı büyücüler ikinci bir kaşık almak için suya daldılar. Buz büyücüsü ağzındaki suyu yuttu ve konuşmaya başladı.

Ama onu zar zor dinleyebildim. Beynim sorularla dönüp duruyordu: Çorbada ne kadar toksin vardı? Bu insanları etkilemek için ne kadar gerekiyordu? Belirtileri ne zaman görmeye başlayacaktım - ya da etkileri görülebilecek miydi? Prens'in doğuştan gelen büyüsünü kaybetmesi hemen fark edilmişti çünkü insanüstü gücü hemen kaybolmuş ve yaraları iyileşmeye direnmişti. Ancak bu büyücülerin sihirleriyle ilgili hiçbir fiziksel özellikleri yoktu. Toksinin işe yaradığını nasıl anlayabilirim?

Kendimi yeniden odaklanmaya, buz büyücüsünün bütün bir köyü dondurma hikâyesini dinlemeye zorladım. Bundan en büyük başarısı olarak bahsetti. "Ve Dehşet Lordu'nun ordusu kasabanın içinden geçerek donmuş

köylüleri parçalara ayırmak. Şimdiye kadarki en kolay fetih." Güldü, kemiklerime buz gibi işleyen soğuk, ürpertici bir ses.

Çorbadan bir kaşık daha ve bir kaşık daha alırken acımasızca gülümsedim. Bu adam güçlerini kaybetmeyi ve daha fazlasını hak ediyordu. Zebani Prens öldürdüklerinden zevk almazdı ama bu adam savunmasız erkeklerin, kadınların ve çocukların korkunç ölümlerinden zevk alıyordu.

Belki de çorbanın içine, büyücülerin büyüsünü çalabileceğini umduğumuz test edilmemiş bir madde yerine ölümcül bir zehir koymalıydık. Ama büyüyü kullananlar ölümü ne kadar hak etmiş olurlarsa olsunlar, aynı anda bu kadar çok cinayet işlemek bana göre değildi.

"Gerçekten de korkunç bir hikâye," dedim. "Herhangi birinizin buna uyup uyamayacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ama önce, Dehşet Lordu ve Andreas'ın ne zaman döneceğini bilen var mı? Dehşet Lordu'na oğlunun iyileştiğini bizzat bildirmek isterim."

Eğer büyücülerden biri ateşi düştüğünden beri onu kontrol etme zahmetine girmiş olsaydı, yalan söylediğimi, Prens'in gerçekten iyileşmediğini bilirlerdi. Hastalığının geçici bir hastalıktan daha derin olduğunu bilirlerdi. Belki de bazıları onu tedavi ederken bunu fark etmişti ve umursamadılar. Yalanlarımı kabul ettiler çünkü ölümcül derecede hasta olan Prensleriyle uğraşmak istemiyorlardı.

"Dehşet Lordu on üçüncü saatte döneceğini söyledi," dedi büyücülerden biri. "Muhtemelen hemen Prens'in odasına gidecektir."

Gülümsemem dondu. On üçüncü saate sadece birkaç dakika . Ve Dehşet Lordu oğlunu ziyaret ettiğinde, Galanrae'nin iyileşmediğini, ölümün eşiğine yaklaştığını anlayacaktı. Peki Dehşet Lordu o zaman ne yapacaktı? Oğlunu iyileştirmeyi başaramayan büyücülere öfkelenir miydi? Planım yürürlüğe girdiğinde -eğer girdiyse- tam da odaya mı dalacaktı?

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak nefes aldım. Taze sıcak ekmek ve tuzlu çorbanın kokusu burun deliklerimi doldurdu ama beni cezbetmek yerine midemi bulandırdı. Bu benim uzmanlık alanım değildi, bu tür saray dramaları, bu zehirli entrikalar. Lanetli Saray muhafızlarıyla kafa kafaya dövüşmeyi tercih ederdim.

Ya Dehşet Lordu Galanrae'nin odasına dönüp oğlunun hem bir savaşçı hem de damızlık olarak tamamen işe yaramaz olduğuna karar verirse? Ya Prens yatağında çaresizce yatarken işini bitirmeye karar verdiyse? Galanrae'den kitaplar, çay ve zehirlenmenin sonuçlarını mümkün olan en kısa sürede rapor edeceğime dair sözlerle ayrılmıştım. İtiraz etmişti.

Giyinip benimle gelebilecek kadar güçlüydü ama başucuna nöbetçiler yerleştirmiş, tuvalete gitmesi dışında ayağa kalkmasına izin verilmemesini emretmiştim.

Andreas ve Dehşet Lordu onun hayatına son vermeye karar verirse, Zebani Prens kendini savunacak durumda değildi.

Bir kaşık masaya çarparak dikkatimi tekrar misafirlerime çekti.

Kaşığı düşüren büyücü boğuk bir sesle, "Kendimi garip hissediyorum," dedi.

Buz silahşörünün elleri kaskatı kesilmiş, vücudu titremeye başlarken yüzü şok içinde donup kalmıştı.

Kalmak, zaferimin ilk ipuçları gibi görünen şeyin tadını çıkarmak istiyordum ama kocam için endişelenmekten kendimi alamıyordum. "" Hızlı bir etek hışırtısıyla ayağa kalktım. "Bir sonraki yemeği kontrol etmeliyim, birazdan dönerim."

"Bizi zehirledi," diye ciyakladı bir kadın. "Durdurun onu!"

Ellerimi bana doğru uzattım, ama onlardan fışkıran büyü havada söndü, yağmurun altındaki alevler gibi söndü.

Aciz büyücülerin feryatları arkamdan yükselirken hiç dokunulmadan odadan kaçtım.

Ögle yemeği tabaklarının gümüş ısıtıcılara dizilmiş, teslim edilmeye hazır olduğu arka odaya daldım. Hizmetkârlar bana bakarken Emlin bir adım öne çıktı. "Majesteleri, ne oldu?"

Onu bir köşeye sürükledim ve fısıldadım, "Tepki vermeye başlıyorlar. Sanırım işe yarıyor. Toksinden daha fazla var mı?" "Birkaç damla, ama-"

"Şişeyi bana ver. İçimde Dehşet Lordu dönmeden önce Prens'e ulaşmam gerektiğine dair bir his var."

"Git." Küçük şişeyi uzattı. "Halkım ve ben büyücülerle ilgileneceğiz."

Koridorlar boyunca koşturdum, sağa ve sola dönüşleri fazla düşünmeden yol hakkındaki anılarımı takip etmeye çalıştım.

Tüm bu plan beceriksizce ve kötü tasarlanmıştı. Eğer toksin işe yarıyorsa - ki her işaret öyle olduğunu gösteriyordu- büyücüler sıradan insanlara dönüşecekti. Dehşet Lordu'nu savunamayacak ya da Terelaus'un yönetimini ele geçirmeye çalışamayacaklardı. Ama bu, Lanetli Saray'da olabilecek ikorla güçlendirilmiş muhafızlar sorununu çözmüyordu. Onları gerçekten hesaba katmamıştım - öncelikle Dehşet Lordu'nu ve büyücülerini bir tehdit olarak ortadan kaldırmakla ilgilenmiştim. Dehşet Lordu'nun

Dehşet Lordu öldürüldüğünde ya da hapsedildiğinde diğer muhafızlar Zebani Prens'e sadakat yemini edecekti. Ama ya etmezlerse?

Neden bunu yapabileceğimi düşünmüştüm? Neden daha fazla zaman ayırmadan, olay örgüsünün her yönünü, olası her olay dizisini düşünmeden aceleye getirdim? Neden hata emniyetleri ve yedek planlar oluşturmadım?

Prens'in odasına doğru koşarken kendi adıma lanet ettim ve nefes nefese kapıya vardım. Bir elimi belime bastırdım, kaburgalarım derin nefes almak için korseyle savaşıyordu. Kapıyı çevreleyen muhafızlar, ben nefes nefese "Kimse girdi mi?" diye sorarken beni kayıtsızca izliyordu.

Nöbetçilerden biri, "Dehşet Lordu ve Andreas, Dehşet Lordu'nun kişisel muhafızlarıyla birlikte içerideler," dedi.

Daha fazla bilgi beklemeden odaya daldım.

Dehşet Lordu tam bir savaş zırhı içindeydi; siyah metalden bir dağ, kötü sivri uçlu bir miğferle taçlandırılmıştı. Zırhın plakaları bıçaklarla çizilmiş, kanla boyanmıştı ve sırtında devasa bir kılıç asılıydı. Kemerinin ortasında çığlık atan bir kafatası vardı ve bu kafatası bir dizi kıldan bıçak ve parıldayan zincirle çevrelenmişti. Devasa pençe parmaklı botlar Prens'in yatağının yanındaki yumuşak halıya . Dehşet Lordu'nun yerden geçtiği yerlerde toprak ve kan lekeleri halıyı kirletiyordu.

Andreas Dehşet Lordu'nun arkasında durmuş, Galanrae'nin ince göğsünün inip kalkmasını izlerken dar yüzünde hastalıklı bir zevk ifadesi belirmişti. Şeytan Prens'in göz kapakları kapalıydı ve yüz hatları korkutucu derecede şeffaf görünüyordu.

Odadaki korumaları hızlıca taradım; kaslarına bakılırsa hepsi de ikorla güçlendirilmişti. Onları alt etmek zor olacaktı. Normal korumalarla başa çıkabilirdim, eğitim odasında benimle savaşanlarla olduğu gibi. Vücutlarında ichor olan ve ellerinde biraz da savaş büyüsü bulunan muhafızlardan o kadar emin değildim.

Bunu daha iyi planlamış olsaydım, kendim için biraz likör temin ederdim. Onu sadece bir kez kullanabilir ve kendimi onların seviyesine çıkarabilirdim.

Gerçeklerle yüzleşme vakti gelmişti; zeki ve güçlü olabilirdim ama kusursuz planlar hazırlamakta iyi değildim. Artık bu konuda sızlanmanın bir anlamı yoktu, yine de hatalarımı şans, beceri ve yerinde düşünmeyle telafi etmek zorundaydım.

Dehşet Lordu devasa sağ eldivenini çıkardı ve bir elini oğlunun alnına koydu. "O ölüyor," dedi. "Kızı aylar önce onun için almalıydık." Miğferi döndü, bakışları belli ki bana odaklanmıştı,

Yine de karanlık göz deliklerinden gözlerini göremiyordum. "Hâlâ neden seni seçtiğimi bilmek istiyor musun?"

Başımı salladım, kelimeler konusunda kendime güvenemiyordum.

"Kısırlık halkımız arasında bir sorun haline geliyor," dedi. "Özellikle de kadınlarda. Şeyden kaynaklanan bir etki. Sebebini bilmenize gerek yok."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Bu da ikorun bir başka yan etkisi miydi?

"Oğlum için fiziksel olarak güçlü, genç, doğurgan, çekici ve kraliyet soyundan gelen bir gelin istiyordum. Komşu topraklarda bir tek sen uygun ve kriterler. Ve senin Varlık Burada sağlandı senin babanın itaati ve işbirliği. İyi bir yöneticinin her zaman için birçok nedeni vardır. seçimler."

"Kendini iyi bir hükümdar olarak mı görüyorsun?" Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan döküldü ve kırbacı hatırladığımda vücudumu bir ürperti kapladı.

"Onu diğer odaya götür Andreas," dedi Dehşet Lordu. "Çiftleşip çiftleşmediklerine ve hamile olup olmadığına bak. Eğer değilse, ölmeden önce ona bir kez daha onun tohumunu enjekte edeceğiz."

"Peki ya hamileysem?" diye sordum.

Dehşet Lordu'nun sesi buz gibi, kavernözdü. "O halde çocuğa daha fazla ihtiyacım yok."

Andreas omzumu kavradı ve beni zorla banyo odasına götürdü. Büyüsünü kullanmadı -savaş yorgunu muydu yoksa sadece beni idare etmek mi istiyordu, emin değildim. Cübbesi yanmış ve yırtılmıştı; yırtık yerlerden kan sızan açık kesikler görebiliyordum. O ve Dehşet Lordu buraya korkunç bir savaştan çıkmış olmalıydı.

"Bu saçma elbisenin içinden sakral bölgene erişemiyorum," dedi. "Çıkar onu, yoksa kesip atarım." Yeşil büyü çizgileri parmak uçlarından tehditkâr bir şekilde kıvrıldı.

"Arkasını benim için çöz o zaman." Böyle bir canavara sırtımı dönmekten nefret ediyordum ama döndüm ve elbisenin arkasını parçalayıp mahvederken büyüünün çıtırtısını hissettim. O bunu yaparken ben de küçük zehir şişesini hızla göğüslerimin arasındaki yuvasından çıkarıp korsemin sert kaplarından birinin içine soktum. Göğsüme acı verici bir şekilde bastırıyordu ama Andreas göğsüme çok yakından bakmadığı sürece oluşturduğu belli belirsiz yumruyu görmeyecekti. Kadınları arzulayan bir tipe benzemiyordu; bana attığı tek bakış nefret ve tiksinti dolu bakışlardı.

Çabucak üzerimdeki harap elbiseyi, çemberleri ve iç etekleri çıkardım. Annesinin ona verdiği hançerle Şeytan Prens'in yatağına ilk tırmandığım gece olduğu gibi korse ve pantolonlarımla durdum.

Soğuk havayla yıkanınca tüylerim diken diken oldu. Odada, Prens'le paylaştığım banyoyu hatırlatan bitkisel bir tatlılık asılı duruyordu ve kokusundan güç alarak onu içime çektim.

Andreas korsemin kenarını yukarı çekti ve pantolonumun bel bandını biraz aşağı çekerek karnımın alt kısmını ortaya çıkardı. Ondan nefret ederek, kişiliğimin, mahremiyetimin işgal edilmesinden nefret ederek dişlerimin arasından sızlandım.

Büyücü yırtık kollarını sıvadı, sağ elini yeşil parlayan büyüyle kapladı ve karnıma bastırdı, vücudumdaki enerji akışını okurken gözleri konsantrasyonla kısıldı.

Andreas'ın eli birkaç dakika boyunca karnımın üzerinde kalırken ben dişlerimin arasından hava emdim ve kendimi hareketsiz olmaya zorladım.

Andreas biraz şaşırılmış bir sesle, "Onunla birlikteydin," dedi. "Bunun bir numara olduğunu düşünmüştüm. Ama hizmetçilerin söylediği kadar pis ve seks düşkünü birisin.

-Enerjisi taze ve yeni. Yine de henüz çocuk yok. Bu da Ekselanslarının süresi dolmadan önce bir kez daha denememiz gerektiği anlamına geliyor."

Andreas arkasını dönmeye başladığında, şişeyi korsemden çıkardım, tıpasını söktüm ve kalan damlaları koluna damlattım. Damlalar açık kesiklerinde kayboldu ve orada cızırdadı.

Bir süre koluna baktı, kaşlarının arasında bir şaşkınlık düğümü vardı. "Neydi o?"

Toksinin kan dolaşımıyla doğrudan temas ettiğinde ne kadar hızlı etki edeceğini bilmiyordum. Umarım çabuk olur, yoksa Andreas'ın toksin etkisini göstermeden önce beni öldürmek için zamanı olurdu. "Bu iyileşmene yardımcı olacak bir şeydi," diye yalan söyledim. "Bir Brintzian ilacı."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Yanınızda hiçbir şey getirmenize izin verilmedi. Ve ben o sıvıyı tanıyorum." Gerçek ortaya çıkınca gözleri büyüdü. "O aptal çocuk sana her şeyi anlattı, değil mi?"

"Bana ne söyledin?" Masumca göz kırptım. Ama Andreas ellerini kaldırdığında, yeşil büyü'nün sarmal çizgilerinin altından eğildim ve oradan kaçtım.

Banyo odası.

Sihirli ipler etrafıma dolanıp beni geri sürüklediğinde ve Andreas'ın boğazından lanetli bir kükreme çıktığında, zehrin işe yaradığını anladım. Yeşil büyü, tıpkı Lanetli Saray'daki diğer yedi büyücünün büyüğü gibi işe yaramaz bir şekilde sönmüştü.

Ben tökezleyerek yatak odasına girerken Dehşet Lordu büyük miğferli başını kaldırdı. "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Ama onu fark etmedim bile, çünkü Zebani Prens'in kara gözleri açıldı ve bana sabitlenmişti.

Ona hızlıca başımı salladım. "Oluyor."

"Ne inliyorsun Andreas?" diye kükredi Dreadlord, banyo odasına doğru adım atarken. Geçerken beni sertçe kelepçeledi, "Ne yaptın sen, kaltak?" diye mırıldandı.

Sendeledim, yanağım keskin eldivenin beni kestiği yerden sızlıyordu. Yüzümden ılık kan damladığını hissettim.

Prens dişlerini sıkarak kendini yatağın içinde dik tuttu. "Amarylla, buraya! Buna ihtiyacın olacak." Parmağından bir yüzük çıkardı ve ikiz mücevherlerden birini kopardı, koyu yanardöner bir şekilde dönen bir taşı. Onu bana fırlattı, sonra diğer taşı kopardı ve dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Ye onu, çabuk."

"Sen ne-" Ama hemen anladım ve korku kalbimi kapladı. "Hayır, hayır- Galanrae, onu almamalıydın-çok zayıfsın! Bu seni öldürecek!"

"Eğer öyleyse, değerli bir amaç içindir." Çoktan değişmeye başlamıştı, formu kalınlaşıyor, kasları derisinin altında şişiyordu.

Onu öldüren şey olan küçük bir dozda yutmuştu. Ve avucumda ikinci bir doz tuttum.

Dehşet Lordu'nun korumaları etrafımızdaki düzenlerini sıkılaştırdılar, ancak lordlarının emirleri olmadan ne yapacaklarından emin değil gibiydiler. Onlar beni durdurmaya karar vermeden önce değerli taşı ağzıma attım. Hemen çözölmeye başladı, ikor dilimin üzerinden boğazıma doğru kayıyordu. Vücudum uğuldamaya başladı, hücrelerim çalkalanıyor ve ısınıyordu.

"Beni kırdı, mahvetti!" Andreas banyo odasından sendeleyerek çıkarken çığlık atıyordu. "Tedaviye ihtiyacım var! Ona şimdi ihtiyacım var! Onu öldüreceğim!"

Zalim Prens yataktan kalktı, vücudu artık katı bir kas yığınıydı ve yan tarafındaki vahşi yara iziyle süslenmişti. Yüzünün derisi başlamıştı, yanmış kağıt gibi pul pul dökölüyordu.

O korkunç gecede maskesi olmadan nasıl göründüğünü hatırladım. Sihirle çürümüş yüzü fikri artık beni korkutmuyordu; daha çok iksirin etkisi geçtiğinde olacıklardan korkuyordum. Zayıflamış haliyle, sonraki etkilere dayanamayacaktı.

"Ne dedin sen?" Andreas ve babasına doğru yürüdü. Tedaviye mi ihtiyacın var? Ama bana tedavi olmadığını söylemiştin. Bana sihrimi geri kazanma şansım olmadığını söylemiştin."

"Bir tedavisi var," diye nefes nefese kaldı Andreas, destek için şifonyerin kenarına tutunarak. "Baban bunu senden saklamak istedi-" Dehşet Lordu'nun eldivenli eli boğazına sarılınca sözünü kesti.

"Çok fazla başarısızlık var Andreas," dedi Dehşet Lordu. "Ve ben her birinin kaydını tuttum. Seni sadece seyahat büyü ve araştırma becerilerin sayesinde yanımda tuttum. Ve şimdi, dengenin değiştiğini hissettiğini ve güvenime ihanet edeceğini mi düşünüyorsun?" Andreas'ı şiddetle bir kenara fırlattı. Büyücünün başı karyolanın direğine çarptı ve gevşedi.

Beynim değişim ve sihirden oluşan kırmızı bir bulanıklık içindeydi ama bulanıklığın içinden tek bir düşünce yanıyordu: Galanrae'nin tek şansı orada yatıyordu, bilinçsizdi, belki de ölmüştü. Dehşet Lordu'nun etrafında döndüm, vücudumda alışılmadık bir enerjinin titreşimini hissettim. Kendimi daha uzun, daha geniş hissediyordum; uzuvlarım güçle titreşiyor, parmak eklemlerimde kırmızı ve beyaz büyüler parlıyordu.

Ama göğsümün ortasında etim çiğleşiyor, kokuşuyor ve çürüyordu. Burası benim enerjimin, yılmaz kalbimin merkeziydi. Aşağı baktığımda sol göğsümün bir kısmı yok olmuştu, geri kalanı açıkta kalan kaslardı ve tendonlar etsiz göğüs kemiğime uzanıyordu. Grotesk bir görüntüydü, sinir bozucuydu ama kendimi bunu görmezden gelmeye ve tekrar yukarı bakmaya zorladım.

"Kendi oğlunu ölüme mahkûm ettin," diye hırladım Dehşet Lordu'na. Ve içimde bastırdığım tüm dayanılmaz enerjiyle saldırdım.

Kırmızı-beyaz ateş şeritleri ellerimden, gözlerimden, açıkta çarpan kalbimden fırladı. Dehşet Lordu'nun zırhına çarparak onu geriye doğru savurdular. Korumaları harekete geçti, kendi büyülerıyla beni kestiler, üzerime oklar fırlattılar ve eğer Zebani Prens geniş bir kalkanla önüme atlamasaydı ben de kül olacaktım. Büyü, yüzeyinde çaresizce çatırdadı.

"Nereden buldun bunu?" Bağırdım.

"Yatağımın altındaydı. Bu da öyleydi." Diğer elini kaldırdı ve neredeyse bedenim kadar uzun, güçlü bir kılıç salladı.

Oyulmuş siyah kemikten sapı ve parlayan kırmızı bir bıçağı vardı. "Kalkanı sen al. Kılıç bana yeter."

Yutkundum, bozulmuş yüzüne, şişkin gözbebeklerine, çürümüş derisine ve eskiden burnu olan sızıntı yapan deliğe zar zor bakabildim. Daha da kötüsü, beyin maddesinin kafatasındaki çiğnenmiş gibi görünen boşluktan görüldüğü alınıydı.

Bir başka büyüleri enerji patlaması kalkanı sarstı. Kolumu kayışların arasından geçirip kalkanı kaldırdım ve etrafına bakarak kendi büyümü muhafızlara doğru fırlattım.

"Bu konuda eğitimsizsin," diye seslendi Prens bana. "Ama ilk kez ichor kullandığın için onlardan daha güçlüsün. Bu avantajı kullan!" Sihirli bir patlamadan kurtuldu ve yatağının üzerinde yuvarlanarak babasıyla yüz yüze geldi.

Prens ve Dehşet Lordu'nun birbirleriyle dövüştüğünü, bir çift iblis gibi kükrediklerini, kılıçlarının çınladığını ve gıcırdadığını belli belirsiz fark ettim. Ama onların dövüşünü izleyemezdim. Dehşet Lordu'nun dört kişisel korumasını aynı anda savuşturmak gibi yeterince işim vardı. Şimdiye kadar aldığım her eğitim, gücümü arttırmak, çevikliğimi ve direncimi geliştirmek için harcadığım saat, şimdi karşılığını veriyordu. Yine de o büyüye dayanıklı kalkan ya da yuttuğum hapın verdiği güç artışı olmadan bir an bile hayatta kalamazdım. Prens'in ve diğer Terelonyalıların, bu konuda şüpheleri olsa bile neden almaya devam ettiklerini anlayabiliyordum. İçimde uyandırdığı hisler heyecan vericiydi, bağımlılık yapıyordu; fethedilemezdim, her şeye gücüm yeterdi, gelmiş geçmiş en görkemli savaşçı prenestim.

Bir korumaya kalkanımla vurdum, diğerinin boğazına çıplak ayağımı . Tekme atarken ayak parmaklarımdan büyü fişkırdı ve muhafız yere düştü, titriyor ve boğuluyordu, elleri boynuna kilitlenmişti, parmaklarının arasından kan fişkırıyordu.

Sırtımı jilet gibi kesen büyü bıçakları derin değildi ama kırbaçlanmanın hayali anısı yeniden canlanınca çığlık attım. Döndüm, göğsümden daha fazla kontrolsüz büyü fırladı ve korumanın göğüs zırhına çarptı. Görünüşe göre zırhları da büyüye dayanıklıymış. Eğer

Sadece Galanrae sekiz yaşındayken, o muhafızı öldürdüğünde böyle bir ekipman geliştirilmişti. Ya da belki de sadece seçkin askerlerin giymesine izin veriliyordu.

Zırhın zayıf noktalarına, eklem yerlerine ve yarıklara nişan almalıydım. Sihrimi çok iyi hedefleyememem çok kötü. O da benim gibi sabırsız ve vahşiydi.

Kıvrılıp tekmeler savurdukça, patlatıp engelledikçe yaralarımın acısı defalarca sırtıma vuruyordu. Kalkanı hem savunma hem de silah olarak kullanıyordum ama geriye, şöminenin yanına doğru sıkıştırılıyordum. Demiri yakaladım ve tüm gücümle fırlattım -büyüm eğitimsiz olsa da, kaslarım yıllarca mızrak fırlatma pratiği yaptığını hatırlıyordu. Demir çubuk bir muhafızın zırhının omuz eklemine saplandı ve adam acı içinde bağırarak yere eğildi. Ardından kafasına niyetlendiğimden daha sert bir tekme attım; boynu mide bulandırıcı bir çatırtıyla kırıldı ve yere yığıldı.

İkisi gitti, ikisi kaldı. Vücuduma dolan iksirle sonsuza dek savaşılabirdim. Sınırsız büyü, sınırsız gücüm vardı. Bunları kullanmak bir zevkti, öldürmek bir zevkti. Bunun neden yanlış olduğunu düşündüğümü hatırlayamıyordum.

Bir başka büyü ok saldırısını savuşturdum ve Zebani Prens'e bir göz riskini göze aldım. Hâlâ babasıyla dövüşüyordu, iki büyük kılıcı defalarca gürültüyle çarpışıyordu.

Süitin kapısı hızla açıldı ve Prens'in odasını korumakla görevli iki nöbetçi içeri daldı. Muhtemelen gürültüyü endişeyle dinliyorlardı ve içeri girecek cesareti daha yeni bulmuşlardı. "Bize ihtiyaç var mı?" diye bağırdı içlerinden biri, sesi muhtemelen istediğinden daha tizdi.

"Evet!" Bağırdım. "Bana yardım edin! Prensi koruyun! Dehşet Lordu onu öldürmeye çalışıyor!"

Dehşet Lordu'nun korumalarından biri bana arkasını döndü ve yeni gelen iki bir büyü kırbacı savurdu, belli ki onlara benim tarafıma geçme şansı vermek istemiyordu. Arkası dönükken, sahip olduğum tüm enerjiyi ona doğru fırlattım -sportmenlik dışı belki ama kocamın ve benim hayatım söz konusuysen, aptalca nezaketlere ayıracak vaktim yoktu. Büyümün ipleri muhafızın dizlerinin arkasındaki zırh eklemlerini kesti ve bir çılgınlıkla yere düştü - ama ateşli kırbacı Prens'in nöbetçilerinden birinin kafatasını yarmadan önce değil. İkinci nöbetçi öfkeyle haykırdı, Dehşet Lordu'nun topallayan korumasının miğferini parçaladı ve yaralı adamın boynuna bir kılıç sapladı.

Üç ölü, bir yaralı

Acı bedenimi dağladı ve aşağıya baktığında Dehşet Lordu'nun dördüncü korumasının bir büyü oku gönderdiği karnımda büyük, buharlı bir delik gördüm. Etimein yanmış kenarlarında kızıl enerji parçaları parıldıyordu. Bağırsaklarımın bir kısmı yok olmuştu.

Dikkatim dağılmıştı. Gelen cıvatayı engellememiştim ve şimdi karnımın sol tarafında yumruk büyüklüğünde bir delik açılmıştı.

çoktan sesim çıkmazken, acıya, vücudumda dolaşan tuhaflık ve yanlışlık hissine karşı gözlerimi kırtım.

Zalim Prens çığlık attı, Dehşet Lordu'nu bir kenara fırlattı ve büyük kılıcını kaldırarak yere düşmüş cesetlerin üzerinden atladı. Güçlü bir darbeye beni vuran korumayı yere serdi.

Kollarım gevşedi ve kalkan elimden kaydı. Büyü derimden vahşi, öngörülemez patlamalarla akıyordu ve Prens'e "Geri çekil," diyecek kadar bile sesim çıkmıyordu. Çok az giyinmişti ve benim odaklanmamış enerjime karşı hiçbir koruması yoktu. Benden ona doğru bir kızıl ateş filizi fırladı ama kılıcıyla kolayca engelledi ve yaklaştı, çürümüş iğrenç yüzü endişeyle benimkine bakıyordu.

"Hayır, Amarylla," dedi. "Hayır, sen değil. Bir şifacı bulacağız, Onwe'yi getirecek biri-"

"!" Boğuldum ve babasının gelen darbesini engellemek için tam zamanında döndü.

Ama şimdi odaya daha fazla insan akın ediyordu; muhafız Betta, arbaletli Emlin ve her iki elinde yeşil büyü dürtleri olan Onwe. Sil de ikiz bıçaklarını avuçtan avuca sallayarak onları takip ediyordu. Bir koyu mor zırhlı, altın saçlı bir adam vardı; Galanrae'ye ukala bir selam vererek, "Saygılar kuzen. Tam bir isyan, içinde olduğunu bilmiyordum." Sonra da kocaman gümüş bir kılıç çıkarıp Dehşet Lordu'na saldırdı.

Dehşet Lordu savaştan yorgun düşmemiş olsaydı, birleşik güçlerine rağmen o zaman bile onu alt edemezlerdi. Kendi başına güçlü bir savaşçıydı, hiç büyü ya da iksir kullanmamıştı. Ama uzak bir arazide saatlerdir savaşıyordu ve oğluyla olan çarpışması onu tüketmişti. Birkaç dakika içinde silahsızlandırıldı, zırhı çıkarıldı ve büyük ağır kelepçeler takıldı. Dehşet Lordu'nun çenesinden kanlar akarken küfrederek götürüldüğünü hayal meyal gördüm ve sonra Onwe üzerime eğildi, mırıldanarak karnımdaki yaraya dokundu.

Hayatım akıp gidiyordu, ama Onwe'den bir çekiştirme, yırtılan şeylerin umutsuzca yeniden bağlanması vardı.

"Onu iyileştirebilir misin?" Zalim Prens'in sesi yalvarırcasına titriyordu.

"Hiç sanmıyorum, dostum." Onwe'nin sesi hüznle doluydu. "Çok fazla hasar var. Deneyeceğim ama sahip olduğum her şeyi ve daha fazlasını alacağım."

"Ben değil," diye fısıldadım, kendi kanımla boğuşurken. "Onun yerine Andreas'ı iyileştir."

"Yıldızlar aşkına, neden Prens?" Onwe sessizce söyledi.

"Prens'in tedavisini biliyor," diye hırıldadım. "Andreas'ın ölmesine izin verme, lütfen."

Bilincimi kaybetmek genelde yaptığım bir şey değildi. Ama gölgelerin beynimde gezindiğini ve kümелendiğini hissediyordum ve onlarla savaşacak gücüm yoktu, damarlarımda vızıldayan likörle bile.

Ölüm'ü bileklerimden yakalamıştım ve tırpanını aşkımdan uzak tutmaya çalışırken kendimi kazığa oturtmuştum.

Işık göz kapaklarımın arasından pembe pembe parlıyordu. Değişen ve titreyen benekli ışık.

Sessiz bir gölün yüzeyine düşen yapraklar gibi bilincimin parçaları tekrar yerine .

Tanıdık bir ses. "Büyülerinin kaynağını keşfetmeye çalışın" diye fısıldadığından beri duymadığım bir ses.

Babam.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Babam orada duruyordu, parlak giysiler ve ağır mücevherler içinde, kırılmış parmakları gri benekli sakalını okşuyordu. Uzun boylu ve kaslı biriyle konuşuyordu; sanki yeni uyanan bilincim ona seslenmiş gibi başını bana doğru çeviren, yüz hatları son derece tanıdık ama bir o kadar da tuhaf olan biriyle.

Şeytan Prens başucumda duruyordu, yüzü kusursuzdu ve cildi sağlıklı parlıyordu. Burada ne büyü çürüğü ne de ikorun neden olduğu korkunç kuruma vardı.

İyileşmişti.

Andreas'ı nasıl kurtardıkları, Dehşet Lordu'ndan bilgi alıp almadıkları ya da tedaviyi başka bir şekilde bulup bulmadıkları umurumda bile değildi. Ben

Onu hayatta ve harika bir şekilde iyi gördüğüm için çok mutluydum. Gözlerimin kenarlarından süzülen sıcak yaşlar, saçlarıma karışmak üzere aşağı doğru süzülüyordu.

Prens aceleyle dudaklarıma metal bir pipet dayayıp biraz su içmeme izin verene kadar sesim anlaşılmaz bir vıraklamaydı.

"Onwe beni iyileştirdi mi?" Fısıldadım.

"Evet," dedi Prens. "Daha doğrusu, Andreas'ın kafatasındaki hasarı onarmak için biraz gücü kalsın diye en önemli kısımları onardı ve geri kalanını doğal yollarla iyileşmeye bıraktı. Senin üzerinde yaptığı iyileştirme tam değildi, mükemmel değildi, ama-"

Elim çarşafın altında, giydiğim bol geceliğin altında gezindi. Dikişlerin pürüzlü iğnelerini, onarılan derinin pürüzlü kenarlarını hissettim. "Yara izlerim olacak."

"Özür dilerim."

"Benim için fark etmez," dedim. "Uyumlu bir çift olacağız."

Babam ve Zalim Prens arasında gergin bir bakış geçti. Babam bana doğru eğildi ve şöyle dedi: "Henüz en iyi kısmı duymadın. Eve dönebilirsin, Amarylla. Prens evliliğinizi feshetmeyi kabul etti."

Bıçak keskinliğinde, irkiltici, ifadesinin acısı ciğerlerimi deldi. Panik içindeki gözlerimi Galanrae'ye çevirdim ve o da başını salladı. "Özgürsün," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama ben özgür olmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Babam yüksek sesle boğazını temizledi. "Burada kaldığın süre boyunca çok korkunç şeyler yaşadığın için böyle söylüyorsun. Sana şefkat gösteren tek kişiye bağlı olman çok doğal. Güven bana canım, eğer eve dönersen, sana söz veriyorum, istediğin kocayı seçebileceksin. Bu bir daha asla olmayacak."

Dişlerimi sıktım, gözlerim onunkilere dikilmişti. "Biliyor musun, sana teşekkür etmeliyim baba. Bu deneyim olmasaydı, neler yapabileceğimi, ne kadar güçlü olduğumu asla fark edemezdim. Ama bir daha senin sözlerinden birine güveneceğimi düşünüyorsan delirmişsin demektir. Burada, Terelaus'ta kalacağım ve sen öldüğünde Brintzia tahtı bana miras kalacak. Bu bizim tahtımızla Ghas'tın Koltuğu'nun birleşeceği anlamına geliyor."

"Buna hiç gerek yok." Babamın rengi soldu. "Prens, bizimki de dahil olmak üzere babasının fethettiği tüm topraklar üzerindeki Terelonya hakimiyetinden çoktan vazgeçti. Herkesle barış antlaşmaları imzaladı. Yani Brintzia'nın artık Terelaus'a bağlı kalmasına gerek yok."

Kaşlarımı kaldırıp Şeytan Prens'e döndüm. "Bütün bunları çoktan yaptın mı? Ne zamandır baygındım?"

"Yaklaşık bir hafta," dedi. "Yoğun bir dönem geçirdim. Andreas'la pazarlık yaptım ve bana tedaviyi nerede bulacağımı söylerse onu almasına izin vermeyi kabul ettim. Böylece büyüsü geri geldi ama artık benim için çalışıyor - tabii ki dikkatli bir gözetim altında. İşleri yoluna koymak için gitmem gereken her yere beni taşıyor."

"Peki ya diğer büyücüler?" Ben sordum.

"Onların büyüsünü aldınız, bu yüzden bunu tersine çevirip çevirmeyeceğinize sizin karar vermenize izin vereceğim," dedi. "Şahsen ben cezayı hak ettiklerine inanıyorum. Andreas da hak ediyor ama onun ulaşım yeteneklerine ihtiyacım var. Ve o her zaman direktiflerime uymaya diğer büyücülerden daha istekli."

Evlendiğimiz gece, Galanrae ona beni rahat bırakmasını söylediğinde Andreas onu dinlemişti. Ve Prens'e herhangi bir zarar verirsem beni ağır sonuçlarla tehdit etmişti. Belki de büyücü yeni hükümdarına sadık kalırdı. Yine de Andreas'ı izlemekten ve nedenlerini sorgulamaktan asla vazgeçmeyecektim. Ona asla güvenemezdim, tıpkı babama bir daha asla güvenemeyeceğim gibi. En azından yıllarca. Benim inancıma layık olduğunu kanıtlayana kadar.

O anda babamın yüz ifadesi güven telkin etmiyordu. Endişeli ve kızgın görünüyordu. "Benimle eve geliyorsun, Amarylla. Burada, bu soğuk çorak topraklarda, bu korkunç karanlık sarayda kalmak korkunç bir seçim."

"Gerçekten mi? Çünkü kızınızı Dehşet Lordu'na satmanın korkunç bir seçim olduğunu düşünmüştüm. Hayır, aslında bu en kötü türden bir ihanetti." Kendimi yastıklara yaslayarak biraz doğrulmayı başardım, karnımda sadece küçük bir sancı vardı. "Galanrae'yi seviyorum. Kalmama izin verirse, benim yerim onun yanıdır."

"Galanrae kim?" Babam çılgınca etrafına bakındı, yüz ifadesi neredeyse komikti.

"Şeytan Prens, Baba."

"Hiç kimsenin onun gerçek adını kullandığını duymamıştım." Babam boğazını temizledi, yüzü daha da kızarmıştı.

"Benim kararım verildi," dedim. "Ve şimdi, Zebani Prens, sizinki nedir? Beni evime, Brintzia'ya mı göndereceksiniz yoksa burada kalıp parçalanmış krallığınızı yeniden inşa etmenize yardım etmeme izin mi vereceksiniz?"

Galanrae bana baktı, bakışlarından sıcaklık ve ışık akıyordu. Ağzında yarım bir gülümseme belirdi. "Emin değilim. Kraliçe olmak için gerekli niteliklere sahip misin?"

"Referanslarım var." Çarşafı bacaklarımın üzerinde düzgünce düzelttim ve kirpiklerimi kııptım. "Bir keresinde biri bana hızlı düşünen, komik, güçlü, akıllı, güzel ve iyi bir savaşçı olduğumu söylemişti. 'Bir kraliçede olması gereken tüm takdire şayan özellikler' . Ve ilk devrimimi gerçekleştirdim - biraz gelişigüzel ama genel olarak başarılı diyebilirim. Kendimi geliştirmem gerekiyor ama deneyim eksikliğimi inanılmaz bir enerji ve özgüvenle telafi ediyorum."

"Hmm." Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Sanırım kraliçe pozisyonunu doldurabilirsin. Yeter ki benim tamamen kararsız, güvensiz, değersiz ve utanç verici bir şekilde senin aşkın için yanıp tutuşan biri olduğumu kabul et." "Pek de cazip bir nitelikler listesi değil," diye mırıldandım.

Bana doğru eğilirken yanağına dokunmak için kalktım. Ne kadar sağlıklı görüldüğünü, yanaklarının kızardığını ve gözlerinin parladığını görünce kalbim sevinçle çarptı. Gömleğinin ve yeleğinin altındaki fiziğinden bahsetmiyorum bile. Bunu çok yakında daha az kumaşla görmeyi dört gözle bekliyordum.

"Hiçbir vasfım yok," dedi. "Ve krallığım darmadağınık durumda. Halkın kafası karışık ve öfkeli. İhanete uğramış hissediyorlar."

"İyi ki ikimiz de nasıl hissettiklerini ilk elden biliyoruz," dedim. "Empati kurabiliyoruz. Ve empatinin iyi bir yönetici için en hayati özellik olduğuna kesinlikle inanıyorum."

"Yani bana yardım edecek misin?" diye fısıldadı Zebani Prens, dudakları neredeyse benimkilere . "Bu iğrenç krallıkta kalıp babamın attığı düğümleri çözmeme yardım edecek misin?"

"Kalacağım." Elimi boynunun arkasına attım ve onu aşağı çektim, o güzel ağzı benimkinin üzerine kapandığında memnuniyetle mırıldandım. Vücudu değişmiş olsa da kokusu aynıydı: keskin ve acı-tatlı, meyan kökü, biber ve mür.

Dilimin onunkinin üzerinde izin verdim, tanıdık sıcaklığın vücudumda uyandığını, bacaklarımın arasında biriktiğini hissettim. İki elini yatağa dayadı ve beni daha derinden öptü, boğazı istekli bir zevkle gümbürdüyordu.

"Karım," diye fısıldadı.

"Kocacığım," diye nefes aldım ağzına karşı.

"Ben hâlâ buradayım, biliyorsun." Babamın sesi sinirli ve öfkeliydi ama içinde belli belirsiz bir mizah da vardı. Ve bu mizah tonu bana umut verdi.

Öpüşmeye devam ettik ve sonunda babam yemekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve odadan çıktı. O gider gitmez Prens'in pantolonuna uzandım.

"Ah, hayır, hayır! Yaramaz Prens." Başını salladı ve elimi uzaklaştırdı. "Henüz fiziksel yakınlaşma yok, iyileşene kadar olmaz. Onwe bana söz verdirdi."

"Peki." Surat astım. Sonra büzülmüş dudaklarım bana bir fikir verdi. "Belki ben henüz o tür bir eğlence yaşayamam ama ya sen?" Parmak ucumla ağzımın içinde gezindim ve pantolonundaki şişkinliğe dikkatle baktım. "Bu sefer bir planım yok. Sana bilgi için para ödemiyorum."

Şeytan Prens'in yanakları kızardı. "Bundan hoşlanacağınıza emin misiniz?"

"Güven bana," dedim. "Benim için bir zevk olur."

Kapıya bir göz attı. "Ülkenin yeni Lordu olarak çok meşgulüm ama biraz zaman ayırabilirim."

"Hizmetçilere bizi rahatsız etmemelerini söyle," dedim. "Sonra da üzerinizdeki her giysiyi çıkarın. Hepsini görmek istiyorum."

Muhafızlara ve hizmetkârlara seslenmek için başını dışarı çıkardı. Bu sırada çarşafı kenara çekti ve geceliğimi yukarı sıyrarak karnımdaki yumruk büyüklüğündeki dairesel dikişi ortaya çıkardım. Sihirli ok doğrudan karnıma saplanmıştı. Hayatta kalmam ve Onwe'nin kaybettiğim şeyi yeniden inşa edebilmesi bir mucizeydi. Ayrıntıları ona daha sonra sormam gerekecekti - iyileştirme büyüsünün inceliklerini çok merak ediyordum.

Galanrae tekrar yatağımın başındaydı ve yarı çıplaktı. Birkaç saniye içinde her şeyini çıkarmıştı ve ben de onun muhteşem vücuduna hayranlıkla bakabiliyordum. Gövdesini saran yara izi hâlâ duruyordu ve garip bir şekilde bundan memnundum. O yara izi benim için bir şey ifade ediyordu - kendime bile tam olarak ifade edemediğim bir şey.

"Görüyorsunuz," dedim usulca, kendi yara izime dokunarak. ". "

Eğildi ve yarama yumuşak öpücükler kondurdu, her biri asla bozmayacağını bildiğim şefkatli bir sözdü. Yan döndüm ve bir elimle kalçasını kavrayarak onu ağzıma yaklaştırdım. Parmaklarım arka tarafı boyunca kayarak, dikleşmiş boyu açık dudaklarımın arasından kayana kadar onu sıkıca ileri doğru bastırdı.

Birlikte çalıştık, rahat bir pozisyon, ikimize de uyan bir ritim bulduk. Sadece yaptığımız şeyin fikrinden bile şaşırtıcı derecede ısınmışım ve o ağzıma girip çıkarken, diğer elim uzunluğunun tabanını sararken gizlice bir elimi bacaklarımın arasına kaydırdım. Sol eli geceliğimi yukarı iterek göğüslerimi ortaya çıkardı, onları okşadı ve yumuşattı.

Birkaç dakika nefes nefese kaldıktan ve dikkatli hamleler yaptıktan sonra, göğsüme boşalırken nefes nefese çekildi. Eylemin şoku ve erotizmi beni doğrudan kendi doruk noktama gönderdi ve hareketsiz kalmak ve esnememek için mücadele ettim

midem çok fazla. Bunu ondan saklayamazdım - yaramaz elimi yarığından çekip aldı ve yerine kendi elini koydu, ben coşkuyla titrerken kıvrımlarımın üzerine sıcak bir şekilde bastırdı.

"Yaramaz Prenses," dedi ama alaycı sesinde gerçek bir endişe notası vardı. "Bunu yapmamalıydın. İyi misin?"

"Gayet iyiyim," dedim nefes nefese. "İyiden de öte. Son derece iyi. Hiçbir yerim ağrımıyor."

"Peki o zaman," dedi kalçalarımı iterek. "Sanırım Onwe daha sert yakınlaşmalardan kaçınmamız gerektiğini söylemek istedi. İşleri nazik tutarsak, kendimizden zevk alabiliriz. Bir yere gitmem gerekmeden önce hâlâ biraz zamanım var. Ve size henüz göstermediğim bir asil özelliğim var. Gördüğünüz gibi bunu son bir ikna olarak saklıyordum."

"Öyle mi?" Titriyordum, heyecandan sıvı gibiydim, bir parmağını kıvrımlarım boyunca kaydırırken hâlâ hassastım.

"Kadınların bir sevişme seansı sırasında bazen birden fazla orgazm yaşayabildiğini biliyor muydunuz?"

Vücudum karıncalandı. "Bilmiyordum."

"Aynen öyle. Ve tanıştığımız ilk geceyi hatırlıyor musun, hançeri boğazıma dayamış ve sana asla dokunmamamı söylemiştin?" Başka bir kaygan, kışkırtıcı vuruş ve kalçalarımı bükmemek için mücadele ettim.

"Hatırlıyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Hiç düşündün mü," dedi, hınzır kara gözleri dizlerimin arasından bana bakarken, "sana böyle dokunacağımı?" Ve o şeytani güzellikteki ağzını daha önce hiçbir ağzın olmadığı bir yere koydu.

Kendimi hiç bu kadar açık, korunmasız ve savunmasız hissetmemiştim. Hiç kimseye bu kadar tamamen güvenmemiştim.

Aynı anda hem sevinçten gülmek, hem rahatlamaktan ağlamak, hem de zevkten çılgık atmak istiyordum. Nefes nefese kaldığımda, parmaklarımı çarşafın içine kıvrıdığımda ve o benim en özel yerlerime karşı güzel şeyler mırıldanırken, ani bir güvenle bunu yapabileceğimizi biliyordum, o ve ben. Onun zayıflığı benim gücüme, benim savunmasızlığım onun gücüne karşı. Birbirimize çok uygun bir çifttik.

Babam kalbimin seçimiyle evleneceğime söz vermişti. Bu söz çarpıktı ama yine de sapkın, mükemmel bir şekilde doğruydı.

Şeytanım, zebanim, Terelaus'un Veliaht Prensi. Benim kocam.

Benim seçimim.

SON

Ayrıca REBECCA F. KENNEY tarafından

[*Gelgitteki Dişler*](#) (Vahşi Denizler Kitap 1)

[*Derinlerdeki Şeytanlar*](#) (Vahşi Denizler Kitap 2) 7/13/2022'de geliyor, Amazon'da şimdi ön siparişe hazır!

[*Bu Sefil Kanatlar*](#) (Bir Savage Seas Universe romanı)

[*KORRIGAN*](#) üçlemesi

Korrigan (1. Kitap), *Druid* (2. Kitap) ve *Samhain* (3. Kitap)

[*Müzik Canavarları*](#) (cinsiyet değiştirmiş bir Operadaki Hayalet yeniden anlatımı)

[*Her Dreadful Will de*](#) (Nisan 2022'çıkacak)

ASHTON SHIFTERS yetişkin fantezi romantizm serisi

[Lion Aflame](#) (Ashton Shifters Birinci Kitap, tek başına okunabilir)

[Panther Ensnared](#) (Ashton Shifters İkinci Kitap, tek başına okunabilir)

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

Şeytan Prensın Gelini

Korsan Kralın Esiri (Kindle Vella'da, 2022'de Amazon'a geliyor)

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

Sleepy Hollow'un Atlısı Jack Frost

[Gargoyle Prens](#)

[Wendy, Sevgilim](#) (Neverland Fae Kitap 1)

[Kaptan Pan](#) (Neverland Fae Kitabı 2)

[Hades: Ölülerin Tanrısı](#) (Eylül 2021'de çıkacak)

Apollo: Güneş Tanrısı (2022'de geliyor)

Icelos: Kabuslar Tanrısı (2022'de geliyor)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılma içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

